

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1743

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ РАСКРИНКАВА АКТЕРЕ КРИМИНАЛНИХ АФЕРА

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Др Војислав Шешел

**СТАНКО СУБОТИЋ – ЦАНЕ ЖАБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ**

МАФИЈАШКИ КУМОВИ:
Јовица Станишић, Цане Жабач и Вукашин Морац

Српска радикална странка
Београд 2002.

**КЊИГУ "СТАНКО СУБОТИЋ – ЦАНЕ ЖАБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ"
МОЖЕТЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ТРГ ПОБЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ
ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ
ПО ПОВЛАШЋЕНОЈ ЦЕНИ ОД 300 ДИНАРА
СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ
НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21**

ШЕШЕЉ ПРОТИВ МАФИЈЕ

**УСКРО У ПРОДАЈИ НОВА КЊИГА
ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
МАФИЈАШКА ПУДЛИЦА
НЕБОЈША ЧОВИЋ**

Др Војислав Шешел

**МАФИЈАШКА ПУДЛИЦА
НЕБОЈША ЧОВИЋ**

Српска радикална странка
Београд 2002.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Помоћници главног и
одговорног уредника
Елена Божић-Талијан
и Огњен Михајловић

Издање припремила
Елена Божић-Талијан

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста
Весна Марић
Златија Севић

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,
Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,
11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарiju
Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

• Избори за или против ДОС-а

2

• Палма и Феман
отимају „Ресаву БЦМ“

12

• Тијанић, Налић,
Недељковић, Булатовић
– Коштуничине
везе са мафијом

18

• Човић узео
„Југоцентар“,
раднике избацио
на улицу

26

• Човића плаћа
албанска мафија

32

• Демократска странка
уништила сојару

36

• Мафијаш Мандић
Коштуничин финансијер

40

• Чуме и Павковић умешани
у шверц оружја са Либеријом

46

Др Војислав Шешељ, кандидат Српске радикалне странке за председника

ИЗБОРИ ЗА ИЛИ

Водитељ: Добро вече, поштовани гледаоци. Ово је представљање кандидата Српске радикалне странке за председника Републике Србије, проф. др Војислава Шешеља. Добро вече вам желим.

Проф. др Војислав Шешељ: Добро вече.

Водитељ: Као прво, колико је за Србију важно да на предстојећим изборима добије председника?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, за Србију би било важно да се у све институције власти које су Уставом предвиђене, изабере адекватни политички носиоци функција, међутим, за Србију није важније да има председника Републике од тога која ће личност обављати ту функцију. Ви сте могли да видите протеклих неколико месеци да они који су Србији нанели највеће зло, непрекидно инсистирају у јавности да ће Србија пропасти ако се председник не изабере. То су глупости. Ми имамо данас такву ситуацију у Србији, и у институцијама власти, да би нама било боље да те институције нису никад конституисане, мање би се штете нанело народу и отаџбини.

Србији је важно да изабере председника уколико тај председник одговара интересима државе, интересима народа, свих грађана Србије, уколико тај председник може, у складу са Уставом и законом да извршава своје председничке надлежности. У садашњој структури власти, под доминацијом ДОС-а, досманлијског режима, веома би било важно да функцију председника Републике обавља неко ко је политички противник ДОС-а. И то обе основне досовске групе, и Ђинђићеве и Коштуничине. Зато се функција председника Републике, у правом смислу речи, може афирмисати као контролна функција у односу на извршну власт, али и у односу на законодавну власт, па делимично и у односу на судску власт.

Уколико ће функцију председника Републике обављати неко ко припада структури досманлијског режима или ко је био носилац изборне листе на свим претходним изборима попут Коштунице, или неко ко није способан, ко нема елементарне способности за обављање те функције, онда је и бесмислено на томе инсистирати. Ако ће неко попут Милана Милутиновића обављати ту функцију председника Републике, да до краја то упростим, онда та функција нема никаквог смисла. Онда је то само један додатни прилепак режиму, једна полуга преко које режим губи легалност и легитимитет а заправо не поседује ни једно ни друго.

Ми смо већ имали један изборни окршај, једно надметање, које се завршило неуспехом по Коштуницу и Лабуса, а коначни исход је био успешан и за мене и за Српску радикалну странку и за све српске патриоте, јер ти избори нису били регуларни. Прво, на листи од једанаест кандидата, шест је било на основу фалсификоване документације. Поред мене, само су Коштуница и Лабус, Бата Живојиновић и Вук Драшковић испуњавали законске услове. Шест кандидата је противустановно и противзаконито, уз чињење кривичног дела, стављено на изборну листу. Затим, није уопште функционисао Надзорни одбор, власт је спречила његов рад, и то на бруталан начин. Даље, кандидати су били крајње нерегуларно и неједнако третирано у режимским медијима, двојица су форсирани изнад сваког укуса, доброг уку-

са, и Коштуница и Лабус, а мене и остале кандидате су намерно ниподошгавали у разним медијима, и после се чуде што су ти избори били неуспешни. Дакле, можда су они успели да дестимулишу грађане Србије да изађу на изборе, али нису успели да грађане Србије убеди да у већини гласају за досманлијске кандидате.

Ови избори који су пред нама су најважнији управо с тог аспекта конфронтације свега оног што је патриотско у Србији, здравог и напредног, свега онога што логично размисља, свих поштених људи с једне стране, и досманлијског кандидата с друге стране. Зато је важно победити досманлије на овим изборима.

Као друго, важније и од саме председничке функције, јер ако досманлије пропадну на овим изборима, ако изгуби до-

Србије, дао је предизборни интервју 21. новембра 2002. године

ПРОТИВ ДОС-а

сманлијски кандидат Коштуница, то ће бити почетак краја досманлијске власти, она ће се кроз који месец срушити већ сама од себе, ми ћемо имати ванредне изборе на свим нивоима, и парламентарне, и савезне и републичке, и покрајинске, и локалне, односно, општинске и тако даље. Због тога је важно победити на овим изборима.

А што се тиче самих председничких надлежности, оне, нису много важне. Ово није оперативна функција са које може да се одлучује о одређеним важним стварима, или да се проводе те одлуке, већ председник Републике у оквиру својих надлежности има могућности да контролише парламент, тако што му Устав даје право да сваки закон пре проглашења врати Народној скупштини на поновно гласање, ако сматра да закон није добар. То је један облик делимичне контроле рада парламента, то је једна врста суспензивног вета рада на одлуке парламента, односно закона. Друго, председник Републике има право да тражи изјашњење целе Владе или сваког министра појединачно о одређеним питањима из оквира његове надлежности. То је облик јавне контроле рада владе, али председник Републике не може да нареди министру да уради то и то, или да нареди целој влади. Председник Републике има могућности, делимичне, врло мале контроле судске власти, на тај начин што може да додели помиловање, амнестију и аболуцију у сасвим одређеним случајевима, то је вид исправљања судских одлука, односно, пресуда у кривичним процесима, може, дакле, да ублажи те кривичне санкције које правоснажном пресудом изрекну судови, редовни судови. То је, дакле, тај једини вид његове контроле рада судске власти.

За Србију је важно да ту функцију обавља човек који је способан, који је довољно образован, који је храбар, који је у стању да се аргументовано конфронтира и Влади и парламенту, који је у стању да издржи то бреме на својим плећима. Ако ће Србија уместо једног Милана Милутиновића добити новог Милана Милутиновића, без обзира како ће се он звати, онда та председничка функција постаје потпуно безначајна и бесмислена. Та функција има смисла ако је обавља јака личност, која ће се стриктно држати Устава и закона, али ће те своје надлежности до краја испуњавати и обављати, извршавати и неће презати од моћи, снаге, силе оних који држе полуге извршне власти у Србији.

„Најуспешнији сам у супротстављању мафији међу српским политичарима“

Водитељ: А зашто бисте баш ви били најбољи избор за Србију? Шта је то што ви можете да понудите а остали кандидати не могу?

Проф. др Војислав Шешељ: Ја никада нисам ни рекао да сам ја најбољи избор. Ја сам само најбољи од ове тројице кандидата који су се кандидовали. То вам могу гарантовати. А овако, Србија има много боље потенцијалне кандидате од мене, али они нису желели да се кандидују, или нису политички ангажовани и тако даље. Ја никада нисам рекао да сам најбољи у Србији, али од ова три кандидата, сигурно сам најбољи у садашњој политичкој структури. Дакле, ја могу то сасвим отворено, без лажне скромности, да кажем. А свакако да има бољих, само ти бољи, вероватно, некада желе

да се баве неким другим пословима а не политиком. Можда неко више воли да се бави медицином, или нуклеарном физиком, или биологијом, или књижевношћу, или филозофијом и тако даље.

Водитељ: Као приоритет у вашем председничком програму најавили сте одлучну борбу против мафије. Тврдите да сте једини способни да јој се супротставите. На који начин?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, од оних који су се до сада експонирали на српској политичкој сцени, ја сам био најуспешнији у супротстављању мафији. Прво, мафија не може да ме уплаши, не може да ме учени, не може да ме поткупи, ја сам апсолутно непоткупљив човек, не може ничим да ме компромитује, јер се никада нисам бавио никаквим криминалом, не само да се никада нисам бавио никаквим криминалом, ја се никада никаквим бизнисом нисам бавио. Ја сам продавао али књиге, само своје књиге, продаја мојих књига била је мој једини бизнис у животу. Према томе, апсолутно је немогуће да ме нечим компромитују. Знате, ако се човек, не мислим ја сада да је компромитантан, али ако се бави бизнисом може негде да дође у неко искушење, може понегде и да се компромитује, и да неко за то сазна и да га учени. Пошто се ја никада ничим нисам бавио у погледу бизниса, а поготову никада нисам био умешан ни у какав криминал, мени не могу ништа, мени могу само да прете, да из-

носе лажи, клевете, да се такмиче у својим измишљотинама, ја се само на то осмехнем и идем даље.

Видите, мафија је у нашој земљи узела толико маха, да је потребна огромна храброст да јој се сломи кичма. И то очигледно није могла ниједна власт и људи који су били задужени за борбу против мафије, а ова садашња, не само да не може, него је до гуше умешана у мафијашке послове. Сад имамо нешто ново, пред очима нашим, што раније нисмо разнавали. Како је дошло до поларизације у оквиру ДОС-а, тако је дошло до поларизације у мафији. Ја сам често говорио о мафијашким клановима, који су везани директно за Зорана Ђинђића. Најчешће сам говорио, непрестано, о сурчинској мафији, о Драгољубу Марковићу-Крмиво продукту, онда о Љубиши Бухи Чумету, о Љубомиру Јовановићу Стакленом, о Лимуну, ко зна о којима још, па сам помињао и овог Миодрага Костића-МК из Новог Сада, па сам помињао многе друге, поготову Станка Суботића Цанета Жапца, Јовицу Станишића и друге. Али, као да сам мало запостављао и овај други мафијашки клан који се постепено издвајао, диференцирао и концентрисао око Коштунице.

Човић – веза између Коштунице и мафијашког клана

Ја сам знао од раније да Коштуница никад није био умешан у никакав бизнис, ни у какав криминал, мафијашке послове, знате, то је и неспојиво било са структуром његове личности. Он је човек који воли да спава до подне, воли да седи по целу ноћ, попут сове, али је мекан, неспособан за неко практично деловање и тако даље. Али за ове две године, око Коштунице се формирала једна булумента, права дворска камарила, разноразних мафијашких типова, где главну реч воде Александар Тијанић, Љиљана Недељковић и полако неки од кључних мафијашких вођа, незадовољни поделом плена након 5. октобра, престојавају се према Коштуници. То је овај Средоје Шљукић-Шљука, који је недавно убијен, њега су планирали, колико чујем, за шефа градске полиције Београда, онај генерал Миле Пузовић, кога су планирали за начелника сектора Јавне безбедности, Бошка Радоњића су планирали за министра унутрашњих послова и тако даље, све су то крупни мафијашки.

Међу тим људима из Коштуничиног клана, Коштуничине дворске камариле, једну од најзначајнијих улога има Небојша Човић, познат као криминалац још у време кад је био градоначелник Београда, унутар Социјалистичке партије је разноразне афере правио, украо чак фабрику чепова из Белог Манастира, читав низ његових афера смо до сада обелодањивали јавности, и он је главна копча између Коштуничиног клана, Коштуничине камариле и ове мафијашке гангстерске власти коју и чију делатност полиција управо раскривава, на чијем се челу налазио Жељко Максимовић Мака. Та спрега је сада све очигледнија, ја сам и о њој обавестио јавност. Е, сад, ја сам имао и конкретне резултате откад се бавим антимафијашком делатношћу, и ти резултати се апсолутно не могу игнорисати.

Када сам био председник Анкетног одбора Савезне скупштине која је истраживала убиство министра одбране Павла Булатовића, резултати рада тих Анкетних одбора су били фантастични. Веће Република је усвојило извештај Анкетног одбора, Одлука о усвајању извештаја Анкетног одбора је објављена у „Службеном листу“ Савезне Републике Југославије, тај званични државни документ и све је усвојено, и наш извештај и сва остала документација, ми смо то и објавили, прво смо објавили у часопису „Српска слободарска мисао“, а недуго затим ја сам то склопио и књигу „Уби-

ство министра одбране Павла Булатовића“, у којој сам објавио комплетан материјал Анкетног одбора, комплетне скупштинске расправе по извештају, и новинске коментаре, реаговање јавности и тако даље, и мислим да је та књига једно врло упечатљиво документарно сведочанство у времену у коме живимо.

Све ове године, ја интензивно раскривавам главне мафијашке послове, то сам радио и прошле године, ако се сећате, одмах после убиства Момира Гавриловића, ја сам јавности саопштио да су убиство организовали тадашњи шеф Службе државне безбедности Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић. Супруга Љубише Бухе Чумета, Љиљана Буха, сведочи у неколико својих отворених писама јавности, да је њен супруг био директни извршилац тог убиства, да су и ови бандити то спровели. И то су неспорне чињенице. Тужилаштво ћути, знамо и да је окружни тужилац у Београду, Раде Терзић, умешан у мафијашке послове, да је био у директној спрези са Гораном Петровићем, око намештања неких разних афера и тако даље.

Потребно је, дакле, једно велико чишћење у том делу државне администрације, која је задужена по Уставу и закону да се бори против криминала. Ту држава данас највише шкрипи. Ја не могу у оквиру свог председничког програма сада, обећавати велике плате, велике пензије, пуну запосленост, добро здравство, добро школство и тако даље, то обећавају преваранти који не знају које су уставне надлежности председника Републике. Ја могу обећати да ћу само радити оно што је у оквиру уставне и законске надлежности, и заиста имам намеру, уколико ми народ укаже поверење, да се томе до краја посветим.

Досманлије су рак – рана Србије

Водитељ: Представници ДОС-а истичу да ви представљате опасност за Србију, и да је од пресудног значаја да ви не победите на изборима. Мићуновић је наглашавао да сви

треба да се уједине да Војислав Шешел не би победио. На неки начин покушавају да оживе атмосферу од 5. октобра, и тадашње изјашњавање против Милошевића. Зашто?

Проф. др Војислав Шешел: Па, досманлије прво себе изједначају са Србијом, потпуно се идентификују са Србијом. Србија, то су они, у некој њиховој визури. Они немају никакве везе са Србијом. Они су страном ткиво које Србији спутава животне сокове, они су рак рана Србије, и морамо хируршким путем да их одстранимо. У овом случају хирург је народ, ако је народу дозлогрдила та досманлијска власт, он има пред собом председничке изборе и може да се отараси те власти. Ја се ту не сматрам хирургом, хирург је народ, ја могу само да будем инструмент у народним рукама, ја сам спреман да се ставим у службу народа и да извршим такву народну вољу, да Србију ратосиљам досманлијске власти.

Ако народ више не жели да се отараси те власти, ја им стојим на услузи, ја својом кандидатуром проверавам да ли заиста народ више не жели да се ослободи досманлијске власти. Ако победим на изборима, то вам је доказ да је народу та власт заиста дозлогрдила, и да народ жели да је се што пре отараси. Ако народ гласа за досманлијског кандидата, јер очигледно је да се на овим изборима трка води између Коштунице и мене, онда је народ то желео, ја нећу имати ништа против народне воље. Мени је само важно да се народу омогући слобода изјашњавања, без обзира колико су неповољни медијски и сви други услови, да народ треба да буде господар своје судбине, народ и сви грађани Србије.

Лажни професор Пелевић, окорели мафијаш

Водитељ: А могле су да се чују тврдње да имате газду у власти и да сте Ђинђићев кандидат?

Проф. др Војислав Шешел: Па, видите ко се појављује са тим тврдњама. Прво Небојша Човић који је Ђинђићев потпредседник Владе, један од најистакнутијих досманлија,

а онда се те тврдње појављују од Ђинђићевог двогодишњег послушника у парламенту Србије, Борислава Пелевића. Борислава Пелевића, који никад није напао Зорана Ђинђића, да ли се ви сећате неког његовог напада на Ђинђића? Никада. Дајте прво да Борислав Пелевић проговори о криминалним аферама, нека он нешто каже о сурчинској мафији, нека нешто каже о Жељку Максимовићу Маки, свом пријатељу, и о многим другим. Ја сам се доказао као изразит, најжешћи противник Зорана Ђинђића, али, ја нисам противник само Зорана Ђинђића, ја сам жестоки противник и Војислава Коштунице за разлику од Борислава Пелевића. Али њему не треба посвећивати пажњу, бесмислено је о њему говорити, реч је о једном ноторном гангстеру, Борислав Пелевић је умешан, најмање у три убиства. У убиство Иса Лере, у убиство Ристе Ђоге, у убиство Воје Раичевића, званог Американац. А има доста индиција, и полиција располаже тим индицијама да је он умешан у убиство познате новинарке Даде Вујасиновић, која је писала серију врло критичких текстова о Пелевићевим пајташима. Шта имам о њему да говорим, лажно се представља.

Сад, ево, „Политика“ на насловној страни објављује, да је завршио Економски факултет, да је магистар економије. Где је завршио факултет? Лажни професор. Ја сам и те ствари мало истражио, колико сам имао слободног времена да се њему посветим, рођен је 1956. године, а на Факултет политичких наука у Београду се уписао 5. септембра 1975. године, на смер социјални рад и социјална политика. Другу годину је уписао 1976. године, 1977/78. школске године је обновио другу годину, паузирао до 1985. године кад је прешао на ванредне студије. Исписан са факултета 1988. године, никад више нигде није студирао. Положио је само четрнаест испита од укупно шеснаест за две године студија, није положио филозофију и социјалну заштиту следеће године. Просечна оцена му је била 6,92. У току студија пао је на шест испита. Црно на бело, ово су информације са Факултета политичких наука, из факултетске архиве. И сад он тамо, можда, је негде купио неку диплому, треба му поставити питање где је то магистрирао, где је то завршио економски факултет. Бесмислено је, знате, да се о њему говори.

Треба истражити и питање убиства новинара Милана Панћића у Јагодини. Нема ко да убије тог новинара осим Драгана Марковића Палме или Фемана. То су два једина човека која имају иза себе криминалне гангове у Јагодини. Нема треће могућности за убиство Милана Панћића. И све стоји, пошто они имају пипке у локалној власти, у локалној полицији, заштитник Драгана Марковића Палме, је бивши министар полиције Радмило Богдановић, он му је тамо и обављао ту кампању, и социјалистичко гласачко тело навео да гласа за ту Странку српског јединства. Уосталом, сећате се емисије, претпостављам, Душана Михајловића на државној телевизији, где је он отворено рекао за Борислава Пелевића да је он члан мафије, да су му руке умазане крвљу, да је умешан у много убиства. Па се поставља сад питање, зашто се полиција не ангажује да се то до краја све разоткрије. Зато што је Пелевић користан у Народној скупштини, кад више не буде користан, он иде у Хаг, он је користан сад. Али да не трошимо више времена на Пелевића, заиста је бесмислено, мој противкандидат на овим изборима је Коштуница, и мислим да би било паметније да се мало посветимо Коштуници.

Коштуница – од сукоба до сарадње са Ђинђићем

Водитељ: Па, ево, реците шта мислите о том вашем противкандидату?

Проф. др Војислав Шешељ: Па видите, Коштуница је изабран за председника Савезне Републике Југославије. И на половини мандата он бежи са те функције. Зашто? Зато што је упропастио државу за чијег је председника вољом народа изабран 2000. године. Било је ту неких нерегуларности, неких неправилности око његовог проглашења за председника. Али је неспорно да је он добио убедљиву већину гласова, и да је био други круг он би победио, тако је било расположење народа, тако да ја никада сам његов избор не доводим у питање. Али чим је положио заклетву, заклео се на Устав Савезне Републике Југославије, и он је погазио тај Устав. Одрекао се међународног правног континуитета југословенске државе, овласти Горана Свилановића, иако није формирана нова Савезна влада, стару су укинули, противу уставно, да иде да тражи пријем у Уједињене нације као да смо новоформирана држава.

Коштуница је жртвовао наше интересе у погледу сукцесије, он се по свим тим питањима у потпуности слагао са Лабусом. И Коштуничина странка је гласала за све те неповољне међународне споразуме које је Лабус потписивао, посебно ове велике кредите, на које смо се задуживали, а који уопште нису долазили у Савезну Републику Југославију, него су ишли директно на исплату камата за старе дубиозне Титове кредите. Све је то Коштуничина странка прихватала. За ове две године, осим овог једног интермеца летошњег, кад је Скупштина била блокирана, Коштуничина странка је гласала за све противу уставне, и антинародне законе Ђинђићеве Владе, за све је гласала. А само се мало као буни, с времена на време, нешто се нећа, нешто се мршти и тако даље. На почетку прошле кампање, Коштуница обећава конфронтацију са Ђинђићем, на крају кампање обећава сарадњу са Ђинђићем. Сад је склопио споразум са Ђинђићем, да се Ђинђићева Влада не обара до 2004. године, да би му Ђинђић вратио незаконито одузете посланичке мандате. Ето, какав вам је човек Коштуница.

Друго, Коштуница се уплео у израду такозване Уставне повеље, он је погазио Савезни устав, он је кренуо путем озакоњења свих сепаратистичких активности Ђукановићевог режима у Црној Гори и растура савезну државу. И после тог, не дај Боже, усвајања Уставне повеље, савезна држава неће постојати. Имаћемо једну накарадну државну творевину, која неће никако моћи да функционише без сталног присуства западних татора. Ми ћемо бити држава под стара-

тељством. Кад је упропастио савезну државу, Коштуничина жури на републички ниво, он би да упропасти и Србију, о је тај пројекат смислио, то је регионализација Србије. Подела Србије на шест региона. Тај уставни пројекат је писао његова супруга Зорица Радовић. Ја целој Србији могу гарантовати да се моја супруга никад неће бавити писањем Устава. Коштуничина пише Устав а Коштуничина партија проводи тај њен антисрпски пројекат, да се Србија подели на шест региона, да сваки регион има своју владу, своју скупштину, своје судство, своју полицију. Зато Србију претвара у некадашњу СФРЈ, како би после могла, да се, по тим шавовима, Србија потпуно поцепи и подели. То вам је Коштуничин пројекат.

Водитељ: Челници режима већ две године износе оптужбе на ваш рачун, међутим, ништа не предузимају по том питању. Колико су њихове оптужбе утемељене и има ли истине у њима?

Проф. др Војислав Шешељ: Све њихове оптужбе су потпуно измишљотине. Оне апсолутно никакав аргумент против мене не могу да имају. Човић говори о неких петнаест досијеа, говори о овоме, говори о ономе, сад најављује да идем у Хаг и тако даље. Све су то димне завесе, подносити кривичне пријаве кад сам раскрикао неко од тих убистава, и ево истражни поступак траје више од годину дана поводом убиства Момира Гавриловића. Ја сам поднео податке и званично Министарству унутрашњих послова, ко је организовао убиство Момира Гавриловића, и Славка Ђурувије, и Радована Стојчића Баце. И сви некако беже од тога, и сад покушавају да ми неке лажне оптужбе и пресуде сервирају, да ме у одсуству осуђују условно за нешто што представља званични документ Савезне скупштине. Веће Република званично усвојило извештај Анкетног одбора, који је објављен у „Службеном листу“ Савезне Републике Југославије, а мене осуђују условно на три месеца затвора зато што сам објавио тај материјал. Ево у каквој ми земљи живимо.

Обећао ми је и Вукашин Мараш да ће ме тужити, преко мафијашког адвоката Боривоја Боровића, па онда брже-боље одушта од тужбе, па подноси кривичну пријаву. Зна какав га спектакл очекује на суђењу, он ако поднесе пријаву, онда пада у заборав, онда се то отеже у недоглед. Тако да, ту апсолутно против мене немају ништа. А свашта су покушавали, измишљали да сам украо 50 милиона марака, па 30 милиона, па Небојша Човић да сам зарадио од извоза оружја 7 милиона долара, и тако даље. Ја да сам имао седам милиона долара, они никад не би дошли на власт. Ја вам то гарантујем, али те њихове лажне оптужбе ветар носи, кад ја њих оптужим онда је све документовано. Због тога се Небојша Човић сав тресе и сав је ван себе, није се тако потресао ни Ђинђић.

Тијанић обавља најпрљавије послове за Коштуницу

Тресе се сад и Коштуница. Истражићу ја сад и Коштуничиног главног саветника Александра Тијанића. Прво, њега је могао поставити за саветника а нема завршен факултет, то је против акта о систематизацији радних места у савезној администрацији. Тог Тијанића, који је стално мењао гадле, сећате се тог Тијанића кад је писао текстове против Милошевића, у загребачком листу „Данас“ под псеудонимом Ратко Родић и разне антисрпске измишљотине пласирао. Па је сарађивао за „Слободну Далмацију“ и мене нападао кад сам био оптужен на осам година затвора, због необјављеног рукописа који ми је полиција запленила у акцији таши. Па се онда приклонио ЈУЛ-у, па постао перјаница ЈУЛ-а, па је ска-

као до неба од радости, причала ми Мира Марковић, кад су левичарске партије победиле на изборима 1996. године, радовао се бескрајно. Па је онда кад је мислио да је Милошевићева власт уздрмана поднео оставку на функцију министра информисања у Влади Мирка Марјановића, тамо је био јуловски министар. И после се приклонио Кошћуници.

Сад обавља за Кошћуницу најпрљавије послове, у спрези је са неким мафијашима из Босне, са Алијом Делимуштафићем, са многим другим, у разне прљаве работе је умешан, држи под контролом и овај београдски „Национал“, који финансира крупан криминалац из Републике Српске, такође Кошћуничин пријатељ, Момчило Мандић. О криминалним аферама Момчила Мандића нашироко смо говорили још пре пет шест година, на митинзима по Републици Српској, сад ћу ја те ствари освежити у јавности, да многе нове податке изнесем. Нећу им сигурно остати дужан. Знате, до

сада сам водио искључиво борбу против Ђинђића и његовог клана и његове мафијашке групације, мало сам запостављао Кошћуницу и његове. А сад политика еквидистанце. Распаљујем подједнаком жестином и по Ђинђићу и по Кошћуници, јер између Ђинђића и Кошћунице велике, озбиљне или принципијелне разлике, једноставно, нема.

Водитељ: Ваше име се често повезује са Хашким трибуналом, званично, оптужница против вас није подигнута, међутим, ваши политички противници, некако баш у време предизборне кампање воле да актуелизују ту тему?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, они то раде већ неколико година. Све им је то шупље. Кад су немоћни да ми било како парирају у јавности они лансирају гласине, тајна оптужница, идем у Хаг и тако даље. То су радили и прошле године, ако се сећате. И ја поднесем захтев холандској амбасади да ми се изда виза, да идем у Хаг, не дају ми визу. Ја једва чекам да одем у Хаг. И свеједно ми је како идем, могу да идем као сведок, могу да идем као оптужени, могу да идем као туриста, али желим што пре да одем у Хаг. Мене Хагом не може нико да уплаши. Знате, истраживали су ови и овај режим је помагао, овај савезни министар правде, овај издајник из Црне Горе налагао је на разним телевизијама у Србији, и РТС-у, и новосадском студију, да дају за Хашки трибунал све видео записе мојих активности у току рата, мојих обилазака фронтова, слања добровољаца и тако даље. Мени је драго

што то раде, па ће скупили на једном месту сву документацију о мом животу, моју биографију ће, дакле, имати целовиту и сређену, али њихова је мука што ми не могу наћи никакав злочин, никакву умешаност у било какав злочин, било какво наговарање других да чине злочине. То је њихова мука. А због идеологије, због мог система моралних вредности, не могу да ми суде, нема тог суда. Тако да мечку плаше решетом, али се мечка не да уплашити решетом.

Обједињавање свих српских земаља

Водитељ: Питаћу вас нешто што превазилази овлашћена председника, претпостављам да чини суштину ваше политичке борбе Како ви видите Србију у будућности? Шта је, по вашем мишљењу, приоритет, шта је оно што би морало прво да се уради?

Проф. др Војислав Шешељ: Ја мислим да Србија мора да има модеран правни поредак. Да би то постигла, мора се уништити мафија, која је најкрупнији криминал. И мора се свака веза између власти и мафије прекинути. Многи из власти који су били умешани у мафијашке послове, примерно да буду кажњени, најстроже казне носиоцима власти који су умешани у мафијашке послове. А онда Србија мора бити демократска. Мора бити парламентарна, мора бити република, мора имати вишепартијски систем, независно судство, слободу штампе. То је мој идеал Србије, по унутрашњој организацији политичког система.

Србија мора имати као свој циљ, да обједини све српске земље. Ја се никада нећу помирити са дефинитивном окупацијом Републике Српске Крајине. Ми ћемо кад-тад ослободити Републику Српску Крајину, али то не значи да кад станем председник, да ћу ја сад повести рат. Не. Ја сам против рата. Против ратне политике уопште, али чињеница је да Република Српска Крајина постојала, да је формирана кад и Хрватска, с тим што су Хрватску признали а Републику Српску Крајину нису признали. Чињеница је да је Српска Крајина била под заштитом Уједињених нација, да је хрватска агресија укинула заштиту Уједињених нација и протерала целокупно српско становништво. То су неспорне чињенице, једног дана када се промени однос снага међу великим силама, ствари ће доћи на своје, ми ћемо повратити Републику Српску Крајину. Окупација Републике Српске не може бити вечна. Једном мора да престане. Република Српска тежи да се уједини са Србијом, целокупан тамошњи српски народ. И ту тежњу српских глава нико не може да избрише.

Наравно, ми имамо ту и ширу варијанту, коју желе муслимани, да се цела Босна и Херцеговина врати у састав заједничке државе. Ми смо спремни да о томе разговарамо. Ја мислим да би то за њих било најбоље решење. Има наша парола из времена распада Југославије, сви Срби у једној држави, хрвати и муслимани у једној држави. И муслимани живе тамо где живе православни Срби. Нема их ни у Хрватској ни у Словенији. Јер тамо где је српско православље доминантно, тамо су људи традиционално толерантни у верском погледу, тамо где је католичко становништво доминантно, тамо никад није било верске толеранције. И то су неке историјске чињенице које треба имати у виду.

Досмаглије се одричу Косова и Метохије

Наравно, ја се никад нећу помирити са дефинитивном окупацијом Косова и Метохије, или изласком Косова и Метохије из састава Србије. Ако будем изабран на ову функцију, ја гарантујем да нико у име Србије неће смети да потпише одлазак Косова и Метохије из састава Србије. О том питању је веома важно да кажемо неколико речи. Видите, са-

да досманлијски челници режима захтевају да се убрзано решава питање Косова и Метохије. То није паметно. Ако се сад решава дефинитивно то питање, сигурно ће бити на српску штету. Морају постојати неки предуслови. Мора се потпуно реализовати Резолуција Савета безбедности Уједињених нација 1244, па онда да се одлучује о дефинитивном решењу. А то значи да се врате све избеглице, прогнани Срби, муслимани, Горанци, Турци, Роми, Египћани, сви који су прогнани са Косова. Да се врати до хиљаду наших војника и полицајаца, 999 је довољно, да се врате тамо, то предвиђа Резолуција Савета безбедности Уједињених нација.

Зашто никада ниједан челник досманлијског режима, ни Коштуница, ни Ђинђић, ни Човић нису тражили да се врате континенти наше војске и полиције на Косово и Метохију, иако је то записано у Резолуцији Савета безбедности Уједињених нација. Никада нису тражили. Зато што би досманлије најрадије да се одрекну Косова. И Коштуница, и Ђинђић и Човић. Њима је то преоптерећење, њима је то баласт, за њихов ментални склоп. Ту ми зато морамо имати стрпљења.

Ако будем председник Републике, ја ћу на томе insistирати, да се до краја спроведе Резолуција Савета безбедности. Ја нисам био за ту Резолуцију када је она донешена, али су ствари сада много лошије него што је Резолуција предвиђала. Ви се сећате, једино је Српска радикална странка гласала против прихватања плана Черномирдин-Ахтисари. А они који су сада на власти, отишли су далеко дубље у лошију варијанту од онога што је тај план предвиђао и Резолуција Савета безбедности Уједињених нација утврдила. Ми сада, дакле, треба да имамо стрпљења у погледу дефинитивног решења, а да помогнемо преосталим Србима да опстану у српским енклавама, да помогнемо прогнаним Србима и другим националностима да се врате на Косово, да им тамо буде лепши живот.

Коштуница разбија Србију

Против тога сам да се на брзину доноси нови Устав Србије, на чему Коштуница највише insistира, чак му је то и

Лабус, ако сте гледали њихово директно сучељавање у „Медија центру“, чак му је Лабус то замерио и поновио аргументе на којима ми радикали непрестано insistирамо. А Коштуница сматра да се Устав Србије може на противустан начин мењати, каже то је Милошевићев Устав, па ћемо су-тра рећи то је Коштуничин Устав да га погазимо, па како који долази да има свој Устав, свако свој Устав. На шта то личи? То је циркусијада од државе.

Овај Устав, који смо сви признали, који се бавимо политиком, и излазили више пута на изборе по том Уставу, тај Устав може да се мења само по Уставом прописаној процедури. Нема никакве сврхе да се са тим жури. Зашто? Да видимо које су то слабости у том Уставу? То могу решити амандмани. Зашто мењати Устав? Може да се укине друштвена својина, јер то нигде на свету не постоји, и да се претвори у државну својину, да се тако формулише. Да се укине одредба по којој градско грађевинско земљиште може бити само у државној својини, зашто не би могло бити у приватној. И још једна одредба о застави, химни и грбу. То је можда мојих пет примедби на тај Устав. То може са три уставна амандмана да се реши. Чему нови Устав, да би се Србија бацила под ноге, да би је поцепао на регионе, и да би се изашло српским непријатељима у сусрет по питању Косова и Метохије. Због тога то ми српски радикали не прихватамо.

Водитељ: Још једно питање које излази из оквира председничких надлежности, али често вас прозивају због вашег залагања у сфери спољне политике. Реците прво, шта мислите о тежњама власти за улазак у Савет Европе, Европску унију, Партнерство за мир са једне стране, и условљавања и уцењивања од стране Запада са друге стране. Прокоментаришите то и у контексту који вам се приписује да сте политичар коме Запад није наклоњен и да би у том смислу долазак радикала на власт био погубан по нашу земљу?

Проф. др Војислав Шешељ: Мени само српски непријатељи нису наклоњени. Они ме мрзе из петних жила. Српски пријатељи имају великих симпатија према мени. И то вам је крајње јасно у политици. Дакле, ту нема прелазних тежих решења. Јер је моја политика јасна. Нисам ничија улизица, нисам ничији полтрон и тако даље. Челници Европске уније јасно су нам ставили до знања, неколико наших листова пренели су њихове изјаве, да никад нећемо бити примљени у Европску унију. Нисмо планирани, нисмо предвиђени ни ми, ни Румунија, ни Бугарска. Не треба о томе размишљати, ни Молдавија, ни Украјина, ни Белорусија. Они завршавају процес учлањења са Чешком, Словачком, Пољском, Мађарском и Словенијом. И готово је. Ту се стаје. Зато не треба народ заваравати илузијама.

Ја се слажем да доста наших правних норми треба да буде прилагођено законодавству Европске уније, тамо поготово где су они направили помак напред, а не треба све ми слепо да копирамо. Друго, ја сам за сарадњу са свим државама и народима света на принципу равноправности немешања у унутрашње послове, искреног пријатељства, сарадње и обострану корист, све су то принципи које поштујем. И имам доста пријатеља у свету, у Русији, у Кини, у арапском свету, у Сирији, у Ираку, Либији, Алжиру и тако даље, у многим другим државама.

„Амерички званичници ме дочекивалиса невероватним почастима”

Када сам био у Америци, 1989. године, са невероватним почастима, од америчких званичника сам дочекан. Мене је примио министар Дарвински, тадашњи министар Едвард Дарвински, затим, посетио сам Сенат, Представнички дом,

Године 1989. министар Едвард Дарвински и др Шешел

Хелсиншки одбор, који је тамо једна званична институција, званичног карактера, примио велики број сенатора, конгресмена, у држави Охајо, на згради Сената, у моју част је била изношена њихова државна застава и та застава ми је после свечано уручена са граматом. Градоначелник Кливленда, Џорџ Војновић, садашњи сенатор, издао ми је почасну грамату као борцу за људска права и тако даље. Дакле, и тамо постоје људи који и те како цене мој рад и мој ангажман. Али постоје, наравно, и они који су сад, тренутно, врло утицајни, који воде антисрпску политику. Али имајте увек у виду да и тамо нису сви људи исти, да постоје разне групације, различити интереси и тако даље. Према томе, то кад се каже генерално, неће га Запад, неће га овај, неће га онај, неће га тренутни моћници којима је у интересу да се уништи Србија, али ко њих пита. Друго, неће се ни мешати у те ствари, непрекидно наглашавају да се неће мешати, један једини који је јавно поменуо да је против мог избора је онај који нас је бомбардовао, Хавијер Солана. Је ли он овде оптужен за ратни злочин? А сада га са почастима примају и Коштуница и сви остали. Све је то релативна ствар.

Кандидат свих патриота

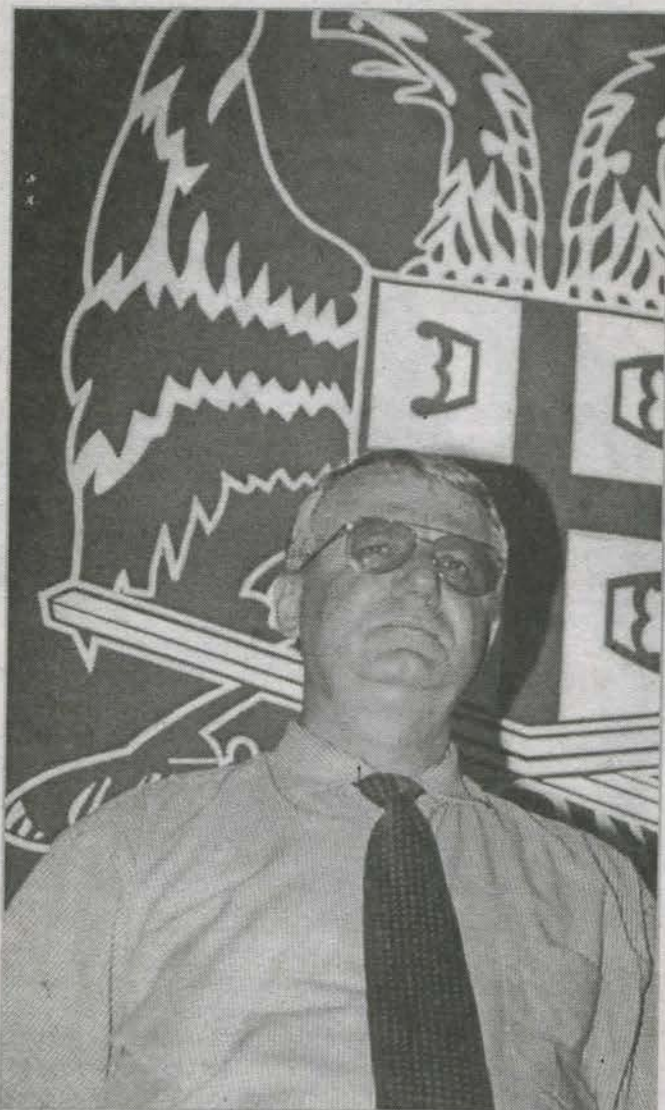
Водитељ: Социјалистичка партија Србије вас је у договору са Слободаном Милошевићем, подржала као кандидата опозиције. Да ли вам је та подршка значајна?

Проф. др Војислав Шешел: Да. Па, ја на овим изборима не наступам само као кандидат Српске радикалне странке, него као кандидат свих патриотских партија, као кандидат

народног јединства, у правом смислу речи. И, наравно да је значајна та подршка Социјалистичке партије, јер се сада неће делити њихово бирачко тело. Прошли пут је било, рекао бих, тотално подељено. Део социјалистичких гласача је гласао за мене, део за Коштуницу, део за Бату Живојиновића и Ивковића, а један поприличан део је бојкотовао изборе. Ја се сада надам да ће они сви јединствено изаћи и гласати како им је препоручио Слободан Милошевић и какву је одлуку донео њихов извршни одбор.

Али ја очекујем и подршку свих других мањих политичких партија, без икакве, дакле, дискриминације у погледу те величине, мени је важна њихова подршка, важно је само да су то патриотске партије које се принципијелно боре за добробит Србије, за опстанак Србије, за слободу и демократију. Ја мислим да ће се и овога пута појавити већи број тих партија које ће ми јавно исказати подршку. Наступам као кандидат народног јединства и мислим да су сви грађани Србије, огромна већина, данас уједињени у супротстављању досманлијској власти. Имају још много заблуда у погледу Коштунице, али тих заблуда је сваки даном све мање.

Друго, ја на овим изборима не очекујем подршку само грађана српске националности, него и припадника свих националних мањина и Мађара и Словака и Румуна и Русина и Рома и свих осталих. И свих верских конфесија и православца и муслимана и римокатолика и протестаната и тако даље. Сви смо ми поједнако угрожени овим накарадним досманлијским режимом. И ја јесам српски националиста, знате, зато што волим свој народ, али ценим и поштујем и све друге народе и Мађаре и Словаке и Русине и Роме и тако даље. Ми смо у прошлом мандату имали Бугарина, српског радикала, потпредседника Народне скупштине Србије. Имали смо првог министра у историји ромског народа, Ро-

ма српског радикала, Јована Дамјановића. Имали смо Мађарицу народног посланика, имали смо много Буњеваца, Словака, у разним структурама власти, у партији и тако даље. Припадника свих националности, и свих вероисповести. Из једне од најславнијих муслиманских породица, Сулејман Спахо је члан Српске радикалне странке. И само нека имена да наведем, можда имена у принципу, не треба и наводити.

Код нас има много Горанаца, погледајте листу грађана који су потписали моју кандидатуру, погледајте ту листу од скоро 15.000 људи, или погледајте ону са прошлих избора од скоро 14.000, па ћете видети да су ту грађани свих националности и свих конфесија. И човеку који је националиста, али је частан и поштен, и искрен, пре њему можете веровати, него некоме који не држи ни до своје нације него је само про форме овако посматра кад му је корисно, јер он ће слагати и вас и муслимана и протестанта и Мађара и Словака и Русина и Рома и свакога. У нашој политици, која је одувек била принципијелна, ту се једноставно ништа не мења.

Скоро сви медији воде антисрпску политику

Водитељ: Како оцењујете садашњу медијску ситуацију?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, она је веома лоша под досманлијском влашћу. Никад гора није била у протеклих дванаест година. Али не само да скоро сви медији воде про-

режимску политику, него воде изразито антисрпску политику. Наша државна телевизија данас као да је лично Анте Павелић уређује или Артуковић, или Миле Будак. Погледајте Б92, погледајте лист „Данас“, лист „Време“, шпијунске агентуре, примали су новац из иностранства вечито, појављују се сад као лажни сведоци у Хагу, попут оног Милана Дуловића, и оног пре њега и тако даље. Жалосна је ситуација у медијима. Апсолутна блокада Српске радикалне странке се наставља. Од 2000. године, ниједан српски радикал није гостовао ни на једном каналу државне телевизије. Имали смо унапред снимљену емисију, само оно што је било обавезно, 45 минута у оквиру предизборне кампање прошли пут. На телевизији „Политика“ никада, на Студију Б никада, на БК две године блокаде па нам онда дадоше једну емисију у предизборној кампањи. Таква вам је медијска слика, али народ се не да преварити.

Коштуница и Ђинђић – сијамски близанци

Водитељ: Какве су ваше процене, да ли ће избори успети, да ли ће изаћи довољан број грађана?

Проф. др Војислав Шешељ: Па, ја мислим да хоће, јер је на овим изборима, за разлику од прошлих, сада све јасно. Потпуно је јасна позиција на којој се налази Коштуница, потпуно је јасна моја позиција. Потпуно је изведена поларизација међу грађанима Србије, ово су избори за или против ДОС-а. Ко је незадовољан досовском влашћу, гласаће за мене, ко је задовољан досовском влашћу, гласаће за Коштуницу. И људи се више не дају збунити тим сталним кошканима и размирицама између Коштунице и Ђинђића. Људи сад схватају да је то само површинска нека фарса а у суштини они су везани пупчаном врпцом, они су као сијамски близанци, један без другог не могу опстати, а имају заједничког газду.

Недавно је изашла књига Тима Маршала, преведена је код нас, може се купити у Београду, књига се зове „Игра сенки“. Тим Маршал је један западни новинар, који је протеклих неколико година, много времена провео у нашој земљи, и до краја је разголитио суштину петоктобарског пуча. И школовање опозиционих лидера по Мађарској и многим другим агентурним центрима Запада и финансирање њихових активности, врбовање мафије за прљаве послове и тако даље. Та страна агентура, обухвата прозападне политичке партије, такозване независне медије, такозване независне синдикате, такозване невладине организације. И они су сви имали један задатак, да сруше Србију. Тим Маршал посебно подробно објашњава како је, кад је реч о раду западних обавештајних служби, посебно америчких, избор пао на Коштуницу. Они су научно, компјутерски, прво притисли политичара који би био предводник прозападне опозиције на изборима 2000. године, и дошли до Коштунице као најпогоднијег. Зашто?

До 2000. године, Коштуница, по свему судећи, није примао новац из иностранства, Коштуница није нарочито био ангажован на антисрпским делатностима. Важио је за српског националисту, говорили су, умереног. Називали су га „Шешељ у фраку“. Он онако млитав, смотан, неспособан, не би могао ништа да поквари у погледу планова западних обавештајних служби. Он је био идеалан њима и нису се преварили, и ево шта ми данас имамо захваљујући тој њиховој пројекцији.

Водитељ: Најавили сте своју победу у првом кругу, да ли је та оцена још увек актуелна?

Проф. др Војислав Шешељ: Па знате, то ће вам сваки политичар који се кандидује одмах рећи, нећу ја сад рећи нећу

победити у првом кругу, биће други круг и тако даље. Ја морам да исјавам оптимизам у том погледу, ево ја вам отворено о томе говорим, али ја верујем да постоји много могућности, има много могућности да заиста победим у првом кругу, али нисам апсолутно сигуран. Шта сад то значи апсолутно сигуран? Можда треба бити сигуран до 70 одсто, неко ко вам каже да је сто посто у праву, или да је сто посто сигуран и тако даље, тај вас сигурно лаже. Постоји стара народна изрека у том погледу. Ја се надам да ћу победити у првом кругу и имам шанси да победим у првом кругу. Да ли ће се то заиста десити, зависи од народне воље.

Знате, кад бих ја сад гарантовао да ћу победити, можда неки грађани из ината неће хтети да гласају. Ево како је самоуверен, баш нећу за њега. Је ли тако? Зашто бих ја сад провоцирао тако расположење грађана? Мој задатак овде је да грађанима до краја разјасним своју политичку позицију. Да им кажем искрено, отворено шта мислим о данашњој политичкој ситуацији у Србији и да их позовем да гласају. Нека гласају грађани Србије према својим опредељењима, према својим интересима, нека гласају за онога у кога имају поверења, у онога за кога су сигурни да их неће преварити. То је мој став по том питању.

Завршни митинг 4. децембра у 17 часова на Тргу Републике у Београду

Водитељ: Кампању сте започели митингом у Нишу, да ли је још неки митинг у плану и како ће сад изгледати кампања?

Проф. др Војислав Шешел: Имали смо велики митинг у Нишу, који је био много већи него онај у септембру месецу.

Имамо сада митинг у Новом Саду, у петак, 22. новембра, за 29. новембар смо заказали митинг у Косовској Митровици. Прошли пут су ме спречили да дођем на тај митинг, и саопштили ми да је то из разлога моје безбедности. Никад никакав папир нису дали, само ми саопштили на административној граници. Овог пута поново смо заказали, поднели су наши активисти из Косовске Митровице сва потребна документа, у разним, тамо, станицама, па ћемо да видимо.

У сваком случају, ја сам веома заинтересован да се појавим међу косовско-метохијским Србима тамо. На светој српској земљи. И наш завршни митинг, 4. децембра, у 17 часова, на Тргу Републике у Београду. Прошли пут смо имали пред Савезном скупштином, имали смо огромну масу народа, имали смо много више људи него Коштуница и Лабус заједно. А можда на оном пространству такав утисак баш није стечен. Сад ћемо тачно да намонтирамо на Тргу Републике, да људи могу да пореде и са Коштуничиним и Лабусовим митингом, па да се види колико је заиста искрена та подршка. Наравно, масовност на митингу сама по себи не значи много. Најважнији су гласови на изборима, али показују колики је интезитет поверења људи који су за нас, да заиста буду за нас. То је оно што је у овом случају веома важно.

Водитељ: Господине Шешел, ако може кратко за крај, порука грађанима?

Проф. др Војислав Шешел: Ја позивам све грађане Србије да изађу на изборе и да гласају за оног кандидата коме верују. Ако за мене гласају, ја им гарантујем да се неће покајати.

Водитељ: Хвала вам на гостовању.

„Ресава – БЦМ” и њен власник на удару јагодинских мафијаша

ПАЛМА И ФЕМАН

Јагодином владају мафијашки кланови Странке српског јединства, Демократске странке и Демократске странке Србије, а све конце из позадине вуче Радмило Богдановић – Милисав Марковић законито постао власник „Ресава БЦМ” и уложио огромне паре да је оживи, а онда су криминалци решили да му отму фабрику

Последњи пут се око јагодинских мафијашких моћника велика прашина дигла поводом убиства сталног дописника Вечерњих Новости Милана Пангића. До данас званично истрага тапка у месту, а незванично, све је јасније да неко добро заташкава читаву ствар. Чини се као да се сви труде да се заборави на убиство новинара Пангића, а Јагодина у својој колотечини, случајном пролазнику делује као било који други градић у унутрашњости у коме се ништа не дешава... Варљива спољашност, међутим, крије свакодневна бурна дешавања којима управљају мафијашки кланови Странке српског јединства, Демократске странке и Демократске странке Србије. А човек који стоји иза свих њих и који их све повезује је Радмило Богдановић.

Ови кланови су некада сукобљени, али ако имају заједнички интерес делују јединствено. То се догодило у случају Милисав Марковића – Буца, дугогодишњег привредника из Јагодине. Јагодински мафијашки моћници су се удружили са намером да униште Марковића и његово предузеће „Ресава-БЦМ”, да би га касније тако обезвређеног што јефтиније купили.

Милисав Марковић је скоро пуних двадесет година привредник. Познавао је Радмило Богдановића који му је 2000. године рекао да би било важно да фабрика конфекције „Ресава” из Јагодине почне да ради и да радници зарађују своје плате и да би он могао да помогне тако што би купио фабрику. Буца је поверовао да Богдановић то искрено мисли и да је циљ да фабрика крене са производњом и почео је са откупом дугова од повериоца. На крају се испоставило да је у питању добро смишљен план да се од Милисав Марковића узму паре, а да фабрика треба да заврши у рукама неког из „утицајног” мафијашког круга.

Крајем 2000. године Милисав Марковић је откупио дугове фабрике „Ресава” која је била у стечају. Закључено је принудно поравнање и на тај начин је Буцаино предузеће „БЦМ” из Јагодине постало већински власник са уделом у капиталу од око 60 одсто. „Убеђен сам да је ангажовани проценитељ утврдио вредност имовине стечајног дужника на моју штету, јер је процена вршена са 31. децембра 1999. године, али је накнадно вредност имовине ревалоризирана са 31. јула 2000. године, док моје учешће у откупом дугова стечајног дужника учињено још током марта 2000. године није ревалоризирано, па је тако мој удео вештачки смањен, али сам, ипак, већински власник. Није ни то важно, јер сам хтео да помогнем да „Ресава” стане на ноге, да почне да ради, да се радници упосле...”, прича Буца.

(Решење Привредног суда у Крагујевцу од 27.10. 2000.)

Откупио је комплетне дугове од свих поверилаца, платио радницима социјално које им није уплаћивано седам месеци, давао је плате, у реновирање фабрике је уложио 150.000 евра, обезбедио посао од немачких фирми с којима

је склопио уговоре у вредности од 2,5 милиона немачких марака. Вредност материјала који је требало да се сашпије била је 890.000 немачких марака. „Они су дали посао на мој образ. Долазили су и када су видели како сам средио пропаљу фабрику и довео је у ред да би народ радио, склопили су посао, а онда ме је криминална политика локалних главешина спречила да радим,” објашњава Буца.

(Уговори са инопартнерима за 2001.)

Пар месеци је све било у најбољем реду, радници су радили, зараде су исплаћиване, закључени су послови са инопартнерима, али од доласка ДОС-а на власт, Миодраг Николић - Феман који је био председник Окружног одбора Демократске странке, иначе је и финансијер Ђинђићеве странке, и потпредседник Привредне коморе Југославије, започиње кампању против Милисав Марковића - Буца којој се прикључује и Драган Марковић Палма, а и представници Коштуничине Демократске странке Србије у Скупштини општине Јагодина. Феманови нападу су се сводили на тврдњу да фабрика, чије је дугове Буца откупио у поступку стечаја вреди 10 пута више од процењене вредности. Они којима није одговарало да фабрика добро послује потрудили су се да га онемогуће да ради тако што су му организовали штрајк радника. Радници су били изманипулисани, мафија је

„Ресава – БЦМ” и њен власник на удару јагодинских мафијаша

ОТИМАЈУ „РЕСАВУ – БЦМ”

претила и плашила људе, и сами радници су признали да су били уплашени. Посао са немачком фирмом је пропао, Буца је морао да га уступи другим фирмама јер је била уговорена производња.

„Кажу да сам за мале паре купио фабрику, па ја сам ту опљачкан, ја сам је откупио за 27 милиона, а плус сам уложио ту 1.800.000 немачких марака, а они причају да сам је јефтино купио. Сада су продали фабрику у Крагујевцу, оно што су штрајковали радници ако знате, за 12.600.000 динара. Разумете, нову фабрику која много више кошта, и ту је још Беобанка дала кредит директору. Значи добио је фабрику без иједне уложене паре, и сада радници треба да раде и отплате фабрику,” прича Милисав Марковић Буца.

Штрајк радника организовао Палма, а финансирао Феман

Буца зна ко је све учествовао у организовању штрајка у његовој фабрици, доста тога је сазнао и од самих радника. Штрајк радника организовао је Драган Марковић – Палма, а финансирао га је Миодраг Николић- Феман. Главни за спровођење посла у дело био је један Палмин комшија. Поткупљени су и неки из фабрике. Тадашњи комерцијални директор „Ресаве БЦМ” и један технолог који су учествовали у организовању штрајка касније су били награђени од стране локалне власти. Технолог је постао комерцијални директор у „Навип-у” а жену која је била комерцијални директор у „Ресави” запослили су у школи на место девојке коју су истерали после три године рада, а која је предавала практичан рад у шивењу.

Све ово не чуди када се зна да свим странкама у Јагодини управља Драган Марковић – Палма и да су сви повезани. Смењивања на градским функцијама само су формална, суштински главни газда је Палма. У организовање штрајка били су умешани и сви функционери Скупштине општине Јагодина. Петар Јовановић из Демократске странке, тада је био председник СО Јагодина, иначе је Феманов рођак. Драган Алемпијевић из Демократске странке, тада је био потпредседник СО, а данас је председник. Драгослава Јакшић из Демократске странке Србије, тадашњи председник Извршног одбора СО Јагодина, а иначе је за њу познато да је учествовала у пљачки неколико фирми у Поморављу. Драгослав Стевановић из Демократске странке Србије, потпредседник СО. У све су били уплетени и локални медији који су по налогу Палме и Фемана обавештавали јавност како је њима одговарало, а са Буцом нико од новинара није ни разговарао.

Милисав Марковић уложио огромне паре и оживео фабрику

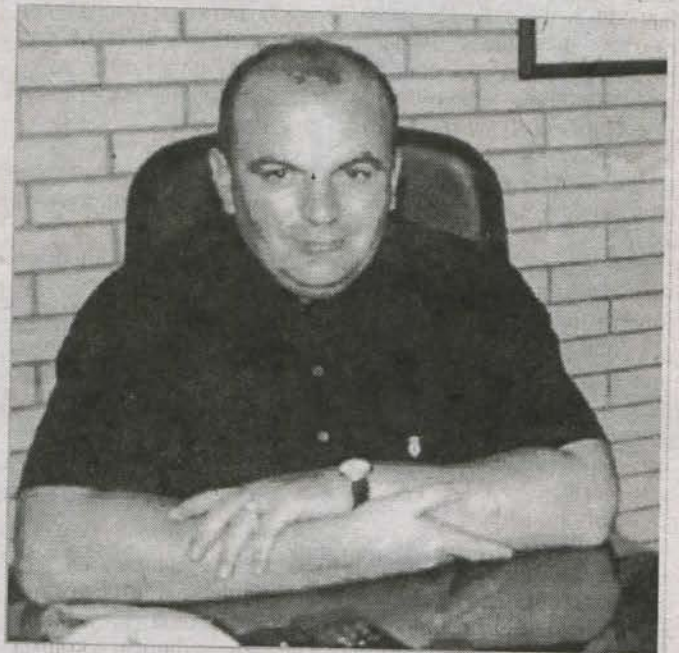
„Уложио сам огромне паре у фабрику, обични грађани знају да сам хтео да ради. Али мафији то није одговарало, јер ако сам способан то може да утиче и на њихову криминалну политику коју тамо воде. Феман плаћа радника 70 евра, како ја да плаћам 250 евра, то не може. Већу су плату примили код мене у периоду кад нису радили, него код њега кад раде. Радници су штрајковали неосновано, то се зна, то су

сви знали. Касније су то и сами радници признали. Све је било урађено да пропадне посао,” каже Милисав Марковић – Буца.

Он износи запањујуће податке докле су ови „угледни” бизнисмени били спремни да иду да би га спречили да ради. „Покушали су да докажу да нисам способан, да сам луд. Када сам им се јавно, преко медија супротставио, у децембру 2001. покушали су да ме направе лудим и да покажу да све што причам није тачно. Једног дана ме је четворо кола окружило и један доктор ме је заједно са МУП-ом неовлашћено лишио слободе. Касније сам донео уверење са ВМА да је са мном све у реду и обелоданио њихов монструозни план,” прича Буца.

Прљаве игре локалних моћника

Феман је у својим нападима покушавао да омаловажи Буцу називајући га „полуписменим, прљавим и неспособним бизнисменом”. „Да би покушали да докажу ове новинске наводе Феман и тадашњи председник Скупштине општине Јагодина Петар Јовановић из Демократске странке, иначе Феманов рођак, ургирају код Окружног тужилаштва у Јагодини које упућује акт Министарству за привреду и приватизацију Републике Србије. Притом, доводе у заблуду надлежно Министарство да се ради о предузећу које је у стечају и поступак вредности капитала није окончан, а не о предузећу које је поравнањем, којим је предузеће „БЦМ” из Јагодине откупило сва пријављена потраживања поверилаца и на тај начин постало већински власник. Надлежно Министарство у први мах усваја овакав захтев, али након нешто више од месец дана доноси Закључак којим поступак верификације процене вредности имовине фабрике „Ресава БЦМ” ставља ван снаге,” објашњава Милисав Марковић.

Буца истиче да су у међувремену, Феман и Јовановић навели тадашњег председника Извршног одбора Скупштине општине Јагодина Драгославу Јакшић да одрши општинску кесу и из буџета исплати Агенцији за процену износ од око 200.000 динара. „Изманипулисани радници силом отварају капије предузећа како би се поново проценила имовина. Да би се дерогирала правоснажна судска одлука, Агенција за процену, која је, очигледно, 'у игри', обавља ревизију давно утврђене процене, ваљда случајно 'по новој методологији', па Министарство мора поново да реагује и забрани овакву накарадну процену," каже Милисав Марковић.

Тада штрајк још увек траје јер су радници изманипулисани и заплашени. Иако је предузеће „БЦМ“ уложило у откуп дугова стечајног дужника неколико милиона марака, што је обезбедило обртна средства и посао и плате за раднике, круг градских челника повезаних са подземљем све се јаче обрушава на „Ресаву“ и њеног власника Милисаву Марковића. У акцију се укључује и Општински суд у Јагодини чији председник Драган Јанићијевић дозвољава некакве наставке давно обустављених извршења поверилаца који уопште нису ни учествовали у стечајном поступку па се жиро рачун фабрике сваким даном празнио без елементарног правног основа. А на одлуке Парничног већа не може се поднети жалба већ једино молба за подизање захтева за заштиту законитости републичком јавном тужилаштву, што се и чинило, али је то дуготрајан поступак са slabим ефектима.

„За то време предузећа на чије се директоре може извршити утицај, махом јавна, убрзано подносе тужбе против „Ресаве БЦМ“ за наводне дугове током стечајног поступка који су настали након пресека стања потраживања, али их стечајни управник није пријављивао, тако да се свакодневно многе судски поступци који су имали за циљ да се исходје поновно отварање поступка стечаја, а предузеће које је почело са радом, поново гурне у понор,” истиче Милисав Марковић – Буца.

Феману би одговарало да се прошири

Милисав Марковић наглашава и да Миодраг Николић, Феман у читавој причи има и друге интересе и да је то један од главних разлога читаве ујдурме. „Његово предузеће 'Фе-

ман' сусед је са 'Ресавом БЦМ', па је 'комшија' већ заузео неколико ари 'Ресавиног' фабричког круга, наравно без дозволе и без накнаде. Феман је хтео да узме фабрику, а вероватно му је то Радмило и обећао. То је било и на суду, а онда су изненада сви документи везани за то нестали, склоњени су. Сада се све заташкава," објашњава Буца.

О овом проблему „Велика Србија“ је писала још у августу 2001. године. Реч је о земљишту које је „Ресава“ уступила задрузи „Вихор“, а Феман га узурпирао. Феман је практично отео две парцеле и за своју фирму изградио око 5.000 квадратних метара производних хала, магацина,... без грађевинске дозволе.

„Потпредседник Привредне коморе је човек којем правоснажне судске одлуке не значе ништа, који се наводно залаже против приватизације, који одока процењује вредност имовине фабрика боље и стручније од било које агенције, који вређа и клевета угледне привреднике. Тадашњи председници СО Јагодина и ИО СО трошили су народне – буџетске паре мимо програма и плана у настојању да преокрену однос друштвеног и приватног капитала. Уместо да се баве интересима и потребама грађанства, они налазе агенцију која посао обавља 'веома стручно по новој методологији'. Јасно је да би се предузеће поново врло брзо приватизовало, али би власници били вероватно они који се сада тобоже залажу за заштиту интереса радника," каже Буца. Он истиче да је још 2001. поднео кривичне пријаве и против градских челника и против Фемана, али их је јавни тужилац одбацио, јер је и он један од оних који дугују услугу Радмилу Богдановићу. „Све су то Радмилови криминалци," наглашава Буца.

SPEZIFIKATION Nr.1 VERTRAG Nr.

RESAVA - JAGODINA

Auftrag	Modell	Stück	Ex Germany	Ex betrieb	Price /DM
201018 Ladies Jacke	290674	432	13.07.01	24.08.01	5,51
600272 Ladies Jacke	690284	980	13.07.01	17.08.01	5,32
100961 Ladies Jacke	198173	400	13.07.01	07.09.01	6,27
201019 Ladies Jacke	290674	26	13.07.01	24.08.01	5,51
37126 Ladies Jacke	290674	653	13.07.01	24.08.01	5,32
25027 Ladies Jacke	290670	23	13.07.01	24.08.01	5,32
301028 Ladies Jacke	290670	5	13.07.01	24.08.01	5,32
201029 Ladies Jacke	290670	16	13.07.01	24.08.01	5,32
201030 Ladies Jacke	290670	71	13.07.01	24.08.01	5,32
201031 Ladies Jacke	290673	224	13.07.01	24.08.01	5,52

Total lohn: 15 522,62 DM

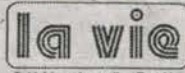
Oberstoff und zuzaten laut F.A. W50387 in menge von 193 coll in der wer: 51 722,34 ist für produktion 2830 teile.

Lohn preise sind FCO ZWM in beide richtung

17.07.2001.

RESAVA - JAGODINA

Klaus Bstelmann
GmbH & Co
Reidstraße 4
44887 Bo-Wettenscheid
Fernruf-Nr. (0 23 27) 840-0
Amt Ausland
Fax 04 06 70

BekleidungsHersteller GmbH

LA VIE BekleidungsHersteller GmbH, Robert - Perthel - Str. 79, D-50739 Köln
Geschäftsleitung

VERTRAG über Lohnverredlung zur Zollvorlage

20.06.2001

Hiermit wird zwischen der Firma Resava BCM, Kablovska 66, 31-000 Jagodina, Jugoslawien und der Firma La Vie, Robert Perthel Str. 79, 50739 Köln, Deutschland folgende Vereinbarung getroffen

Es wird beabsichtigt, im Zeitraum vom 01/06/2001 bis 31/12/2001 folgende Stückzahlen zu fertigen:

Produkte: Produkte der DOB: Hosen, Rock, Blazer

Materialien: Viskose, Baumwolle, Polyester, Wolle, Mischgewebe

Stückzahl: 30000 Teile

Fertigungspreis: je nach Modell 3,00 bis 6 00 DM pro Stück

Die Transportkosten übernimmt die Firma La Vie GmbH.

Das Rohmaterial und die Zutaten sind Eigentum der Fa. La Vie GmbH.

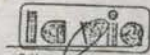
Die Zolltarifnummern von allen benötigten Materialien in den jeweiligen Modellen sind in den Zollpapieren aufgeführt.

Sollte die Qualität der Fertigteile nicht den Vorgaben der Firma La Vie entsprechen, ist diese berechtigt, sofort aus dem Vertrag zurückzutreten.

Die Firma Resava BCM fertigt in passiver Lohnverredlung.

Dieser Vertrag dient zur Zolldeklaration.

Beide Firmen sind daran interessiert, höhere Kapazitäten anzustreben.

LA VIE BekleidungsHersteller GmbH
Robert - Perthel - Straße 79
50739 KÖLN
Telefon 0221 768 76 00
Telefax 0221 311 14 14

Resava BCM - Perthel - Str. 79, 50739 Köln, Registergericht: Köln HRB 9310
GESCHÄFTSFÜHRER: GÜNTHER KRUSE, MICHAEL KOHN, GUIDO KOHN

Општина ангажује непозанту агенцију да изврши незакониту ревизију процене вредности

У кривичној пријави која је 31. октобра 2001. поднета Окружном јавном тужилаштву, Јагодина, поред осталог се наводи да су Стевановић, Алмипијевић, Николић и Јовановић заједничким деловањем, у својству службених лица прекорачили службена овлашћења на тај начин што су подстрекивали првоокривљену да искористи свој службени положај председника ИО СО Јагодина, да на дневни ред за седницу ИО стави доношење одлуке о плаћању накнаде за ревизију процене вредности капитала предузећа ИК „Ресава-БЦМ“. Тако је на терет буџетских средстава непознатој агенцији за процену исплаћен износ од преко 250.000 динара, а на терет буџета СО Јагодина, знајући да ИО СО није

Новинар Панта страдао због пиваре и Фемана

Када је у питању убиство новинара Милана Пантића, Милисав Марковић - Буца истиче да је он настрадао због пиваре и Фемана. „Од када су убили Панту у Јагини је све у реду, нема никаквих проблема, нема ко да пише о криминалу и да истражује прљаве послове. Он је настрадао зато што је писао о прљавим пословима Фемана и директора пиваре. Директор пиваре Јоца, је Радмилов човек, иначе члан Странке српског јединства. Пивара је плаћкана разним неповољним уговорима, разне махинације су тамо рађене, а Панта је све то објављивао. Панта је страдао јер је схватио да треба да крене против криминала. 'Чачкао' је и Фемана. Пантино убиство треба да објасне Радмило Богдановић, Миодараг Николић – Феман, Драган Марковић – Палма и Жика Трифуновић, начелник СУП-а. МУП Јагодине зна ко је то урадио, али ћути. Цела Јагодина зна ко стоји иза убиства, али ништа...“ каже Милисав Марковић.

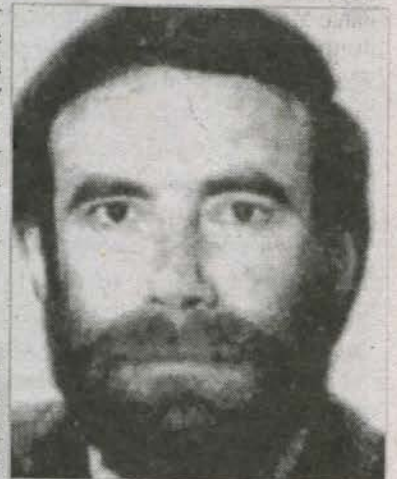
Феманово царство

легитимисан да учествује у поступку ревизије процене вредности капитала ИК „Ресава-БЦМ“, уместо да се буџетска средства користе у складу са годишњим планом усвојеним на седници Скупштине општине. На тај начин је „Ресава-БЦМ“ нанесена материјална штета јер, због поступка ревизије, нија била у могућности да заврши реализацију спољнотрговинских, већ уговорених послова, већ је морала да их уступи другим фабрикама, чиме је предузеће оштећено за више милиона динара.

У образложењу кривичне пријаве се истиче да су окривљени покушали да незаконито изврше ревизију процене вредности фабрике „Ресава-БЦМ“ на тај начин што су изнели нетачне чињенице у вези статуса предузећа, да је наводно у стечају, што је било нетачно. Поступак стечаја је окончан још крајем 2000. године закључивањем принудног поравнања, на тај начин што је предузеће „БЦМ“ откупило дугове фабрике „Ресава“ у стечају, а уплаћен износ је унет у трајни капитал фабрике.

Прикривајући ове податке, а у настојању да се блокира рад предузећа и нанесе материјална

штета, поменута лица су извршила утицај на Окружног јавног тужиоца у Јагодини који је Министарству за приватизацију доставио акт 13. августа 2001. године и захтевао ревизију процене вредности предузећа „Ресава“. Надлежно Министарство је прво својим Закључком дозволило ревизију процене погрешно схватајући да је предузеће у стечају. Међутим, врло брзо након тога донело је Закључак којим је повобитну одлуку ставило ван снаге.

Миодраг Николић – Феман је дајући изјаве за листове „Ексклузив“ и „Нови пут“ како је вредност „Ресаве“ 20 милиона марака, обећавајући помоћ некада запосленима у овом колективу, објашњавајући како је „Ресава“ купљена у бесцење код њих је створена лажна слика како је читав поступак незаконит и криминалан. Због тога су радници одбили да се пријаве на оглас за заснивање радног односа, а руководство предузећа је било принуђено да другим фирмама уступи послове са инопартнерима јер није било у стању да испоштује рокове за обављање послова. Због тога је за предузеће „Ресава – БЦМ“ наступила знатна штета од неколико милиона динара, нарушен је пословни углед и изгубљено поверење код добављача, истиче се у образложењу кривичне пријаве.

Милисав Марковић објашњава да је председник Општинског суда наставио давно прекинуте поступке и поведеницима који нису ни учествовали у стечајном поступку до-

Кратко подсећање на чињенице које је проф. др Војислав Шешељ изнео у јавност о криминалцима у Странци српског јединства

Борислав Пелевић је најобичнији гангстер, он предводи гангстерску странку. Он је само формално председник те странке. Главни командант Странке српског јединства је Франко Симатовић Френки. Све ове године он је лева рука Јовице Станишића, огрезао у многим криминалним аферама и убиствима. Сам Пелевић је поуздано умешан најмање у три убиства – у убиство Иса Лере које се десило негде 1993. године, а о чему имам сведочење очивца. То сведочење сам дао полицији својевремено и читао на разним телевизијама, како је то све изведено у Ердуту и како је бетонирани и бачени у Дунав.

Пелевић је умешан у убиство новинара из Републике Српске Риста Ђога у мотелу „Видиковац“ наомак Зворника. Борислав Пелевић је умешан у убиство Воје Раичевића званог Американац, иначе познатог убице који је поред осталих убио Ђенту, Мају Павић, Аркановог пуковника Шуцу... Тог Раичевића су под мукама саслушавали, комаде меса и нокте му кидали, мрцварили га максимално, после га исекли у комаде и бацили у Дунав.

Што се тиче Пелевићевог заменика, Драгана Марковића – Палме, он је један од главних криминалаца у Јагодини. Умешан је, пре свега, у аферу са угљем, он је на челу мафије која контролише производњу и трговину угљем. На тај начин је ојачао Ресавски базен, Колубару, а неколико година је био ексклузивни продавац угља за Војску Југославије. Уместо да Војска купује директно угаљ од рудника, појављују се он као посредник. За багателу је откупио комплетну производњу, рецимо у Ресавици, а онда продаје по двадесет пута скупљој цени крајњим купцима. Ми смо покушали, док смо били у Влади Србије, да то спречимо. Имали смо посебну Уредбу којом смо контролисали цене угља. Међутим, та мафија је била сувише јака да би се тада потпуно сломила. Она и даље делује и ја сам у склопу рада Анкетног одбора Савезне скупштине доста тих питања разјаснио са неким генералима који су се бавили набавкама за Војску Југославије. У време док је Павковић био начелник Генералштаба он је био у спрези са том мафијом, а са сурчинском мафијом Павковић се повезао истовремено учествујући у шверцу оружја за Либерiju и ту имам конкретне податке:

Што се тиче и Борислава Пелевића и Драгана Марковића – Палме, полиција располаже свим подацима о њима. Једном је то посведочио и Душан Михајловић министар унутрашњих послова на државној телевизији. Он је отворено рекао за Пелевића да је убица. Међутим, Ђинђић и остале досманлије сматрају да им је боље да се такав компромитован Пелевић налази у парламенту, да у критичним ситуацијама увек могу рачунати на његових 14 гласова, него да га стријају у затвор и на тај начин

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
 ОКРУЖНО ЈАВНО ТУЖИЛАШТВО
 ЈАГОДИНА

На основу законског овлашћења из чл.148 ЕКП-а, а сходно чл.150 истог закона, дир. ИК "РЕСАВА-БЦМ" из Јагодине, Милисав Марковић, овим благовремено подноси:

КРИВИЧНУ ПРИЈАВУ

ПРОТИВ:

- 1) Драгослава Јакшић, Председник ИО СО Јагодина, остали лични подаци непознати;
- 2) Драгослав Стевановић, Потпредседник СО Јагодина, остали лични подаци непознати;
- 3) Драган Алексијевић, Потпредседник СО Јагодина, остали лични подаци непознати;
- 4) Миодраг Николић, зв.Феман из Раковица, посланик Савезне народне Скупштине, остали лични подаци непознати;
- 5) Петар Јовановић, Председник СО Јагодина, остали лични подаци непознати;

ШТО СУ:

Окривљени Стевановић, Алексијевић, Николић и Јовановић су заједнички деловањем током месеца августа и септембра ове године, у Јагодини, у својству службених лица прекорачили службена овлашћења на тај начин што су подстреквали присоокривљену да искористи свој службени положај председника ИО СО Јагодина, да на дневни ред за седницу ИО стави доношење одлуке о плаћању накнаде за ревизију процене вредности капитала предузећа ИК "РЕСАВА-БЦМ" из Јагодине, што је она и учинила па је на терет буџетских средстава СО Јагодина, за описану намену непознатој агенцији за процену исплаћен износ од преко 250.000,00 дина, а на терет буџета СО Јагодина, знајући да ИО СО Јагодина није легитиман да учествује у поступку ревизије процене вредности капитала ИК "РЕСАВА-БЦМ", уместо да се буџетска средства користе у складу са годишњим планом усвојеним на седници Скупштине општине Јагодина, а на тај начин је поменуту фабрику нанела материјална штета немогућношћу да, услед описаних радњи, заврши реализацију спољнотрговинских, већ уговорених послова, него су исти морали бити уступљени другим фабрикама, чиме је предузеће оштећено за више милиона динара;

ЧИМЕ СТОЈИ ОСНОВАНА СУМЊА ДА СУ:

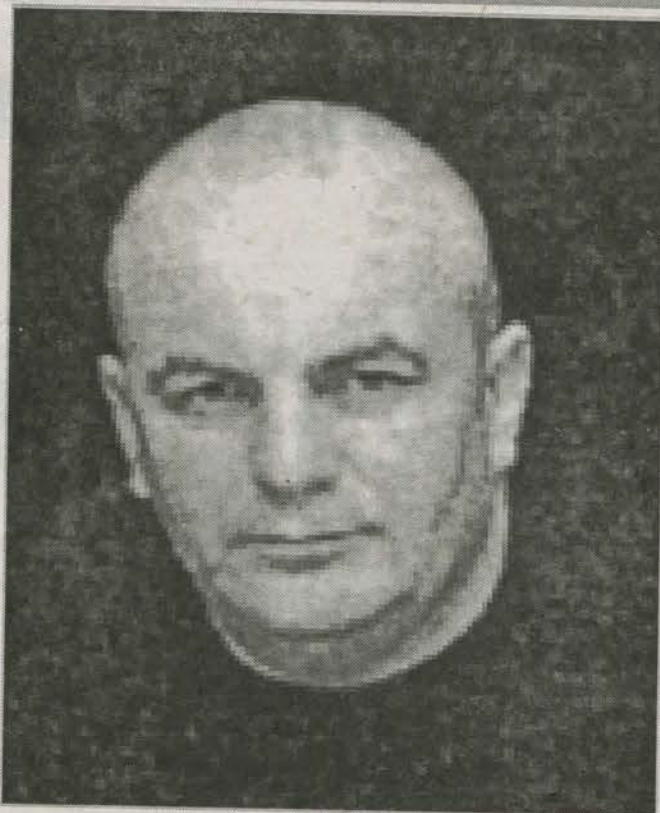
- Присоокривљена Драгослава Јакшић извршила кривично дело злоупотребе службеног положаја из чл.242 ст.4 у вези са ст.1 КЗ РС;
- Остали окривљени Драгослав Стевановић, Драган Алексијевић, Миодраг Николић и Петар Јовановић кривично дело злоупотребе службеног положаја из чл.242 ст.4 у вези са ст.1 КЗ РС као подстрекачи у вези са чл.23 КЗ;

судио тражена потраживања и то све мимо одредби Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, на запрепашћење сваког, иоле, просечног правника. Циљ је да се предузећу „Ресав БЦМ“ намакне омча и уништи неколико милиона марака приватног капитала који је оживео фабрику и око 500 запослених поново довео у ситуацију да раде и пристојним зарадама издржавају породице.

„Јасно је да се на мене обрушила лавина јагодинских моћника са циљем да отму фабрику чије сам дугове исплатио, и на свој пословни морал и углед довео стране партнере са којима сам у ранијем периоду коректно сарађивао, како би се предузеће поново укључило у међународне економске токове. Али то није у интересу Драгану Марковићу –Палми, Миодрагу Николићу – Феману, председнику Општинског суда у Јагодини, и осталим градским челницима, јер се њихов интерес своди на то да је најбоље 'Ресаву БЦМ' гурнути у пропаст како би се касније што јефтиније купила. Али, ја им то нећу дозволити,“ објашњава Милисав Марковић – Буца.

Он се крајем 2001. обратио и високим државним функционерима (председницима СРЈ, Владе Републике Србије, Народне скупштине, Већа грађана Савезне скупштине, Врховног суда, Привредне коморе Југославије) са молбом да му се омогући да настави започети посао и да фабрика „Ресав БЦМ“ проради, али до данас ништа није урађено.

„Свиам сам писао да спасавају фабрику, да то не би сме-ло да се ради, да је то брука и срамота и пред странцима – они су дали посао, а неко организује штрајк. Сада фабрика

стоји, странци неће да дају посао због ситуације уопште која влада код нас, и ни за кога не ваља. До сада ми нико од државних функционера којима сам се обраћао није одговорио. У Јагодини су на функцијама остали и даље они који су везани са подземљем и који су апсолутно заштићени. И овај нови начелник МУП-а је Радмилов човек, све је остало исто. Ништа није промењено. Сада је још горе него што је било пре,“ закључује своју причу Милисав Марковић – Буца.

SPEZIFIKATION №.1 VERTRAG №.

RESAVA - JAGODINA

Auftrag	Modell	Stück	Ex Germany	Ex betrieb	Price /DM
201033 Ladies Jacke	290670	26	13.07.01	24.08.01	5,32
201034 Ladies Jacke	290670	9	13.07.01	24.08.01	5,32
201035 Ladies Jacke	290670	3	13.07.01	24.08.01	5,32
201036 Ladies Jacke	290670	345	13.07.01	24.08.01	5,32
1032 Ladies Jacke	290670	83	13.07.01	24.08.01	5,31

Total lotn: 2.473,80 DM

Obersstoff und zuzaten laut FA WS0386 in menge von 126 colli in der wert 15 749,36 ist für production 465 teile

Lohn: preise sind FCO ZWAF im beide Richtung

17.07.2001.

KLAUS STEILMANN

Klaus Steilmann
 Geschäftsführer
 44087 Bad Wilsenbrunn
 Farnumstr. 10 B.27 840-0
 AB: Ausland
 Fax: 04 08 70

У Коштуничином штабу влада паника

ТИЈАНИЋ, НАЛИЋ, НЕДЕЉКОВИЋ, ВЕЗЕ СА

Коштуничине главне везе са криминалцима су Александар Тијанић, Градимир Налић, иначе познати наркоман кога је Коштуница хтео за министра полиције, Раде Булатовић који му је уједно и инструмент контроле војске, посебно војних служби безбедности и веза са структурама Државне безбедности, Љиљана Недељковић која је сива еминенција Коштуничиног кабинета, Бошко Радоњић – Ненад Баточанин који је недавно убијен био је телохранитељ и Војиславу Коштуници

На редовној конференцији Српске радикалне странке која је одржана 28. новембра, др Војислав Шешељ, новинарима је саопштио следеће:

Даме и господа, Српска радикална странка наставља своју принципијелну, доследну и одлучну борбу против организованог криминала. Наш је програмски циљ да се мафија у нашој земљи уништи, и ми улажемо много труда и напора да неке од најзначајнијих афера до краја расветлимо.

На данашњој конференцији за штампу, припремили смо вам конкретан материјал о неколико најактуелнијих афера.

У првом плану су нам криминалне афере у које је умешан Небојша Човић и интернационална „Мерцедес бенц“ афера, коју смо покренули пре више од годину дана, а по којој располажемо са много нових информација и чињеница.

Пре два дана убијен је професионални убица Жељко Шкрба. Заједно са њим је убијен полицајац из савезног МУП-а, заменик начелника једне од значајнијих управа савезног МУП-а, рекао бих најзначајније управе. Видели сте како невестито савезни министар унутрашњих послова, Зоран Живковић, брани тог Ненада Баточанина. Као, он је са-

ТИМ КОЈИ ПОБЕЂУЈЕ

Војислав Коштуница - Председник

Драган Маршићанин
Премијер

Градмир Налић
Саветник за државну
безбедност

Ацо Томић
Саветник за војну
безбедност

Александар Тијанић
Саветник за медије

Велимир Илић
Министар за
капиталне
инвестиције

Љиљана Недељковић
Шеф кабинета

Обрен Јоксимовић
Експерт за здравство
и социјална питања

ЗНА СРБИЈА

због откривања њихове везе са криминалом

БУЛАТОВИЋ – КОШТУНИЧИНЕ МАФИЈОМ

мо по спортској основи био повезан са Шкрбом, он му је саветовао да се не дружи и тако даље. Међутим, Зоран Живковић заборавља да постоји пропис, полицијски, који се примењује и у савезној полицији, према коме је забрањено полицајцима да имају било какве контакте са криминалцима, са људима за које се зна да су умешани у криминал, на било који начин, осим ако их потреба службе на то упућује. А тада, по специјалном одобрењу свога старешине. Немогуће је да високи полицијски функционер иде да игра фудбал са познатим убицом, ликвидатором, гангстером, најгоре врсте.

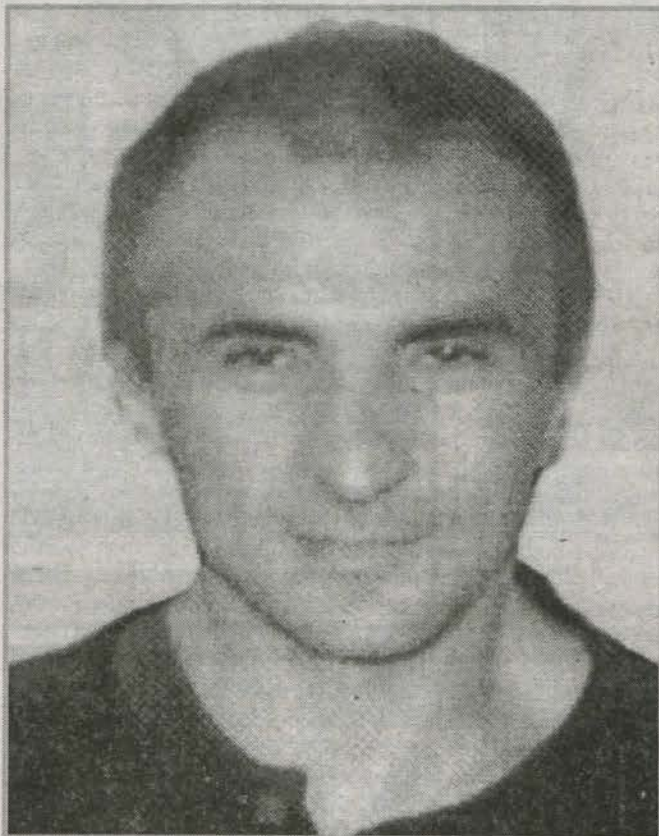
Шкрба – професионални убица и гангстер најгоре врсте

За Жељка Шкрбу, покушали су у јавности да пласирају податак да је био истакнути борац у Републици Српској, да је био члан обезбеђења Радована Караџића, затим Ратка Младића. То није истина. Жељко Шкрба на почетку рата, највише два месеца, је био у војним формацијама Републике Српске, и ни у једној озбиљној борби није учествовао. Није био познат по некој нарочитој храбрости. Више је волео да парадире као билдер, да се тако показује, да се хвалише, а једном приликом, у једној команди у околини Сарајева, у канцеларији је затекао шеснаестогодишњег младића како телефонира, како се користи службеним телефоном. Ударио га је потлави, јаче, тај шеснаестогодишњи младић је испред зграде дочекао Жељка Шкрбу и у њега сасуо рафал из аутоматске пушке, неколико метака је погодило Жељка Шкрбу. Он је то једва преживео. Дакле, он није рањаван у борбама. Он је у једном инциденту, од стране малолетника рањен, на самом почетку рата. Жељко Шкрба се више никада није појавио нигде, у војним формацијама, он је кренуо у криминалне, гангстерске, мафијашке формације.

Најближи пријатељ у Београду му је био Небојша Човић, а најближи пријатељ из Републике Српске му је Момчило Мандић. Иначе, Момчило Мандић је одмах након убиства Жељка Шкрбе, побегао из Београда, побегао је и Бошко Радоњић. За Бошка Радоњића имамо информацију да је побегао на Златибор, а где је побегао Момчило Мандић, још не знамо. И требало би инсистирати да Савезна влада објасни да ли је било крађе аутомобила марке „ауди“ из возног парка Палате федерације, два три дана пре убиства. Постоје индиције да је убиство извршено из аудија који је украден из возног парка Савезне владе, украден, можда је и извезен, ко зна. То питање ми јавно постављамо и докле је ту стигла истрага.

Човић био највише заинтересован да се Шкрбина уста затворе

Што се тиче самог Жељка Шкрбе, после обелодањивања афере са Жељком Максимовићем Маком и хапшење Николе Маљковића, и кад смо ми на конференцији за штампу изнели податке о Жељку Шкрби, он је прво побегао из Београда, вратио се у Републику Српску, тамо је провео око две недеље, а онда је опет дошао у Београд. У Београду је највише времена проводио у Човићевом ФМП-у. Тамо је

Ненад Баточанин бивши Коштуничин телохранитељ

по цели дан седео, тамо се најсигурније осећао, можда се једино сигурно осећао код Небојше Човића. Небојша Човић је, изгледа, изгубио и последње остатке разума. Видели сте какве све изјаве даје, чак и мени каже да сам смишљао Шкрбину ликвидацију. Ја сам био најзаинтересованији да Жељко Шкрба преживи. Јер Жељко Шкрба ми је био најбољи и најјачи доказ о спрези Небојше Човића, Жељка Максимовића Маке и других гангстера. Ко би био најзаинтересованији да нестане Шкрба? Небојша Човић, нема никог ко је више од њега заинтересован да се Шкрбина уста за сва времена зачепе.

Покушавају, наравно, да правдају тог Ненада Баточанина, као доброг полицајца, као доброг човека и тако даље. Не може нико да ми каже да је добар човек ко се дружи са мафијашем, ко се дружи са гангстером. И то је бесмислено. Ја немам ништа лоше да кажем о Ненаду Баточанину, али сама чињеница да се он упорно дружи са Жељком Шкрбом, највише о њему говори.

Шкрба наплаћивао рекет за Човића

Главни посао који је Шкрба радио за Човића је наплата рекета. И то је заједно рађено са Рафом Радовановићем, директором Човићевог клуба. Човић је тај рекет наплаћивао

кроз спонзорство за ФМП, и Човић је злоупотребљавао свој положај потпредседника Владе, како би изнудио од одређених људи, како би их притискао, убедио, ученио да уплаћују велике износе новца за ФМП, а многима је, као противуслугу, одлагао казне затвора, ослобађао их затвора, давао полове, ослобађао их плаћања пореза и слично. Изнели смо вам већ податке колико је фамозног „Николаса“ ослободио плаћања пореских обавеза према држави, а тај „Николас“ је велике суме новца уплаћивао Човићу. Е сад, у том Човићевом прљавом послу, дешава се да му неко обећа паре, а после му не да паре или му не да довољно, не да уговорени износ или се прави, не зна о чему се ради и тако даље. Тада прво Раша Радовановић зове тог човека и тражи паре, ако то не успе, онда ступа у акцију Жељко Шкрба и директно изнуђује. То исто је радио и Бомбона за Милију Бабовића, и оног Бају Плагога, како се зове, Човићевог пријатеља и њихову фирму „Верано моторс“. То исто је радио и Жељко Максимовић Мака за Душана Забуновића.

Човић је очигледно потпуно полудео кад смо раскринкали ове његове афере, ове његове везе у подземљу, и полиција је дошла у посед информације да је Шкрба Човићу рекао да се спремају ликвидације које планира Жељко Максимовић Мака, а Човић је то прећутао. Кад је сазнао информације, он је једноставно ишчекивао, пошто његово име није било на листи, он је ишчекивао да почну те ликвидације, и ваљда очекивао и неку конкретну политичку корист из свега тога. Убио људе који му сметају на политичкој сцени, мисли он ће одмах постати јачи. И то је оно што Човића сад највише мучи. Полиција располаже таквим информацијама. Њега највише испамећује то што је читава акција трагања за убицама генерала Бухе вођена изузетно тајно, у кругу од свега десетак људи, чак нису били обавештени ни министар Михајловић ни премијер Ђинђић о томе. Они су обавештени кад је операција изведена кад су прва хапшења обављена. И они измишљају, кад говоре у јавности, да је њих неко консултовао, као Ђинђић сад одобрава хапшење. Нигде то по прописима нема, да председник владе одобрава хапшење. Полиција хапси и приводи на основу основане сумње и ништа више. И тек кад су та хапшења изведена, обавештени су и Душан Михајловић и Зоран Ђинђић. Ко зна шта би се дешавало да су раније били обавештени, и како би то процурило.

Човић у блиским везама са свим главним криминалцима

Како је текла та акција? Кроз прислушкивање прво се дознало да је Небојша Човић у блиским везама са неким Макиним пријатељем, па су им прислушкивали телефонске разговоре, осматрали контакте, онда су сазнали да је реч о Жељку Шкрби, па су онда испитивали карактер његових односа са Човићем, па се видело да је Човић окружен са многим другим великим криминалцима. О томе смо вам дали полицијска документа на прошлој конференцији за штампу. Сад видите да су та документа потпуно истинита. Полиција, додуше, каже да их нема у својој евиденцији а БИА ћути. Раније је Служба државне безбедности била у саставу Министарства унутрашњих послова, сад су то издвојили да би отежали борбу против крупног криминала.

Све те истражне радње, све те акције прикупљања података су показале да је веома широк спектар, дијапазон, Човићевих веза у подземљу. Он сваког главног криминалца зна лично, у добрим је односима, пријатељски ћаскају, договарају се, чак има своја два блиска сродника, два брата по оцу, који су непосредно у подземљу, који у Железнику, тамо

жаре и пале. Човићеви сродници непосредно у Железнику руководе подземљем.

Кад су криминалци у једном тренутку сазнали да их полиција прислушкује и да их месецима прати, а то је криминалцима јавио Зоран Недељковић, звани Баки, из Службе државне безбедности. Та информације је пренешена и Жељку Шкрби, а Небојша Човић, у страху да ће можда и он бити опгужен, одмах је почео да зове Драгољуба Мићуновића, Душана Михајловића. Тада им саопштава како је и он чуо да се спремају ликвидације, да постоји списак од сто људи предвиђених за ликвидацију, као он њима саопштава да је то сазнао преко својих веза, које он иначе одржава да би био у току шта му непријатељи мисле. Он тако покушава да оправда своје везе са подземљем, као он је ту с њима да би сазнао шта се дешава у подземљу, шта се тамо ради и тако даље. И до тих информација је дошла полиција.

Шкрба хтео да ликвидира Шешеља, Човић рекао - полако, има времена

Тако он покушава са себе да скине одговорност од опгужбе да је знао да се спрема ликвидација сто људи у Београду и уопште у Србији, а да није никога благовремено обавестио, јер овде постоји дужност пријављивања у припремама кривичног дела. Најтежег могућег кривичног дела. То је полицији било јасно да је Жељко Шкрба, коме је Жељко Максимовић Мака јавио да баца мобилни телефон, отрчао код Небојше Човића тражећи од њега да се сазна шта конкретно полиција зна о свему томе. Они су водили дужи разговор. Тај разговор је регистрован. Онда неколико дана пред Шкрбино убиство, Жељко Шкрба је био код Небојше Човића у ФМП, и предлагао Небојши Човићу да мене упуцају. Полиција је регистровала да му је Небојша Човић одгово-

Гангстер Жељко Шкрба, најближи Човићев пријатељ

рио: "Полако, има времена". То је био одговор Небојше Човића на понуду Жељка Шкрбе да ја будем упуцао.

Како ће сад Човић да објашњава своје везе са Шкрбом, остаје нам да видимо. Небојша Човић бескрупулозно, бестидно лаже кад каже да никад није чуо за човека који се зове Баја Плави, то је његов дугогодишњи комшија. Небојша Човић и Баја Плави и Пера Матић су живели кућа до куће, њихове жене се друже, деца су им се дружила а фирма „Верано моторс“ и претходна фирма Баје и Милије Бабовића, „Диклон“, је била спонзор Човићу. Право име тог Човићевог пријатеља, Баје Плавого, је Радивој Живановић. Сада треба питати Небојшу Човића како он не зна за право име свога најближег пријатеља, комшије, спонзора, с којим и даље, скоро свакодневно, телефоном разговара. Тај Радивој Живановић, коме је надимак Баја Плави сад живи у Атини, у делу града који се зове Кифисија.

Брана Шарановић, о коме сам вам раније говорио, побегао је из Београда у Црну Гору, и склонио се код Бране Мићуновића. Послове је остао овде да обавља његов рођени брат Слободан Шарановић. Полиција је расписала потерницу за Браном Шарановићем, али црногорска полиција уопште по том питању не сарађује.

Миле Пузовић, полицијски генерал о коме смо вам, такође, много говорили, најчешће се крије у својој тазбини, околини Ђићевца или Варварина, а често иде у Црну Гору. Полиција је више пута дошла до информација да у разним разговорима, моје име најчешће помиње и говори да није било мене, да тог генерала Пузовића, нико живи не би нигде ни поменуо. Изгледа да Милету Пузовићу није јасно да полиција одавно знао да је он био главни мозак једне злочиначке организације и да за то постоји велики број доказа.

Кошгуничина сарадња са подземљем

Жељко Максимовић Мака је, пре извесног времена, напустио Црну Гору, где је био под заштитом црногорске полиције, а полиција интензивно ради и на криминалној делатности Бошка Радоњића. То је још једна Кошгуничина веза са подземљем. Рекао сам на почетку да је Бошко Радоњић побегао из Београда, затворен му је „Лотос бар“, а његов главни атентатор, његов главни гангстер је ухапшен у Новом Саду. Бошко Радоњић је преко Александра Тијанића покушавао да ослободи свог убицу из затвора.

У Кошгуничиним штабу је тренутно права паника, због откривања њихове везе са криминалом, иначе Кошгуничине главне везе са криминалцима су, поред Александра Тијанића, Градимир Налић. Кошгуничина га је хтео за министра полиције, ако се сећате, крајем 2000. и почетком 2001. године. Па му није успело. Градимир Налић је познат као наркоман. Његов наркомански картон постоји, Кошгуничина га има, има податке да је лечен у болници од наркоманије. Треба Кошгуничину питати шта ће му лечени наркоман у његовом саветничком кабинету.

И поред тога, Кошгуничина је хтео да га постави за министра полиције, почетком 2001. године. Такође, Раде Булатовић је Кошгуничина веза са подземљем, са мафијом, али му је уједно Раде Булатовић и инструмент контроле Војске Југославије, посебно војних служби безбедности, и веза са структурама Државне безбедности. И Љиљана Недељковић. Дакле, поред Александра Тијанића, Градимира Налића, Радета Булатовића, Љиљана Недељковић је Кошгуничина веза са мафијом, она је сива еминенција Кошгуничиног кабинета.

Видели сте кад је убијен Ненад Баточанин, да је одмах у свим медијима објављено да је био телохранитељ Слободана

на Милошевића, Зорана Жижкића, али су у почетку сви избегавали да кажу да је Ненад Баточанин био и телохранитељ Војислава Кошгуниче. Месецима је био непосредно уз Кошгуничину, на сваком јавном месту. Па ако је то значајно што је био телохранитељ разним политичарима, онда је коректно да се сви наброје, и ваљда су значајнији они којима је последњим био телохранитељ, а не онима којима је много раније био. Јер, он је сад био у спрези са мафијашима. Да ли је био и раније, то тек треба да се испита. Чак је Љиљана Недељковић једном приликом, остало је забележено, мислим, преко „Политике“, бранила тог Ненада Баточанина, кад је неко поставио питање откуда он као Кошгуничин телохранитељ.

Кошгуничин кабинет води политику ДСС

Овде имам још један податак, из кога се види да Кошгуничин кабинет заправо води политику Демократске странке Србије, због чега је у Демократској странци Србије огромно незадовољство. Страначки органи тамо ништа не значе. Њима све одлуке доноси саветнички кабинет и директно Љиљана Недељковић. Ја овде имам фотокопију, која ми је факсом послата, па је последња страна нешто лошија, али можете да видите, ово је рукопис Љиљане Недељковић, па ће код наше секретарице ово да остане после конференције, ко жели да сними и да прочита, моћи ће да уради. Љиљана Недељковић пише писмо професору Јовану Ранковићу, пред неку телевизијску емисију, и каже му: „Драги професоре, молим вас да вечерас не будете превише оштри према Млађану Ђинкићу. Он је према нама, ДСС-у, крајње благонаклон, пре свега према Воји, мисли се на Кошгуничину, и искрено говорећи, ДС га жестоко напада. Не треба нам да од њега правимо непријатеља, кад нам је потребан као савезник. Немојте, молим вас, замерити због оваквог обраћања. Много поздрава, и тако даље. Љиља Недељковић“. Па онда додато, „хвала на разумевању и пуно поздрава“. И потписао се Војислав Кошгуничина. То можете да видите после конференције, мислим да није било процене да се ово све умножава.

Имамо податке, много података о Небојши Човићу, које ћемо изнети, то ћете видети, и у нашим новинама, у листу „Велика Србија“, у неким следећим бројевима. Видећете и у овој књизи „Мафијашка пудлица-Небојша Човић“, коју ускоро објављујем, попут података, како је одмах чим је постао потпредседник Владе, нашао огромне државне паре, да до села у својој тазбини асфалтира и пут, доведе водовод, изгради и огроман базен и чуда направи, и тако даље. Видећете на који је начин Небојша Човић стекао докторску дисертацију, па подмитио је другог човека, професора са факултета да му то пише, и тако даље. То су већ ствари које говоре да смо детаљно истраживали биографију Небојше Човића.

Ја сам обећао прошли пут, кад год ударим по Кошгуничиним криминалцима, ја ћу нешто ишчакати и за Ђинђићеве. И ако се сећате, ови Ђинђићевци мафијашци су ми били годину и по дана, превасходни предмет пажње, док нисам расветлио околности у којима је дошло до раслојавања унутар мафије и њене поделе на два крила. А да ми не би Кошгуничина сад одговорио да идем Ђинђићу на руку што откривам Кошгуничине савезнике као мафијаше, ја морам сваки пут да мало ударим и по овим Ђинђићевим, бар ради равнотеже.

Ви се сећате да смо ми много говорили и писали о тој афери „Мерцедес Бенц“, подносили смо против неких судија, јавних тужилаца и њихових заменика, и захтев Одбору за правосудје Народне скупштине Републике Србије, да се смеће, па то никад није стављено на дневни ред Народне скупштине. Одбијени смо од стране Одбора, Одбор није хтео да расправља јер Драгор Хибер је био председник тог Одбора, Драгор Хибер није хтео да удара на своје и тако даље.

„Мерцедес – Бенц“ оштетио буџет за преко 10 милиона марака

Најновији подаци сведоче да је 31. децембра 2001. године, по наређењу из кабинета Зорана Ђинђића, тајно, без тендера и аукцијске продаје, извршена незаконита продаја „Инекс Интерекспорт АД“ из Београда, „Дајлер крајзлеру“ АГ Штутгарт, за укупну вредност капитала предузећа од 9.800.000 марака на дан уноса у регистарски лист Привредног суда под бројем 1-7806-00. Тај износ чини 9.800 акција номиналне вредности од по хиљаду марака за сваку акцију. То је стопроцентно укупна вредност основног капитала предузећа и то у новцу три милиона и нешто а у стварима нешто више од шест и по милиона марака. При томе ниједан акционар није наш држављанин. Нема југословенско држављанство, што је директно кршење закона у овом смислу. Извршено је тешко кривично дело злоупотребе службеног положаја и омогућавања богаћења, незаконитог богаћења, на рачун другог кривца.

„Мерцедес Бенц“ АД Југославија је, од 1996. до 1997. године, а када није имао никакве дозволе за рад, увозио све врсте возила другог и трећег квалитета, без хомогенизације и царинског складиштења, на шта их је наш закона обавезивао. Само у том периоду су оштетили југословенски буџет за пет милиона немачких марака. А бежањем у августу 1997. године, са контингентом возила, са целим контингентом возила. Кад је пукла у јавности ова афера, побегли су, па је против њих подношена кривична пријава за лажно царинење. У децембру 1999. године, за око три и по милиона марака су оштетили буџет, јер су та возила била унешена у земљу, али нису оцарињена, кад је афера избила у јавност, они су с њима побегли. И на разлици у квалитету од царине су отели у том периоду још неколико милиона марака.

Још нико у Министарству унутрашњих послова, по овом питању, није предузимао никакве конкретне радње, иако су многи били обавештени, међу њима и Душан Михајловић, министар унутрашњих послова, а добили су и налог од тужилаштва, 20. маја 2002. године. Прошли пут смо вас информисали да је заменик републичког јавног тужиоца, констатовао да постоји основ сумње да се проведе кривични поступак да се проведе истрага против умешаних лица.

Судови, тужилаштво и полиција су дуго тврдили да је све регуларно, да се радило по Уставу и закону, и тако даље, што показује да је дошло до неког великог подмићивања, а фирму, која реално вреди 90 милиона марака, реч је о фирми коју је овде наш „Инекс“ регистровао, они су заправо пререгистрацијом у корист немачких власника смањили на десетину њене вредности. 90% посто фирме је на овај начин украдено. Главна лица у овом криминалу су, од непосредних учесника, Слободан Шаренац, Хартмунд Мајер, Вернер Герхард и Маркус Кристоф Круп, заједно са адвокатом Емилом Јашаревићем, који је један од најпознатијих у провођењу мита и корупције у правосудју у Београду.

У аферу умешани Лабусов зет, Ђинђићев шеф кабинета, окружни јавни тужилац...

Овде је директно умешан Ненад Милић. Тада је био шеф кабинета Зорана Ђинђића а сада је заменик републичког министра унутрашњих послова. Он је све ово омогућио и заштитио. Ту су и многи купци у нашој земљи преварени, ко купи кола прве класе, добије другу класу, ако се жали, одмах против њега нађу неке истражне радње да подносе или му прете смрћу, или воде против њега неке судски монтиране спорове и тако даље. Пре овог Емила Јашаревића, који је

иначе и члан Г17+, ове прљаве послове обављао је адвокат Слободан Миливојевић. У све је умешан и Лабусов зет, ваљда му је нека сестра или сестричина за њега удата, у неким су родбинским везама, то још нисам разјаснио којим, Владан Стефановић, судија Првог општинског суда. У све је то умешан Раде Терзић, окружни јавни тужилац, његова заменица Весна Јањић, и тако даље. Кључна личност у свему овоме је Хартмунд Мајер, који је сличне прљаве послове својевремено обављао и у Москви. Чак има неких показатеља, индиција, да је протеран из Русије, да му је тамо забрањен боравак, због таквих прљавих радњи.

Ми ћемо, дакле, наставити да се бавимо и тим питањем. Овде имамо копију комплетних докумената о регистрацији нове фирме у Вишем привредном суду у Београду, у то је умешан председник тог Суда, Горан Кљајевић, то се сад зове Трговински суд, је ли? Трговински суд. Та регистрација, ево овде стоји, да је обављена 31. децембра 2001. године, овде су подаци о регистрацији, и овај фалсификовани износ вредности, на који је фирма регистрована, а посебно, посебан куриозитет представља делатност на коју је фирма регистрована. Између осталог, услуге истраживања и коришћење информација и знања у привреди, науци и слично, и тако даље.

То су све, очигледно, криминалне радње, које доводе у питање кредибилитет многих носилаца политичке власти и многих носилаца правосудних функција, и тужилаца и судија. Највероватније ћу, по питању ове афере, интернационалне афере, „Мерцедес Бенц“, ускоро и посебну књигу објавити, пошто је сад већ материјала толико да ни у једне новине не може све да стане. Изволите, ако ви имате неко питање.

Новинар: Ендрју Прлс из „Тајмс“ магазина. Његово прво питање је ове све информације које сте нам сада саопштили, да ли можете да кажете ко су вам и одакле су вам извори за њих?

Др Војислав Шешељ: Па, нисам луд, ваљда. Да ми одмах побију изворе.

“Мој циљ је да уништим мафију”

Новинар: Следеће, какву улогу имају оптужбе усмерене на Човића и Ђинђића у вашој председничкој кампањи?

Др Војислав Шешељ: Мој циљ је да уништим мафију. А могућност борбе против мафије, је једна од ретких надлежности републичког председника, с обзиром да по Уставу Србије, односно по законима, председник Републике распо­ређује високе полицијске функционере на генералске поло­жаје и додељује чин генерала. Ја овим демонстрирам грађанима Србије да сам у стању да се обрачунам са мафијом, да почистим из полиције корумпиране и са мафијом повезане генерале, и да на генералска места доведем часне и поште­не полицијске официре, који ће уз моју помоћ, уз моју подр­шку, да обрачуна са мафијом изведу до краја. За разлику од Зорана Ђинђића, Војислава Коштунице и Небојше Човића, ја никад нисам био умешан ни у какав мафијашки посао, ни у какву криминалну радњу, и зато ми ови мафијашки, једно­ставно, не могу ништа. Могу да ме убију, али то није најстра­шније што се човеку може десити, горе је кад се човек јавно обр­ука, попут Коштунице и Ђинђића, или Човића, него кад га убију.

Новинар: Ја бих још једно. Ја се извињавам колегама, по­што човек мора да лети за пола сата....

Др Војислав Шешељ: Да лети!?

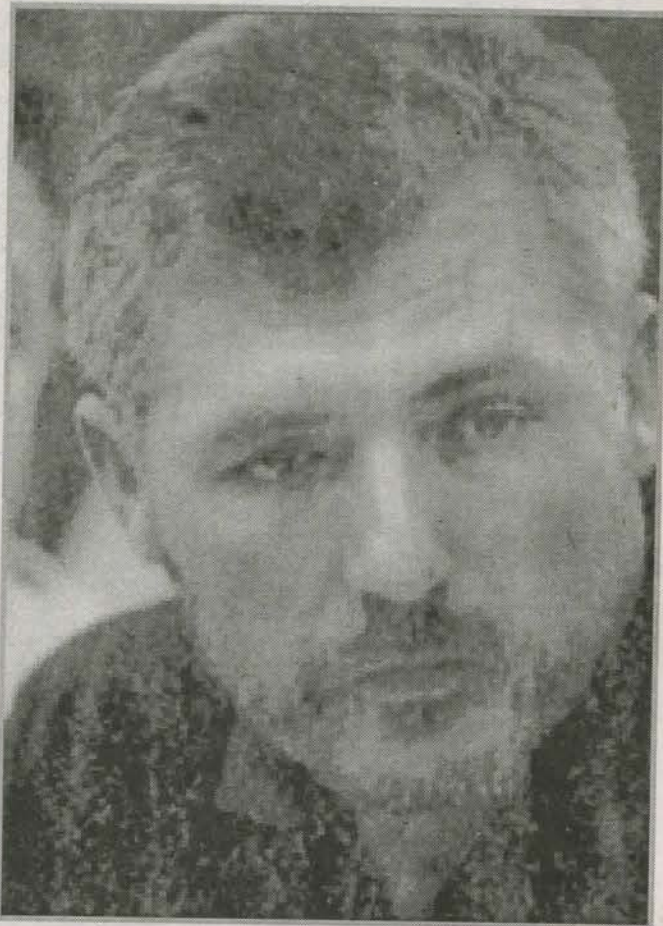
Новинар: Да. Значи, у прошлим председничким избори­ма имали сте мање гласова и од Лабуса. Шта у овом тренут­ку очекујете од избора?

Др Војислав Шешељ: Очекујем у овом тренутку да имам највише гласова. Прошли пут сам био хендикепиран неве­роватном медијском блокадом, извештајима лажних истра­живања јавног мњења, и нејединством опозиције. Сад је ско­ро сва опозиција у Србији јединствено стала иза моје канди­датуре, сви патриоти и часни људи у овој земљи, очекујем да ће за мене гласати а видели сте већ, и ова лондонска конфе­ренција о борби против криминала на југоситоку Европе, имплиците мени указује подршку. Основни услов да Југо­славија уђе у европске интеграције, укључујући Европску унију, је да уништимо криминал. Они који су умешани у кри­минал, очигледно не могу ту борбу извести до краја. То мо­гу само ја, за кога сви на белом свету знају да нисам умешан ни у какав криминал. Мене могу да воле или да мрзе, могу да прихватају моју идеологију или не прихватају, могу да ме подржавају или критикују, али везу са криминалом, нико не може никакву да ми нађе. Према томе, овога пута ја на из­боре излазим као неупоредиво јачи кандидат него што је то био случај у септембру месецу.

Новинар: И последње, да ли сте, на било који начин, за­бринут због гласина у домаћој штампи, око наводне истра­ге коју против вас спроводи Хашки трибунал?

Др Војислав Шешељ: Истрага се води већ десет година, колико ја знам. Вођиће се можда и наредних сто година, ја ни због чега нисам забринут, ја сам више пута поновио сво­ју спремност да одмах идем у Хаг, чим ме неко позове. Не са­мо спремност, него и велику жељу. Ја сам изјавио да више желим да одем у Хаг, него да постанем председник. Према томе, то у завршницама предизборних кампањи, углавном лансирају из Коштуничиног изборног штаба. То његов ек­сперт за прљаве послове, Александар Тијанић, уз суфлирање Љиљане Недељковић, пласира преко медија који су блиски Коштуници.

Новинар: Словеначко „Дело”. Мене занима, ви сте доби-ли доста гласова, кажу због подршке Слободана Милошевића. Сада када вас је подржала само његова странка, да ли и даље очекујете да добијете јако велики број гласова, без обзира да ли ће вас он подржати или не?

Др Војислав Шешељ: Мене је подржао Слободан Милошевић.

Новинар: Подржао вас је?

Др Војислав Шешељ: Да. И његова партија је, на његов предлог, донела одлуку да ме цела партија подржи и то је партија рекла у свом саопштењу. Можда ви нисте добро то прочитали. Али ја очекујем да ће стићи његово конкретно писмо. Можда сутра, прекосутра, али његова подршка је неспорна.

Новинар: И шта очекујете, какав резултат?

Др Војислав Шешељ: Па очекујем да добијем гласове свих искрених патриота и свих часних и поштених људи у Србији. И да победим.

Новинар: И како коментаришете да ова једна, као озбиљна земља, мислим Југославија, Србија, нема ниједну левичарску странку?

Др Војислав Шешељ: Па знате, Србија је увек била неупоредиво озбиљнија земља од Словеније по свим аспектима. А што се тиче левичарских или десничарских странака, сад кад бих ја вас питао да ми објасните шта је то левица, шта је десница, не бисте сигурно знали да ми објасните. Јер ти појмови, одавно су изгубили своје првобитно значење, и овде се више политички субјекти одавно не деле на левицу и десницу, мада се по инерцији у јавности још чују ти изрази, овде се политички субјекти деле на патриоте и издајнике. Ко су издајници, о њима је књигу објавио Тим Маршал, не

морам уопште да говорим. Сви они који примају новац споља да би деловали против свога народа и државе. Ко су патриоте? Они који желе да усправе Србију, да економски опораве, да уведу социјалну правду, да обезбеде независност, суверенитет, територијални интегритет и правни по-редак.

Новинар: Мислите, то је оно што ћете урадити ако поста-нете председник Републике Србије?

Др Војислав Шешељ: Да.

Новинар: Како ћете, мислим ако постанете председник, да ли ћете сарађивати са Словенијом, или са неким словеначким политичарима?

Др Војислав Шешељ: Не знам зашто бих. Бар не са овима који сад владају Словенијом. Због чега?

Новинар: Јанез Дрновшек ће вероватно да победи.

Др Војислав Шешељ: Што бих ја са Дрновшеком? Чујем за њега да има некакве склоности, потпуно неприродне и не усуђујем се ни да помислим на неку сарадњу са њим. Оно што је код њега, можда тамо особина која га квалификује да постане председник, у Србији је још крајње срамотно.

Новинар: Значи, сви који су уложили новац, рецимо склопили неки посао са Србијом, ви ћете то све прекинути?

Др Војислав Шешељ: Видите, требало би да прочитате уставне надлежности председника Републике, па да извучете закључак шта председник може а шта не може. Дакле, председник се не бави трговином, нити може да отима новац онима који су уложили. Али, што се тиче Српске радикалне странке, ми смо против тога, да Словенци који су навикли да подмићују на српском тржишту, разним подмоћивањима фактора који одлучују у привреди и политици, данас имају четири пута већи извоз у Србију него увоз из Србије. Нисмо ми, у принципу, против било какве сарадње са словеначком привредом, али смо за принцип колико се из Словеније увезе у Србију, толико вредности да се из Србије извезе у Словенију. Јер за разлику од многих других на свету, Словенци имају традицију подмићивања на српском тржишту.

Новинар: А да ли знате да, кад наша роба улази у Словенију, ми не плаћамо царину али када њихова роба улази, они плаћају царину 70 одсто?

Др Војислав Шешељ: Што се тиче тих ограничења, ја бих их само појачао, кад бих имао те надлежности. А што се тиче словеначких политичара, могу и то отворено да вам кажем. Извесне симпатије осећам само према Жмагу Јелинчићу.

Новинар: Змаго.

Др Војислав Шешељ: Змаго. Змаго Јелинчић. Нека наше новине то пренесу као Жмаго. Према томе, мислим да он једини тамо води политику која је вредна поштовања. Што се тиче Јанеза Дрновшека, или оног који одлази, како се онај зваше, оног кратког, што кад стане иза стола не види се, Милан Кучан. Тај кад стане иза стола, не види се уопште.

Новинар: И још само једно питање. Да ли бисте дали интервју за „Дело”?

Др Војислав Шешељ: Не. Немам времена.

Новинар: Да ли ћете ићи у Косовску Митровицу?

Др Војислав Шешељ: Мало пре ми се јавио, пре нека два сата, Љубомир Краговић, који је јутрос био у централу УН-МИК-а и њему су саопштили да наш митинг није забрањен, митинг ће се сутра одржати у Косовској Митровици, како је и најављено, али опет су рекли из разлога моје безбедности онемогућиће ми улазак на Косово и Метохију. Тако су му саопштили. Обећали су и, додуше, да ће му писмено дати документ о томе. До сада, до овог тренутка, он то није добио написмено. Њему је усмено то саопштено. Према томе, пошто је то сад званично саопштено, да поново путујемо четири сата до административне границе, да тамо проведемо јед-

но сат и по, два сата, као прошли пут, да пијем кафу са шведским пуковником и да се вратим очет назад четири сата, вероватно то сутра нећу да радим јер имам неке друге обавезе у Београду. Али ће се митинг одржати. Одржаће га наши локални активисти на Косову и Метохији.

Српски радикали увек водили политику равноправности свих грађана

Новинар: Ева Копрена, словачка телевизија. Најбројнија словачка мањина живи у Војводини. Какву ћете политику водити према националним мањинама и друго моје питање је, какви су односи између вас и Слободана Милошевића?

Др Војислав Шешел: Српска радикална странка је увек водила политику пуне равноправности свих грађана Србије, и Срба и припадника свих националних мањина. То укључује и словачку националну мањину, и ја могу да истакнем и овом приликом да су Словаци у нашој земљи увек били лојални грађани, који су поштовали земљу у којој живе а наша земља им је увек максимална, људска, грађанска и национална права обезбеђивала. Вама је, вероватно, познато да код нас Словаци имају школе на словачком језику, културне институције и да држе локалну власт у две општине, где живе у већини. То су Бачки Петровац и Ковачица. Ту апсолутно никаквих проблема никада није било и ја сам убеђен и у будућности да таквих проблема неће бити. Што се тиче Слободана Милошевића, откад је он пао са власти, наши односи су све бољи. Раније је било периода сарадњи, периода сукоба и тако даље. Откад он није на власти, поготово откад је пред Хашким трибуналом, наши односи су све бољи.

Новинар: Господине Шешел, господин Човић у свом обраћању новинарима често спомиње, мада искрено да кажем, не нуди доказе као ви, али већ други пут спомиње питање са киме ви играте шах увече, код куће. И Друго питање, какве су то крофне биле синоћ код вас у кући?

Др Војислав Шешел: Крофне?

Новинар: Крофне, наводно је неко дошао да склони лежеће полицајце испред ваше куће, па је дошло до неког малог сукоба, па се завршило са крофнама, или у вашој околини негде?

Др Војислав Шешел: Не. Није било никаквог сукоба, него су дошли три камиона из „Београд пута“ са пратећом механизацијом, са оним компресорима, и пет полицијских аутомобила да скидају лежеће полицајце који су пред мојом кућом постављени пре четири године, из разлога безбедности. Очигледно, у великој акцији мог припремања за ликвидацију, која је почела прошле године, отимањем блиндираног ципа, власништва Српске радикалне странке, разоружавањем службе безбедности Српске радикалне странке, чији су сви припадници имали пиштоље и уредне дозволе за ношење пиштоља. Ово је трећи акт у тој припреми логистике за ликвидацију. Инцидентата никаквих није било, јер да је било некаквих инцидената, то би већ режим ударио на сва звона, ви то знате. Нико се није ни покушао супротставити, осим што су неки људи тражили да се покаже налог, па онда и полицајци су питали присутне раднике да ли имају налог, па је ту било више телефонских позива, било је малог застоја, али никаквог инцидента није било. А што се тиче крофни, заиста не знам.

Новинар: А шах?

Др Војислав Шешел: Па, зар мислите да сам играо шах са онима који су рушили лежеће полицајце? Да вам искрено кажем, ја сам волео да играм шах, али већ неколико година не сећам се да сам иједну партију одиграо, осим понекад са

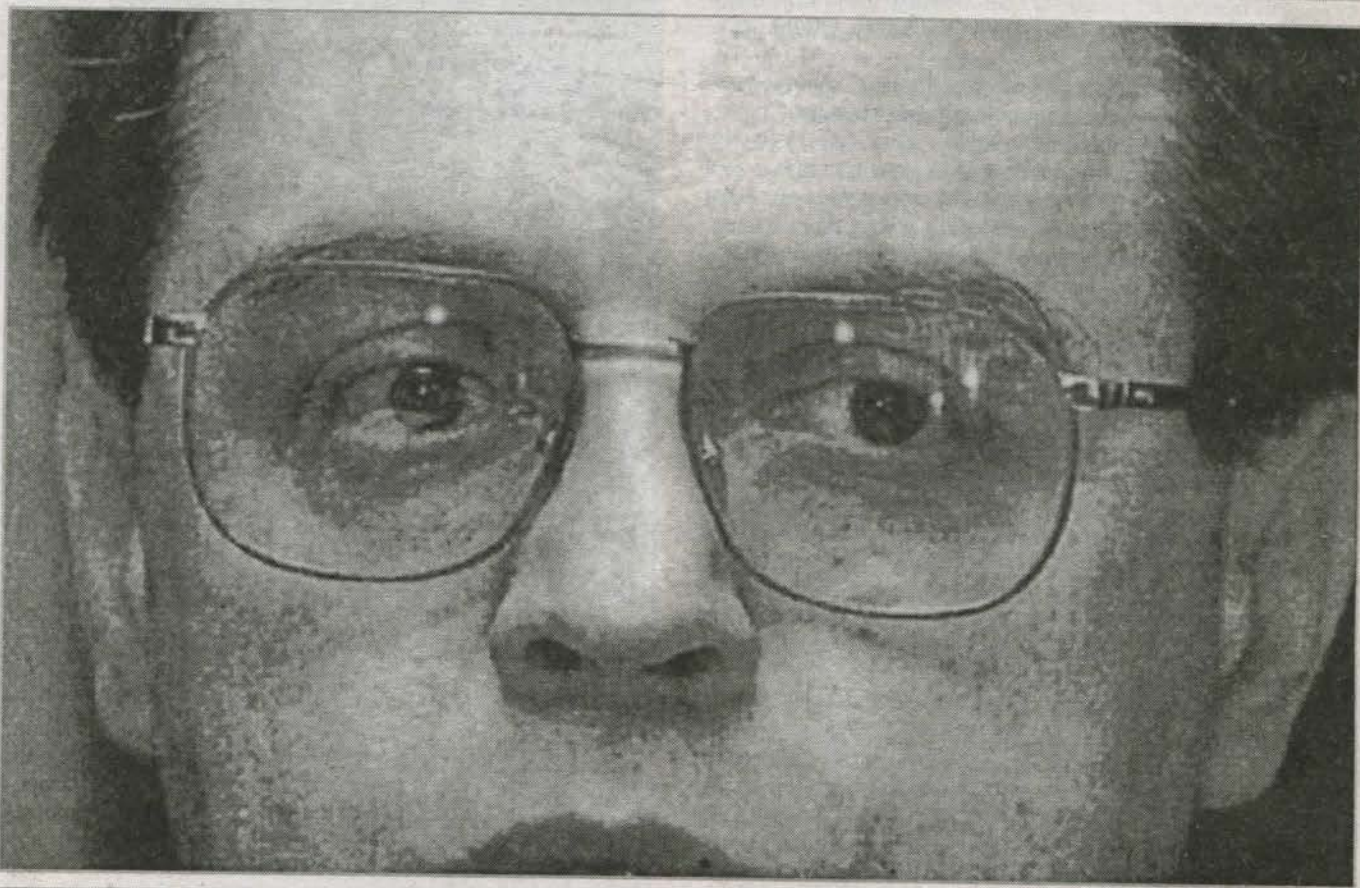
својим млађим синовима, кад већ не могу да избегнем, кад инсистирају. На кога је Човић мислио? Нека каже неко име, што се устручава, стално нешто измишља. Тих 36 милиона марака, ја да сам имао 36 милиона марака, толико бих чврсто шчепао власт у овој земљи, да ме више никад нико жив не би оборио. Да сам имао и оних седам милиона долара, о којима је говорио Човић, а можда их и имам негде, али жао ми да их начнем. То су будалаштине. Нека он каже нека конкретна имена, ја говорим конкретна имена, догађаје, чињенице. Он нема шта да каже, он је толико испамећен да више не зна шта говори. Јер овај режим да има било шта против мене, давно би то искористио, они су све живо прекопали, и ништа нису могли да нађу и не могу да нађу јер никад ништа није постојало. А што се њих тиче, видите, радња ради.

Новинар: Да ли бисте можда желели свом потенцијалном српском бирачком телу да се представите на неки други начин, осим искључиво политиком?

Др Војислав Шешел: На који начин да се представим? Па шта ми нудите? Ако ми нешто конкретно нудите, да видимо, да размотримо. Не знам шта би то било. Имате ли још, питања, ако не, хвала вам.

Човићева криминална афера из млађих дана

ЧОВИЋ УЗЕО РАДНИКЕ ИЗБАЦИО

У време када је био градоначелник Београда Човић је обилато и незаконито користио свој положај да задовољи своје интересе – Радници који су његовом кривицом завршили на улици до данас су без посла а њихов статус, као и њихове фирме још увек, ни после 7 година нису регулисани – Све је јасније да неће успети да се врате у своју фирму коју су отплатили и за коју се већ годинама боре, јер је она обезвређена и спремна за продају

„Велика Србија“ је до сада открила и документовала велики број афера, разне малверзације и велики криминал у који су умешани и високи државни функционери. Овога пута у питању је једна од бројних афера Небојше Човића, који данас до гуше умешан и у најтеже злочине, игра у мафијашком колу како му они свирају.

Свој развојни пут криминалца Човић је давно започео, а у време када је био градоначелник Београда добио је отворен простор и више могућности да своје ишчашене склоности реализује. Он је тада искористио свој положај да од радника отме Робну кућу „Југоцентар“. Учинио је све да елиминисе конкуренцију, у то време је то био „Лумко“ који се, према одлуци самих радника, интегрисао са „Југоцентром“.

Човић је направио раздор међу радницима да би њима лакше манипулисао. Један део радника је био уз њега, другом делу радника је било јасно шта покушава и супротстављао му се. Човић се служио и гестаповским методама убеђивања да би постигао циљ. Председник синдиката Мирјана Илић Стоиљковић је затварана, држана у мраку, малтретирана физички и вербално да би му се приклонила. На крају, међутим, нико од радника није добро прошао јер од 1995. када почињу судски процеси, они не примају плату. Фирма све време тоне.

Судска решења стижу наизменично, у корист радника и у корист Човића. Заправо, чим стигне неко решење у корист радника, Човић изврши притисак на суд и добије реше-

Човићева криминална афера из млађих дана

„ЈУГОЦЕНТАР“
НА УЛИЦУ

ње које му одговара. Он је на крају успео да уради оно што је наумио, избацио је „Јумко“. У току трајања спора, дакле, када још увек није регулисан статус „Југоцентра“, он оснива фирму са истим називом „Југоцентар“ и на истој адреси. Касније се у игру укључује и „Синтелон“ који преузима „Југоцентар“. Они још више економски исцрпљују и обезвређују фирму, што им је и био циљ. Касније наводно излазе из „Југоцентра“.

До данас, што је правно немогуће али је истинито, паралелно постоје две фирме, два „Југоцентра“, стари и Човићев, на истој адреси и оба жиро – рачуна функционишу. Судбина радника је и даље, после 7 година неизвесна. Стари „Југоцентар“ је очишћен од радника и припрема се за продају неком немачком бизнисмену О. Лајхману.

Како је настао „Југоцентар“

Робна кућа „Југоцентар“ (бивши Меркатор), у улици Палмира Тољатија бр. 7 у Новом Београду, направљена је 1972. године кредитима словеначких фирми. У току рада кредити су враћени Словенцима, кућа је почела одмах да се отплаћује од 1972. До 1989. године, у време самоуправљања по одлуци Радничког савета, одвајана су већа средства из дохотка куће од законом прописаних, одвајано је и од радничких плата, чак се до половине плате одузимало. Роба која је остала у кући искључиво је отплаћена од радничких плата. Сви дугови су враћени до 1989. године и РК „Меркатор“ званично је одвојена од Меркатора из Словеније и постала је самостална. Друштвено трговинско предузеће „Југоцентар“ регистровано је као самостално, тј. као правни наследник „Меркатора“, у Привредном суду у Београду 11. јануара 1990. године (Решење бр. ФИ – 295/90, регистарски уложак бр. 1-4505-00 Београд).

Били су самостални све до 1993. године (време велике инфлације). Тада је Раднички савет, на основу резултата референдума, у новембу једногласно донео одлуку да се „Југоцентар“ integriше са Робном кућом „Јумко“ из Врања. Робна кућа је била на одличном месту, велики тржни центар, у то време РК „Меркатор“ је била име, обилазизили су је стране

делегације, амбасадори... То је изгледало као добар плен. Тада је градоначелник био Небојша Човић. Свој положај је искористио да робну кућу „Југоцентар“, односно тада „Јумко центар“ отме од радника. Један мањи део радника ове куће био је изманипулисан и по налогу Човића, а и из својих личних интереса, 6. јула 1995. ступа у штрајк. На почетку су као разлог за штрајк биле наведене наводне разлике у висини зараде запослених, али касније се открива прави разлог.

У Привредном суду у Београду Штрајкачки одбор покренуо је поступак да се Робна кућа „Југоцентар“ отцепи од „Јумка“ и постане самостално предузеће. То је Човићу било неопходно да би могао да преузме „Југоцентар“. Тада Штрајкачки одбор чак није хтео да дозволи радницима који су хтели да раде да уђу у Робну кућу, па је Холдинг компанија „Јумко“ добила решење Републичке инспекције рада којим се штрајкачком одбору наређује да омогући радницима да уђу у Робну кућу и раде. Део радника је хтео да ради, о томе сведоче новински чланци из тог периода. Углавном се њихова сведочења своде на следеће оцене: „Реч је о лажима и подметањима. Мали број људи из својих личних интереса организује и спроводи штрајк, а радницима који желе да остану у „Јумку“ једноставно не дозвољавају да користе своје право на рад.“

Дакле, читава игра је од почетка била прљава, колектив је подељен – један део је по сваку цену хтео да се извуче из „Јумка“ и да буде оснивач нове радне организације, то су били: градска влада, а конце је заправо вукао Небојша Човић, општина Нови Београд, односно њен тадашњи председник Ждрња, и тадашњи председник Привредног суда Лазаревић. Други део су чинили радници који су већ били исцрпљени од свих махинација, у веома лошем материјалном положају у време инфлације. С обзиром да се 1995. повео спор пред судом који може да траје 5 – 6 година, радници нису могли без плата, они који нису били у штрајку инсистирали су да раде, да примају плате за време трајања спора. Једна трећина колектива (90 радника од 272 колико их је било у то време) која је имала ове захтеве била је изложена страховитом малтретирању, избачени су буквално на улицу, забрањен је приступ робној кући.

POSLE PISANJA DT I OTVORENOG PISMA 8-GODIŠNJEG RADETA ŠAVIJE GRADONACELNIKU BEOGRADA

Čović obećao razvod od „Jumka“,
radnici „Jugocentra“ prekinuli štrajk gladi

Firma i sedište subjekta		Društveno trgovinsko preduzeće na veliko i malo "JUGOCENTAR" sa potpunom odgovornošću, Novi Beograd, Palmira Toljatića 7		Registarski list broj	1
Broj registarskog uloška registarskog suda i njegovog sedišta		1-4505-00 Beograd			
Datum upisa	Oznaka broja lista	Broj upisa	Naziv suda		
11.1.1996. g.	FI-295/96	1	PS Beograd		
Na osnovu rešenja registarskog suda o daljoj nakladivanju sa ZOP-om					
Organizovanje društvenog preduzeća sa sledećim podacima:					
1. Firma i sedište preduzeća ili drugog subjekta upisa					
Društveno trgovinsko preduzeće na veliko i malo "JUGOCENTAR" sa potpunom odgovornošću Novi Beograd, Palmira Toljatića broj 7					
2. Ostali upisi					
Preduzeće nastalo organizovanjem SPOZ Velikogovora Beograd, trgovina na malo, sa p.o.b.o., Novi Beograd, Palmira Toljatića br. 7. u sastavu "KORONA" - ložnik, trgovina na drobno, u preduzeće.					
Rešenjem ovog suda FI-1452/98 od 2.12.1998. godine brisan je ovo preduzeće uzlaz pripojenju Društvenom preduzeću komunalni kombinat "JUKO", sa p.o. Vranja, Rodnička 5. Sadržava, vrste i obimne brisanog preduzeća pripojen Društvenom preduzeću komunalni kombinat "JUKO" sa p.o. Vranja, Rodnička 5.					
Rešenjem VI FI-14529/98 od 21.10.1998.godine, BRISAN JE NIŠTAV UPIS brisanja Društvenog trgovinskog preduzeća na veliko i malo "JUGOCENTAR" sa p.o. Novi Beograd, ul. Palmira Toljatića br. 7, uzlaz PRIPAJANJA Društvenom preduzeću komunalni kombinat "JUKO" iz Vranja, ul. Rodnička br. 5, izvršen rešenjem ovog Suda FI.br. 46138/93 od 2.12.1993.godine, na registarskom ulošku broj 1-4505-00.					

ЧОВИЋЕВ ЈУГОЦЕНТАР

Firma i sedište subjekta		Društveno trgovinsko preduzeće JUGOCENTAR, Novi Beograd, Palmira Toljatića 7.		Registarski list broj	1
Broj registarskog uloška registarskog suda i njegovog sedišta		1-77905-00			
Datum upisa	Oznaka i broj lista	Broj upisa	Naziv suda		
07.10.1996.	FI-17273/96	1	PS BEOGRAD		
Na osnovu rešenja registarskog suda o daljoj nakladivanju sa ZOP-om					
Organizovanje društvenog preduzeća.					
1. Firma i sedište preduzeća ili drugog subjekta upisa					
Društveno Trgovinsko Preduzeće JUGOCENTAR, Novi Beograd, Palmira Toljatića 7.					
2. Ostali upisi					
Rešenjem Višeg privrednog suda u Beogradu PZ-br.10265/96 od 22.1.1997.godine UVAŽENA je žalba i rešenje Privrednog suda u Beogradu IV-FI-17273/96 od 7.10.1996.godine UKIDA, a predmet vraća na ponovni postupak. /IV-FI-17273/96 od 5.2.1997.god./					
Rešenjem ovog suda IV-L.452/98 od 06.10.1998. otvara se postupak likvidacije nad Društvenim trgovinskim preduzećem "JUGOCENTAR" Beograd, Palmira Toljatića br. 7 (VI FI-14123/98 od 23.10.1998.					
UPISUJE SE: Presuda Vrhovnog suda Srbije u Beogradu P.Rev.375/98 - Revizija tužilaca sa USVAJA, te se PREINACUJE drugostepena presuda Višeg Privrednog suda u Beogradu broj Pz.2310/98 od 10.3.1998.godine u preinačujućem delu, tako što se žalba izjavljena protiv prvostepene presude Privrednog suda u Beogradu broj P.2901/97 od 29.1.1998.g. kao neosnovana ODBIJA i navedena prvostepena presuda POTVRĐUJE u delu izreke pod stavom 2 i 3. (II-FI.14302/98 od 11.12.98.)					
Rešenjem Višeg privrednog suda u Beogradu PZ.5299/98 od 15.12.1998.godine, UKIDAJU se rešenja IV-L.452/98 od 6.10.1998. godine i VI FI.14123/98 od 23.10.1998. godine.					
Sudski nastava broj: (VI FI.410/99 od 16.2.1999.)					
Oznaka lista potpisuje svoja prava u prihvatu, a kopiju prvog uz razrešava i registarskom listu					Registarski list broj 1
OBRZANI: Registarski list broj 1					778-614
Mirjana Ilić Stoiljković / 04/97 - 74-705					

Један број радника којима се манипулисало водила је тадашњи председник синдиката Мирјана Вучен, то је практично био Човићев синдикат. Човић ју је здушно подржавао о чему сведоче и новински чланци из тог периода. Она је, у време Коалиције Заједно ишла на састанке Човићеве странке, и дан данас је члан његове странке. Званичан председник синдиката изабран у име Јумкове радне организације у Београду била је Мирјана Илић Стоилjkовић. Она је, иначе, радник у тој кући од 1976. године заједно са својим мужем.

У то време, део радника који је незаконито избачен на улицу, а који је само желео да ради у кући коју је сматрао својом јер ју је дуго година мукотрпно отплаћивао, наилазио је на велике проблеме са свима који су били носиоци власти. Бранислав Ивковић који је био председник Београда за Социјалистичку партију Србије први је рекао да нема шансе да се било шта исправи и да ће Робну кућу узети градска влада а да ће раднике потрпати по разноразним фирмама под закуп. И то се заиста догодило. У то време је чак нудио радницима да их исплати и да иду на биро. Његов заменик је био Бранислав Атанасковић. Овај део радника је шест година

био на улици, тек је 2001. године, према пресуди Врховног суда Србије враћен на посао.

Притисци да се „Јумко“ отцеди

„Јумко“ није хтео да да сагласност да се кућа отцеди својеволјно, они су јурили тадашњег директора Станишу Јанића да им да сагласност, чак и ноћу. Онда, Човић уз помоћ тадашњег председника Привредног суда, противзаконито, у време трајања спора за поништење интеграције између „Јумка“ и „Југоцентра“, отвара нову фирму у већ постојећој старој, која се исто зове „Југоцента“, са истом адресом Палмира Тољатија 7. Стари „Југоцента“ који је настао после „Меркатора“ има број регистарског улошка 1-4505-00 Београд и ознаку и број решења Фи-295/90, а нови „Југоцента“ који је основао Човић 7. октобра 1996. има број регистарског улошка 1-77905-00 и ознаку и број решења Фи-17273/96. Новооснована фирма отвара нови жиро рачун, противзаконито ради и прави огромне губитке. Истовремено, Виши привредни суд по жалби „Јумка“ тражи гашење новог „Југоцентра“ до правоснажног окончања спора „Јумко“ – „Југоцента“.

Поред „Синтелона“ за куповину „Југоцентра“ у игри је и један немачки бизнисмен, извесни О. Лајхман, чију фирму заступа Пуцаревић Драган, улица Арсенија Чарнојевића 101. Изгледа да се води жестока борба између „Синтелона“ и овог Немаца за куповину „Југоцентра“, па је то разлог што се „Синтелон“ наводно брисао и повукао, а заправо из сенке покушава да преузме Робну кућу.

Део радника који су били у синдикату чији је председник била Мирјана Илић Стоиљковић није хтео да се придружи новом „Југоцентру“ већ је наставио да брани своја права. Мирјана је била изложена разним притисцима да би прихватила да потпише да „Југоцента“ прелази у руке градске власти односно Небојше Човића. Човић је своје намере прво покушао да спроведе у дело, убеђивањем. Одржано је много састанака којима је Човић председавао, присуствовали су представници обе групе радника, председник Холдинг компаније „Јумко“ и адвокат „Јумка“, у име општине Нови Београд увек је био присутан Ждрња и још неколико представника.

Једном приликом, Мирјана Илић је била позвана на састанак коме су присуствовали још и Мирјана Вучен, два функционера градске владе и два функционера синдиката Човићевог синдиката. Њих четворица су све време били пијани, Мирјана Вучен је брзо потписала неке папире и отишла. Мирјану су сатима држали на састанку, закључану, тражећи да потпише сагласност да оснивач Робне куће буде градска влада односно председник Скупштине Небојша Човић. Мирјана није хтела да потпише ништа што су од ње тражили.

Сутрадан ујутру на њеним вратима се појавила полиција и рекла да има налог да је приведе. Рекли су јој да је у питању некакав истражни поступак. Код куће је била сама, муж је био на послу, син у војсци. Практично нико није знао да је одведена. Као највећег криминалца, са лисицама на рукама, у полицијском блиндираном возилу без прозора, одвезли су је у станицу у улици 29. новембар. Наводно је неки Сима Парошки против ње поднео неки измишљени предмет како је Мирјана основала фирму у Украјини, што је била чиста лаж и начин да се она заплаши. Ту су је два сата испитивали иследници.

Затим су је поново у полицијској марици одвели у Четврти општински суд. Тамо су је стрпали у неки подрум, просторију без прозора, у којој су се налазили само мали сто, столица и стона сијалица. Када су је увели унутра, угасили су светло. Држали су је у потпуном мраку два и по сата. Мирјана је преживела стравичан стрес. Затим су одједном ушли. Упалили су лампу коју су уперили ка њој. Човек који је разговара са њом није хтео да открије своје име а ни своје лице. Стално је стајао испред лампе да му се лице не би видело. Он се представио као истражни судија и рекао да има методе да из ње ишчупају све. Мирјана је рекла да немају шта да ишчупају, јер ништа у животу није урадила чега би се стидела. Рекла је да зна да иза тога стоји Човић, на шта јој је овај одговорио – Завежи и не бави се политиком, то није твој посао. Ради оно што ти се каже. Говорио је да је она мрав кога треба згазити, иживљавао се, хватао је за косу, савијао врат... Рекао јој је да убудуће све што јој се нареди има да потпише, иначе ће они предузети друге мере. Изнео јој је све податке о њеној породици. Муж Мирјане Илић Стоиљковић је био учесник рата у Хрватској. Тај истражни судија је то злоупотребио и рекао јој да ће спровести истрагу против њеног мужа јер је он наводно зверски убијао. Уцењивао је за мужа, говорио како њен син никада неће моћи да се запосли.

У спор „Јумко“ – „Југоцента“ на крају се укључила и Владе Републике Србије. Одређена је комисија коју су сачињавали министар трговине Срђан Николић, његов заменик, министар без портфеља Андреја Милосављевић, министар правде Маркићевић. У међувремену, због свега што се догађало и због Мирјаниног хапшења радници су ступили у штрајк глађу. Штрајковали су у згради синдиката Србије 30 дана.

Када је смењен Човић, све је прешло на Републичку владу. У то време радници подносе захтев надлежним институцијама и управним органима који на њихов захтев врше инспекцијски надзор и увиђај и доносе решења и наредбе да им се омогући рад и право на зараду. Међутим, нико није спроводио у дело сва решења која су радници добили од Министарства за рад и од Врховног суда, није се дозволило да се врате на посао.

Раздор који је Човић створио међу радницима одговарао му је, јер је њима лакше манипулисао. За време преговора није дозвољавао радницима старог „Југоцентра“ да се приближе другој групи радника која се приклонила Човићу. Чак је, да би се показало како радници старог „Југоцентра“ нису прихваћени у колективу, поткупио неколико сировина спремних на тучу, који су раднике који су долазили на један од састанака пребили. Мирјана Илић је завршила у Ургентном центру, има и потврду да је пребијена у радној организацији.

Организовано је више састанака којем су присуствовали представници свих политичких партија, надлежних министарстава. На једном од тих састанака је Човић извређао раднике, говорио им да су стока, вређао је Врањанце да они не могу да продају своје дроњке по Београду, да то није Врање, да овде не живе сељаци. Али када је изашао записник са седнице у њему није било ничег од оних увреда које је Човић изрекао, све је било прочишћено.

Када је након три дана Човић сазвао састанак, радници су инсистирали да им одговори на питања – Зашто му је у циљу да посвађа раднике, зашто му је у циљу да се не нађе ре-

Број: ПТ. 887/2000

УПРАВИЛНИК СУДА У НОВОМ САДУ СУДИЈА БРАДЕР ВЛАДИМИР

као судија појединцу у судорегистарској правној ствари предлажећу: Акционарско друштво за производњу подова "SINTELM" Бања Паланка. Седиште: Бања Паланка, Индустријска зона бб

Ипис у судски регистар: спречаје прелиминарну /пријаву/ /Бројевног трговинског предузећа на велико имало "ЈУГОЦЕНТАР" п.о. ради уписа - Нови Београд - Седиште: Нови Београд, Палимира Топјатија бр. 7, предузећу: Акционарском друштву за производњу подова "SINTELM" Бања Паланка. Седиште: Бања Паланка, Индустријска зона бб

Дана 31. III. 2000. донео је

РЕШЕЊЕ

Улога се захтев предлажећу за упис у судски регистар и одређује се упис у судски регистар, у регистарске улоге

Бр. 1 - 629 податак садржаним у приложеном уз пријаву бр.

у састанку део овог решења

СУДИЈА
БРАДЕР ВЛАДИМИР

Против овог решења може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања прелиминарних решења

УКУПНО БЕОГРАД У РОКУ ОД 15 ДАНА ОД ДАНА ДОСТАВЉАЊА ПРЕЛИМИНАРНИХ РЕШЕЊА

4. Прелиминарне решења

Службено издати у Београду, 31. III. 2000. године

шење које одговара и једној и другој групи радника... Човић је тада највише изгубио контролу, претио им је, питао их да ли знају ко је он.

Човић је за директоре новог „Југоцентра“ поставио двојицу људи који су у то време били функционери у градској Влади, Ранковић Зорана за в.д. директора и Спасић Властимира за његовог заменика са неограниченим овлашћењем.

Упркос пресуди Човићев „Југоцентар“ опстаје

Спор између „Јумка“ и „Југоцентра“ је завршен пресудом да је ништаван упис „Јумка“ и „Југоцентра“ па се има рачунати да га никад није ни било. Иако је „Јумко“ плаћао радницима „Југоцентра“ и плате и доприноси и адаптирао кућу. Ревизиони судија Врховног суда Србије, 13. октобра 1998. године доноси пресуду РЕВ – 375/98 којом поништава све пресуде и проглашава ништавним припајање „Јумко“ – „Југоцентар“. Дакле, правно гледано третира се као да није ни било припајања, па је у овом случају све требало да се врати на ниво из 1993. године, прединтеграционо стање. Зашто до данашњег дана ту законску обавезу нико није испоштовао?

Регистарски лист новооснованог Човићевог предузећа потписала је судија Иванка Козић Кнежевић. Као назив и

седиште оснивача уписана је Скупштина оснивача Друштвеног трговинског предузећа „Југоцентар“, Палмира Тољатија 7, Нови Београд. Човићевом „Југоцентру“ 1999. верификује се вредност капитала на 65 милиона динара.

Године 1996. када је основан Човићев „Југоцентар“ оснивачка скупштина је брисана у регистру старог „Југоцентра“ и уписана у нови „Југоцентар“. Тако да Човић није имао никакве обавезе према радницима који нису хтели да пређу у његов „Југоцентар“. Формално тих 90 радника који нису хтели да учествују у Човићевим малверзацијама не постоје, они су завршили на улици, иако су то они радници који су отплатили своју радну организацију. Они немају права ни на акције, ни на штга.

„Синтелон“ докрајчио „Југоцентар“

До данас у судском регистру постоје упоредо два „Југоцентра“. Међутим, ту није крај приче, после њих је дошао и „Синтелон“, који је, вероватно, повезан са Човићем. Крајем 1999. године, АД „Синтелон“ преузима „Југоцентар“ и то на незаконит начин. Синтелон је 31. марта 2000. поставио свог директора у „Југоцентру“ Бранислава Лукића. Затим, нелегалном документацијом, фалш уговором који нигде није заведен, а кога су потписала двојица директора, иначе браћа од тетке, Лукић Бранислав у име Југоцентра и генерални директор Синтелона Никола Павичић, врши се интеграција „Југоцентра“ и „Синтелона“ решењем бр. 887/2000. Пре интеграције „Синтелон“ не врши исправку противзаконитих докумената, већ и сам прави противзаконите радње истовремено користећи два регистарска улошка „Југоцентра“, па у Привредном суду у Новом саду од два „Југоцентра“ на истој радној организацији, са истом имовином, али без преузетих радника, он је направио три фирме: „Меркс“, „Мерксинг“ и „Југоцентар меркс“, стари „Југоцентар“ је тада привремено избрисан, али је Човићев „Југоцентар“ наставио паралелно да постоји, што може да буде показатељ о повезаности Синтелона и Човића.

После пет година судског процеса, 2000. године Врховни суд је коначно донео пресуду да се радници старог „Југоцентра“ врате на посао и да им се исплати пензијско и социјално осигурање за шест година.

Међутим, Синтелон то није спровео на законит начин, радници нису враћени у примарну фирму, дакле у „Синтелон“ јер их је он преузео, већ у „Меркс“, а пензијско и социјално им је уплаћено само годину дана уназад. Радници су 1. јуна враћени на посао, а од 29. маја су послани на плаћено одсуство. Касније је „Меркс“ угашен тако да су ови радници опет на улици.

Уговором између „Синтелона“ и „Југоцентра“, „Синтелон“ се обавезао да „преузима све запослене у Југоцентру као и запослене код закупца Југоцентра, сва имовинска права и обавезе Југоцентра, законске уговорене и друге обавезе Југоцентра, сву покретну и непокретну имовину, све обавезе и потраживања без обзира на начин и основ њиховог настанка...“ Међутим, Синтелон је исплатио све, од 1995. године до преузимања, оним радницима који су од почетка били уз Човића у његовом „Југоцентру“, а радницима који нису хтели да пређу код Човића, већ се све време боре за своју кућу коју су својим радом откупили, њима није исплаћено оно што је предвиђао Уговор. Радници су поднели тужбу за превару и тражили одштету што нису законито враћени на посао.

„Синтелон“ као акционарко друштво није улагао у Робну кућу јер је то друштвени капитал. Робна кућа послује са великим губицима. Директор Лукић издаје у закуп послов-

ни простор страним партнерима по врло чудним ценама од 5 до 10 немачких марака по квадратном метру, а Робна кућа има 9.600 квадратних метара. Радници месецима нису примали личне дохотке, једна трећина колектива је на плаћеном одсуству. Радници врше притисак да се запосли стручни тим и спречи даље пропадање, али „Синтелон“ дуго не предузима ништа.

„Синтелон“ 2001. године почиње процес за излазак из интеграције. Помоћник генералног директора Синтелона Драгослав Грубор, послао је допис и одржао састанак са групом радника нудећи споразумни раскид. Иначе, Грубор је бивши председник Рукометног савеза Југославије који је смењен због разних малверзација. И сада се против њега води поступак, јер се опет као председник рукометног клуба „Синтелон“ бавио незаконитим радњама.

Не обазирјући се на тешко стање у колективу директор Бранислав Лукић путује ван земље, доводи сумњиве добављаче и робу лошег квалитета, представља се као будући директор самосталног „Југоцентра“ иако поништење интеграције са „Синтелоном“ још није ни почело. Лукић чини све како би што више обезвредио фирму, јер управо „Синтелон“ намерава да је откупи за багателу.

„Синтелон“ је изашао из интеграције, али очигледно незаконито, брисани су из регистра, али делимично и потпуно

је нејасно у ком су статусу. После брисања „Синтелона“ стари „Југоцентар“ који је био избрисан, се 23.10. 2002. поново уписује у регистар, вредност капитала од 65 милиона динара се са Човићевог „Југоцентра“ пребацује на стари „Југоцентар“, међутим оснивачка скупштина радника је и даље остала у Човићевом „Југоцентру“, а стари „Југоцентар“ уопште нема оснивачку скупштину. Ово су, очигледно, припреме за продају старог Југоцентра који је сада потпуно очишћен од радника За директора са неограниченим овлашћењима се уписује Илић Раде, а брише се Лукић Бранислав. Иначе, Илић Раде је човек који је радио као физички радник, био је неписмен, радници су га учили да пише, још док су Меркатор држали Словенци, када је дошао да ради био је толико неуредан да су га радници чистили пре него што уђе на посао да га Словенци, код којих су важила строга правила, не би избацили са посла. Илић је као необразован на место директора постављен, очигледно, да би преко њега лакше могло да се спроводе малверзације.

„Југоцентар“ се припрема за продају

Поред „Синтелона“ за куповину „Југоцентра“ у игри је и један немачки бизнисмен, извесни О. Лајхман, чију фирму заступа Пуцаревић Драган, улица Арсенија Чарнојевића 101. Изгледа да се води жестока борба између „Синтелона“ и овог Немаца за куповину „Југоцентра“, па је то разлог што се „Синтелон“ наводно брисао и повукао, а заправо из сенке покушава да преузме робну кућу.

После доласка ДОС-а на власт, 2001. године радници старог „Југоцентра“ су поднели документацију Ђинђићу мислећи да ће им он изаћи сусрет и омогућити да остваре своја права. Међутим, документација је завршила у рукама оног који стоји иза читаве афере, у рукама Човића. Прошле године су обе групе радника, и Човићева и група из старог „Југоцентра“, отишле на састанак у Владу Републике Србије. Ђинђићев саветник, (Рудић) који је, иначе од раније био упознат са читавим случајем, у поверењу, инсистирајући да се то не помиње, рекао је Мирјани Илић Стојиљковић да је сву документацију лично Ђинђић проследио Човићу, да то сада ради Човићев шеф кабинета, и да од тога нема ништа. Комплетна документација се сада налази код председника Трговинског суда, Кљајевића и он је не да никоме на увид.

SR Jugoslavija
Firma "JUGOCENTAR", Beograd

Generalni direktor
Gosp. Ilic Rade
Fax br.: 3190796

PISMO O NAMERI

Postovana Gospodo,

slobodni smo da Vas obavestimo da je nasa firma "Einrichtungsparadies W&L GmbH" iz Hoyerswerda, zajedno sa svojim poslovnim partnerima iz SR Nemačke i regionalnim politicko-administrativnim strukturama zainteresovani da ucestvuju u privatizaciji Vase cenjene Firme kao i organizaciji i postavljanju zajednickog poslovno-privatnog koncepta u okviru postojece robne kuce na Novom Beogradu u ulici Palmira Tojarija br. 7. Za realizaciju zajednickog koncepta neophodno je da utvrdimo stvarnu vrednost imovine, kao i finansijske obaveze koje se odnose na Vasu Firmu, kako bi smo sa nadležnom Vladinom institucijom Rep. Srbije (Agencija za privatizaciju) zajedno sa Vama dogovorili celokupan postupak privatizacije. Nasa je namera da se u postojećem prostoru (nakon obavljenе vlasničke transfamacije) organizuje moderna robna kuca sa svim evropskim i nemackim standardima, u kojoj bi gradjani Novog Beograda (i sive) mogli da se obaveze na svakodnevnom opretnosti od jutra do zvece. U tom cilju predlazemo da u prvoj sednici decembra 2002. posetite sa Vazim suradnicima nasu firmu u SR Nemačkoj (za sta cemo postati originalne pozive) gde bi smo dogovorili daljne aktivnosti na realizaciji zajednickog koncepta. Za sve poslovne kontakte, u interesu pomenutog projekta, molimo Vas da koristite poslovne aktivnosti Gospodina Savic Stevana (hotel "Jugoslavija"), cija je firma u Berlinu nas poslovni partner za trziste jugo-istocne Evrope, kao i da sa njim usaglasavate sve poslovne i termicke aktivnosti.

S postovanjem i zahvalnoscu za Vase dosadasnje domacinstvo i stavljanje na raspolaganje svih neophodnih informacija i izvestaja,

O. Lehtinen

Др Шешелъ износи нове податке из полицијског

ЧОВИЋА ПЛАЋА

Ускоро излази књига „Мафијашка пудлица – Небојша Човић”, Шешелъ замолио Коштуницу и Ђинђића да буду рецензенти

На ванредној конференцији Српске радикалне странке одржане 29. новембра 2002. године, др Војислав Шешелъ новинарима је саопштио следеће:

Даме и господо, видели сте већ јуче како је извршена телемелита блокада информација са наше конференције за штампу на свим електронским медијима. Посебно на телевизијама. Ниједне рече није било о садржају конференције, поготово о нашим конкретним подацима о криминалној афери мафијашког карактера, у коју је до гуше умешан Небојша Човић.

Ја сам при крају склапања књиге „Мафијашка пудлица – Небојша Човић” и данас сам упутио писмо Војиславу Коштуници и Зорану Ђинђићу и замолио сам их љубазно, као што сте могли да видите, да буду рецензенти ове књиге, како би књига била ослобођена пореза на промет, а они по природи своје функције би морали да буду заинтересовани и да борба против мафије буде што успешнија. Ја сам се овде позвао и на ову имплицитну подршку коју сам добио на Лондонској конференцији и успешна борба против мафије је један од основних предуслова нашег укључења у европске интеграције, поготово у Европску унију.

Човић по налогу Запада сакупља материјал против Милошевића

За данашњу конференцију сам вам припремио додатног, изворног полицијског материјала, на који вам скрећем пажњу. Данас ћу вам овде и разоткрити која се имена крију овде под псеудонимима, која су употребљена у материјалима. Погледајте овај први материјал, од 12. јуна 2001. године, овде се види да је полиција пратила Обрада Стевановића, полицијског генерала, пратила га је Служба државне безбедности. Тај Обрад Стевановић се води овде под ознаком „Саб”. Он је остварио у јуну 2001. године више контаката са Небојшом Човићем. Човић је од њега тражио материјале за компромитовање Небојше Павковића, још се изразио „оног смрада Павковића”. То су Човићеве речи. Генерал Обрад Стевановић му је обећао да ће му то прибавити, али посредством трећег лица, јер не би хтео да му лично то носи, да се, ваљда, не компромитује. А онда је Обрад Стевановић информисао Човића о неким другим стварима да је у току. Дао му неке друге материјале за санацију, вероватно је реч о овим откопавањима лешева и претпочињавање, вероватно се и то односи на питање командне одговорности ко је коме био потчињен од јединица на Косову и Метохији. Ту је Човић, обављајући налоге западних обавештајних служби, тражио, конструисао све оно што би евентуално могао да употреби против Милошевића. Али му је ту Човић нагласио да му је најзначајнији материјал који се односи на Колубару. Тај материјал му је Обрад Стевановић обећао да ће добити преко Сретена Лукића.

Видећете овде још неколико информација где се помињу

Стеван Никчевић и Горан Весић. И овде има речи и о сарадњи криминалних кругова блиских режиму и у Србији и у Црној Гори. Ја вам нећу, дакле, указати на комплетан садржај, то ћете моћи после детаљно да проучите, само ћу вам нагласити неколико ствари које сматрам најзначајније. Следећи материјал, од 29. октобра 2001. године, се односи, пре свега, на Горана Радосављевића Гурија, команданта жандармерије. И ми за њега сад овде имамо много доказа да је тешки корупционаш и криминалац. И он је био предмет обраде ресора Државне безбедности. Видећете у овом првом материјалу, од 29. октобра 2001. године, како му се рођени брат, који живи у околини Аранђеловца, жалио на Драгољуба Марковић Крмиво продукта, који му је позајмио неки новац, па сад он то не може да му врати, па га брат умирује, средиће то, позајмиће од Миломира Јоксимовића, то је тај Миша Омега који се помиње и у ранијим материјалима, и тако даље. Само да видите ту у каквим је све контактима тај Миша Јоксимовић Омега.

Сурчинци преко Човића добили посао на асфалтирању путева

Организовали су састанак Љубише Бухе из Сурчина и извесног човека који се представљао ту као директор за путеве, реч је било о поверавању асфалтирања кроз Србију. Овде имате, у овом материјалу, што је посебно значајно, доле у фусноти, да је Драгољуб Марковић био и раније објект опсервација Службе државне безбедности. И у центру Ресора државне безбедности у Београду, Драгољуб Марковић, власник Крмиво продукта из Сурчина, води се под бројем 720-01-25087. У наставку тог материјала видећете да је

материјала о умешаности Човића у криминалне афере

АЛБАНСКА МАФИЈА

Горан Радосављевић изнео да је 23. октобра контактирао генерала Небојшу Павковића како би на лицитацији Војске Југославије, са понудом „Еурокрема“, протезирао његову фирму „Авитал“, која производи тај течни крем, а та фирма уопште није регистрована на подручју града Београда.

Видећете даље да је тај објекат „Радон“, који је предмет праћења, настављао да контактира са Миломиром Јоксимићем Омегом, да га је обавестио да је код Небојше Човића издејствовао да њихови другови из Сурчина добију посао за асфалтирање путева на југу Србије. То је та сурчинска мафија која је, иначе, асфалтирала и аутопут Београд-Ниш и Ибарску магистралу, у великим деоницама.

Овде ћете видети, указује се на рекетирање Милутина Мркоњића и Драгомира Томића, јер овај објекат информисе Јоксимића о најновијим догађајима како иде рекетирање Драгомира Томића. Овде је реч и о извесном Зорану Живковићу, познатом криминалцу, који је учествовао, реч је о неком Зорану Живковићу који је рођен у Пули, ја мислим да то није овај исти као министар, да је то реч о неком другом Зорану Живковићу. Погледајте мало ту, немојте рећи да сам вам рекао да је овај министар. Кад за овога нађем, одмах ћу вам све рећи, као и прошли пут, само је овде очигледно да је реч о другим људима. Ово је неки који је рођен у Пули, и завршио је Вишу школу унутрашњих послова у Земуну. И ја сам у први моменат мислио да је реч о министру Зорану Живковићу, али кад сам видео Вишу школу унутрашњих послова, знам да онај није овде никакву школу завршио него је ишао доле у Титов Велес, да неку дописну школу завршава. Тако да сам одмах видео да је реч о различитим људима, да не би ту било неке забуне, јер овде нама не би одговарала никаква забунa, ми желимо чисте чињенице да се изнесу.

Овде је, дакле, реч о неком Арамбашићу Слободану, звану Ари, који је оптужен за убиство и сад је реч о подмићивању главног сведока који је својим сведочењем допринео да овај избегне осуду за убиство.

Човић на платном списку албанске мафије

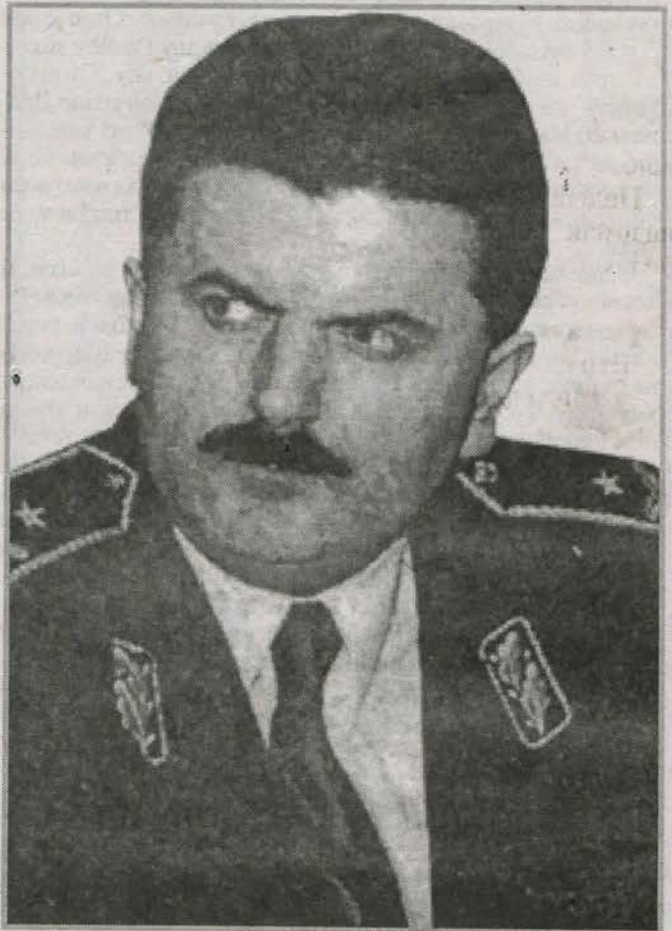
Даље, видећете овде да тај објекат „Радон“, контактира са Небојшом Човићем и Албанцем чије се име не наводи, опет око извесних криминалних послова и тај Албанац сада, преко објекта „Радона“, треба уз помоћ Човића, да реши неке своје проблеме и овом је обећано, уколико Човић пресуди у његову корист, донесе одлуку у његову корист, да ће му исплатити ивесну суму новца. Дакле, очигледно је и припадницима албанске мафије, преко извесних посредника, да Човић прави одређене услуге и да се зато од албанске мафије добија новац.

Видећете, овде се помиње и Средоје Шљукић Шљука, говори се о њиховим контактима. То указује на повезаност мафије. Овде ћете видети, тај Горан Радосављевић који се овде води као „Радон“, под бројем 600087, њега зове жена и говори му да га је звао телефоном Миле Драгић. Он је власник фирме „Драгић“, мислим да је из Зрењанина та фирма, која производи војну и полицијску опрему и униформе и све остало. И сад, жена се интересује, да ли ће њен муж добити од Драгића нешто, с обзиром да се њен муж ангажовао код

министра Душана Михајловића и код Небојше Човића, како би се људство жандармерије опремило униформама и борбеним прслуцима, које производи то његово предузеће. Она се даље интересује да ли ће и Саша Алек из Сурчина, коме је тај човек обезбедио посао асфалтирања путева на југу Србије, заузврат дати нешто њеном мужу и њој. То говори о њиховом менталитету, то говори о њиховим мотивима, то говори о њиховом карактеру. И сада, он одговара својој жени да му је Саша Алек и раније за услуге много давао, те да му је сада помогао из чисто другарских побуда, а не ради личног интереса и зараде. Али што се тиче Милета Драгића, каже да је његов утицај, да се Министарство унутрашњих послова одлучи за Драгићеву понуду, био пресудан, те да је Драгић свестан чињенице те, и није хтео са женом даље телефоном о томе да разговара, у вези евентуалне провизије, иако је жена непрекидно на томе инсистирала.

Бухина веза са криминалцима

Види се овде, да је овај Омега, како му беше име, Јоксимић, је ли тако, само да не погрешим ту, овај Јоксимић Омега, контактирао и са Бошком Бухом, да је од Бошка Бухе тражио, то указује и на везу и Бошка Бухе са криминалом, и тим људима који су главни у подземљу. Ја сам о томе

Горан Радосављевић – Гури

и раније говорио, да је он био повезан, да је много знао и да је то један од разлога за његову ликвидацију и вероватно је био много незадовољан, што је скренут у страну. Овде је реч о некој ситнијој услузи, јер је неком Милошу Ракићу, полицајац на аеродрому Сурчин, нашао ону лопатицу „Стоп полиција“, па сад Миша Омега објашњава да је он возио Драгољуба Мићуновића, па да му је због тога требала та полицијска таблица, због тога је он легитимисан. Забрањено је то носити. То је облик лажног представљања, кад неко носи полицијску ознаку, полицијску ону таблицу „Стоп“ и тако даље.

Овде ћете видети, последњи материјал говори о његовом контакту са Љубишом Бухом Чуметом. Љубиша Буха Чуме интервенише за неког инспектора МУП-а, који је пореклом Шапчанин, и Љубиша Буха Чуме жели тог Шапчанина да запосли у Управи за странце, и то на неко од начелничких места, дакле, свог човека да протежира на важну функцију у полицији, како би преко њега обављао прљаве послове. Овај му одговара да је предузео све потребне кораке, припремио терен и тако даље. Овде се даље помиње и овај Омега, који контактира са директором Београдске банке и неким Авитал Меријом, израелским држављанином, око испоруке наоружања, војне и полицијске опреме. Постоји овде у фусноти ознака за тог израелског држављанина, да је пуковник у резерви израелске војске, очигледно се бави шпијунажом и раније је био предмет оперативног сагледавања Службе државне безбедности. Овде је реч и о одређеним продајама објеката бившег погона фабрике „Соко Штарк“, о очекиваној заради и тако даље.

Рекетирање Томића, Мркоњића и Карића

У овом документу можете да видите да су, поред Драгомира Томића и Милутина Мркоњића, предмет рекетирања били и браћа Карић. И сад се овде говори како браћа Карић

покушавају да се ишчупају, да се извуку из свега тога, али се саопштава да они немају никаквих шанси, да је све било припремљено да се потпуно, као фирма, ликвидирају, да им се одбије свака жалба, да су имали само један формални уступак од 15 дана, да се процењује да они немају никаквих ни теоријских шанси да се из свега тога извуку. А што се тиче Драгомира Томића и Милутина Мркоњића, ту су били мекши, ту су их обавезали на одређена плаћања држави а и њима лично, и кад то плате, онда могу да рачунају да су се извукли из онога што им је било спремљено. Овде видите, објекат „Маслина“, то је извесни Василије Васо Мијовић, који даје неке информације и тако даље.

У прошлим материјалима смо вам говорили, такође, о неким објектима, сад могу само да вам кажем о коме је ту реч, под овим шифрама. Као „Бата“ се води, у неким од тих материјала, Драгољуб Марковић-Криво продукт, за „Омегу“ сам вам рекао да је то Миша Омега Јоксимовић, „Мимозом“ означавају Кертеса а „Алек“ је Саша Алекса, Саша Вучковић, који је иначе снимео химну Партизана, ако се сећате, по томе је једно време у јавности био познат.

Дакле, ово вам је сада допунска информација за Небојшу Човића. Ја вам дајем конкретан материјал. Гледао сам синоћ, случајно, Небојшу Човића на Студију Б, он каже, има неки материјал за мене, извади папир, и брже-боље га врати. Ја тражим да све материјале које за мене има, изнесе у јавности. Код мене нема никаквих тајни. Ја ћу и даље наставити, постепено, sukcesивно, да вас информишем са овим материјалима, који ми стоје на располагању. Ви морате да разумете, ја ово не држим ни у својој кући, ни у седишту странке, материјали су на поузданом месту. Ја, наравно, морам многе ствари ту да изведем да спречим, пошто ме интензивно прате, најинтензивније ових дана, да не приметите где идем и где узимам тај материјал, где је то сигурно место, јер кад би сазнали где ми је то сигурно место, можда би га напали и бомбама, спалили. Изволите, имате ли ви неко питање?

Новинар: Ја се не сећам да сте ви скоро спомињали Душана Спасојевића и Милета Луковића, за које се каже да су прешли код Легије?

Др Војислав Шешељ: Како може Миле Луковић Легија? **Новинар:** Није, то је други.

Др Војислав Шешељ: А Милорад, па је ли то Миле?

Новинар: А никад нисте чули за њих?

Др Војислав Шешељ: Ја сам чуо за њих, него нисам имао материјала за њих. Ако ви имате неки поуздан материјал, ја сам спреман да га изнесем у јавности. Не, ја сам мислио да је то један човек, тај Луковић. Је ли то један човек, Милорад Луковић – Миле Легија? То је један човек. Не може он да пређе сам код себе. Због тога сам вас исправио.

Новинар: Миле Луковић је један а Милорад Луковић је други.

Др Војислав Шешељ: Е, то први пут чујем, да вам искрено кажем. Колико ја знам, он је само мењао име, својереме, је ли тако? Ако имате неки материјал, слободно ми донесите, немојте пред свима да ми доносите. Ја ћу вас сачувати као извор, важно је само да материјал буде поуздан. И ја ћу га изнети одмах на конференцији за штампу.

Знате, ја нисам у прилици да селекционишем материјал који добијем, и нисам у прилици да бирам. Оно до чега успем да дођем, ја изнесем у јавност. За мене је само важно да је то поуздан и изворни полицијски материјал. Дакле, да је истинит. То је једино што ми је, у овом случају, важно и ништа друго.

Организовано да не буде расправе о неповерењу Влади

Новинар: Александар Тодоровић, радио Индекс. Јуче није било кворума у Скупштини, како то коментаришете, то је ваша иницијатива била за смену Владе?

Др Војислав Шешељ: То је све било тако организовано да не буде кворума, да се не би расправљало о неповерењу Влади. Али ту је лукаво и Драгољуб Мићуновић томе допринео, јер ми смо поднели ту иницијативу још у септембру месецу. Он је избегавао да је стави на дневни ред, и два пута имао примедбе, што људи који су потписали, потписали су да подржавају иницијативу али није наведено да они подносе иницијативу, знате, кад смо скупљали из разних странака, па су се неки људи појединачно на папиру изјашњавали, да подржавају. Он каже, то су који подржавају а не који подносе, па смо морали да радимо нови списак потписника, па да људи поново потписују. То смо радили на почетку ове седнице редовног заседања и онда смо му поднели пречишћен текст, како је тражио, а онда уместо да то уврсти у дневни ред већ текуће седнице, он заказује посебну седницу са само том тачком дневног реда и све је било организовано да не дође довољан број посланика владајућих партија.

Новинар: Хоћете ли тражити да се то поново стави на дневни ред?

Др Војислав Шешељ: Па сад је немогуће да се било каква друга седница држи, док се не заврши по овој расправи, јер је то наше Уставно право. Не могу они да кажу због недостатка кворума ви не можете ваше Уставно право да искористите, јер ако Скупштина не може никако да има кворум, онда је то разлог за распуштање Савезне скупштине, то је по Уставу. Они сад не би смели ништа друго да ставе на дневни ред, док се расправа по овој тачки не оконча. Још што је недозвољено са његове стране, он каже „очигледно је да не може да добије подршку такав предлог“. Откуд он зна? Како он зна да не може да добије подршку? Можда ће у једном моменту добити, ако убедимо и посланике парла-

ментарне већине, можда ће гласати за наш предлог. Имате ли још питања? Изволите.

Новинар: Нешто о председничкој кампањи и о будућим митинзима?

Др Војислав Шешељ: Па ми имамо још само један митинг. То је у среду, 4. децембра, у 17 часова, дакле, у пет сати поподне, на Тргу Републике у Београду. Ми смо данас имали митинг у Косовској Митровици, али ја сам вам јуче рекао, да је нама саопштено да ће ми опет бити онемогућен улазак на територију Косова и Метохије и то су онда држали само наши локални активисти из Косовске Митровице. То је саопштено јуче усмено нашем председнику Окружног одбора, народном посланику Љубомиру Краговићу. Чак су рекли да ће му дати то и писмено. Они избегавају да дају писмени акт о томе.

У суботу, у 11 часова у згради Скупштине општине Нови Београд, биће одржана промоција моје књиге „Идеологија српског национализма“, и тај термин за промоцију је, такође, у оквиру предизборне кампање. То је све што се тиче јавних скупова. Иначе, књига о Небојши Човићу напредује, врло брзо ће бити штампана. Склапамо све материјале, књига се сама пише. Да видимо како ће сада и ови моји рецензенти да се изјасне, јер ако дају позитивне рецензије, то ће бити основ за ослобађање од плаћања пореза на промет, а морате признати да су врло угледни рецензенти у питању, у утицајним структурама власти.

Новинар: Да ли сте им дали рок до када да вам одговоре?

Др Војислав Шешељ: Не, нема рока. Нисам им дао рок, ваљда ће под хитно о томе да се изјасне. Данас им је ово факсом послато, примљено је у њиховим кабинетима, имамо потврде о пријему факса у њиховим кабинетима. Хвала вам што сте дошли.

Преко Бинђића криминалци овладали Бечејем

ДЕМОКРАТСКА СТРАНКА

На убрзаној приватизацији 39,63 одсто фабрике „Сојапротеин” купили Бинђићеви мафијаши, а у плану је да вештачком докапитализацијом постану већински власници – Ново руководство изазвало економски суноврат фирме – Криминалци на челу ОУП-а Бечеј – Спрега Хаднађева, начелника ОУП-а и директора Сојаре Зарића

Већ две године смо под досовским режимом и сасвим је јасно да њихове реформе нису донеле ништа добро, једина промена је промена нагоре. Број радника који је завршио на улици још није коначан, званично се најављују нова отпуштања. Успешне фабрике се уништавају и обезвређују да би их се дочепали Бинђићеви и Коштунџичини мафијаши за мале паре.

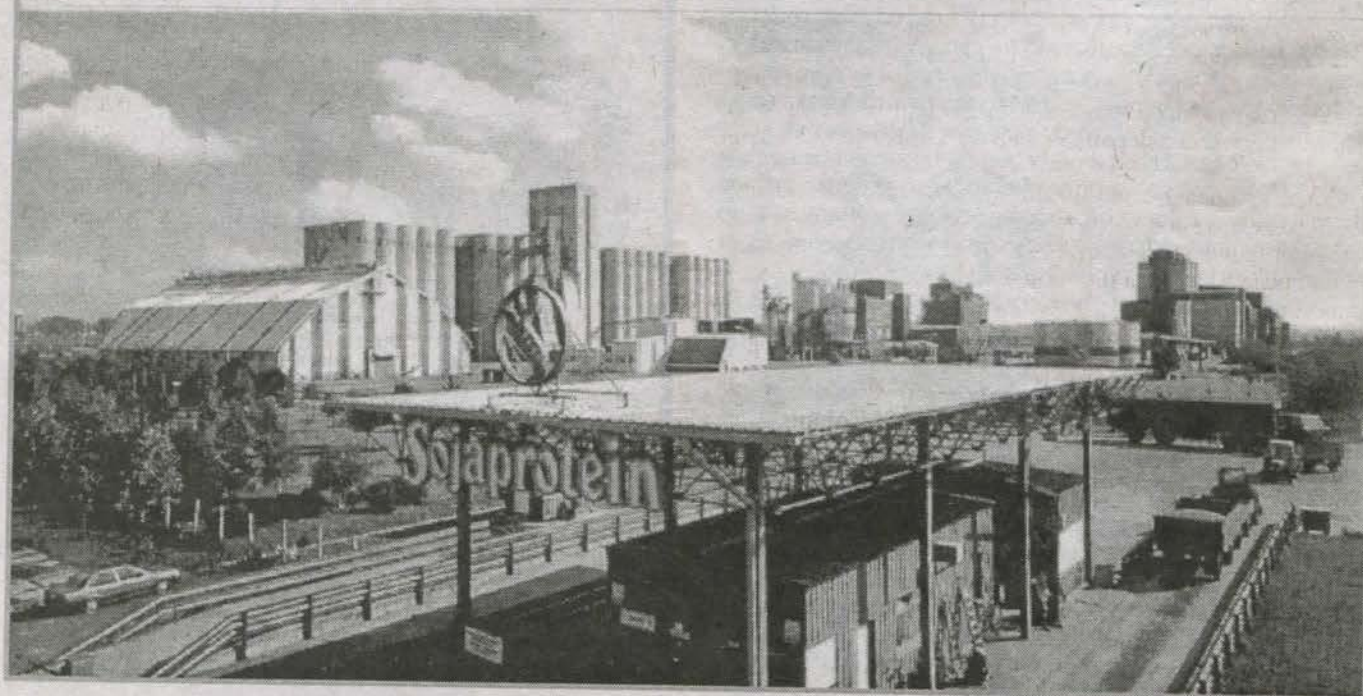
Последњих дана у жижи јавности је приватизација фирме „Сојапротеин”. Та фирма је била једна од најбољих и најпрофитабилнијих у области агроиндустрије. После 5. октобра у фирми је смењен директор Ђорђе Предин – Баца и остало руководство. На руководећа места су постављени стручно непроверени и неспособни на челу са Бориславом Зарићем бившим директором производње Сојаре. Иначе је

тај Зарић потпуно непоуздана и неурачунљива особа. Хтео је са терасе стана на петом спрату да баца доле супругу и четворо деце. На интервенцију полиције смештен је у новосадску болницу где се 1997. и 1998. године лечио од алкохолизма, али није успео да се излечи, јер га и дан данас свакодневно виђају потпуно пијаног.

После 5. октобра председник Општинског одбора Демократске странке у Бечеју Милош Михајловић, јавно је на телевизији „Јесењин” и за локалне листове изјавио да је стратегијски интерес Демократске странке да на чело Сојаре дођу људи из ове странке како би она имала перманентан утицај на њено пословање. Тако су на чело фирме дошли Борислав Зарић, Слободан Митровић и Гибор Фивеши. Интересантно је да је Фивешију деда стрељан као мађарски фаши-

Sojaprotein

Преко Бинђића криминалци овладали Бечејем

УНИШТИЛА СОЈАРУ

ста у Бачком Градишту, отац окорели комуниста и председник Општинског комитета Савеза комуниста Југославије – Бечеј и дугогодишњи професионалац Покрајинског комитета, а син члан Демократске странке од оснивања.

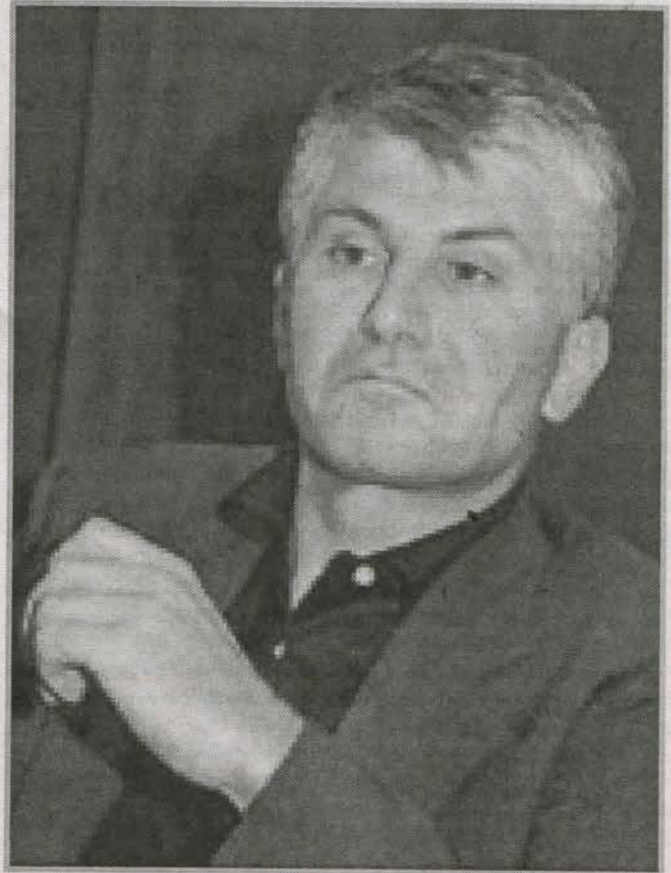
Доласком ове гарнитуре нестручних људи почиње економски суноврат фирме „Сојапротеин“. Пословни партнери је напуштају због некоректног односа, послови пропадају. Цифре говоре колико су успели да срзају откуп сојиног зрна и на који начин обезвређују фирму да би је за што мање паре приватизовали. У току рата 1999. године откупљено је 212.000 тона сојиног зрна, 2000. године отуђено је 182.000 тона, а доласком Зарића на чело фирме откуп је пао 2001. године на 82.000 тона, а 2002. године износи 74.000 тона. У тренутку одласка из фирме Ђорђа Предина нето добит је била преко 200.000.000 од укупног прихода од 2 милијарде динара, а на девизном рачуну остало је 17.000.000 немачких марака, што је актуелно руководство брзо потрошило. Углавном је то потрошено на исплату плата, јер није било потребне реализације. Плате су остале на нивоу из 2000. године.

Борислав Зарић има посебне односе са Драгољубом Марковићем власником „Крмиво продукта“ из Сурчина, Чедом Јовановићем и Миланом Нарандићем – Лимуном. Бар једном недељно Зарић одлази на ручак код Драгољуба Марковића где су присутни разни високи функционери досовске власти и људи из подземља. Зарић се посебно хвалио да је више пута ручао са Ђинђићем који му је рекао да морају да се прекину преговори са стратешким партнером „Централсоја“ из Сједињених Држава које је започео Предин, и наредио му да фабрику могу да купе само једино домаћи бизнисмени. То се и десило када је на убрзаној приватизацији 39,63 одсто купио конзорцијум „Викторија“ у чијем саставу се налазе: фирма „Нарцис – Поповић“ из Шапца чији је власник Станко Поповић, „Крмиво продукт“ из Сурчина, ту је и дувански маг Станко Суботић-Цане Жабац, „Стивпред“ из Београда чији је власник Стеван Кузмановић, „Верано моторс“ из Београда Милије Бабовића, „Свитленд“ из Београда чији је власник Зоран Митровић. Постоје индиције да учешће у томе има и Зоран Ђинђић преко „Крмиво продукта“.

Станко Поповић власник фирме „Нарцис – Поповић“ има 29 година, а производњом сточне хране се бави у једној склепаној дашчари у Шапцу. Он у току 1999. године није могао ни после 50 дана да плати шлепер сојине сачме. После силних притисака на њега, он је платио после 50 дана. Пре 5. октобра је био истакнути досовац у Мачви и Сојару је добио на поклон за заслуге.

Цане опрао прљав новац куповином Сојаре

Станко Суботић –Цане је највећи акционар, а преко куповине Сојаре је „опрао“ прљав новац од цигарета и дроге. Положена је гаранција Агенцији за приватизацију, али до данас гаранција није уновчена, тако да вредност акције и куповине акције из државног фонда у висини од 22 милиона евра нису добили ни пензионер фонд, ни локална самоуправа, ни покрајина. Станко Поповић се понаша као да је стопостотни власник Сојаре, а до сада је дао само 200.000 евра.

Управља и руководи са фирмом, располаже са новцем, калдровира, а за Управни одбор и Скупштину акционара изјављује да га они не интересују и да су то акционари само на папиру.

Станко Поповић је издао налог Бориславу Зарићу да 30.000 тона сојиног зрна стави под хипотеку и блиндира силосне ћелије до 31. марта 2003. године како би остварио кредит од „Рајфхајзен“ банке. Са жиро-рачуна Сојаре пребацио је на рачун своје фирме у Шапцу 30 милиона динара, а посебно је интересантно да је подигао на благајни милион динара у готовини са образложењем да ће новац користити за откуп пољопривредних производа. Према запосленима се односи као кабадахија, прети да ће их све отерати, омаловажава их и вређа.

Према неким проценама, када се изузме 30.000 сојиног зрна које је под хипотеком, фабрика може да ради до краја јануара 2003. године, а тада мора да стане због недостатка домаће сировине. Сојино зрно би морало да се увезе, а више нема ни новчаног потенцијала за то, што значи да фабрика не може да производи до пристизања новог рода у септембру 2003. године. Вероватно ће половина од 600 радника добити отказе, а плате осталих ће се смањити. Генерални директор Борислав Зарић мора да одговара због сумњиве приватизације, што нема социјални програм и што дозвољава криминалне радње Станка Поповића који није власник Сојаре, а дозвољено му је да се понаша као да јесте.

Супруга начелника ОУП-а незаконито добила кредите од Сојаре

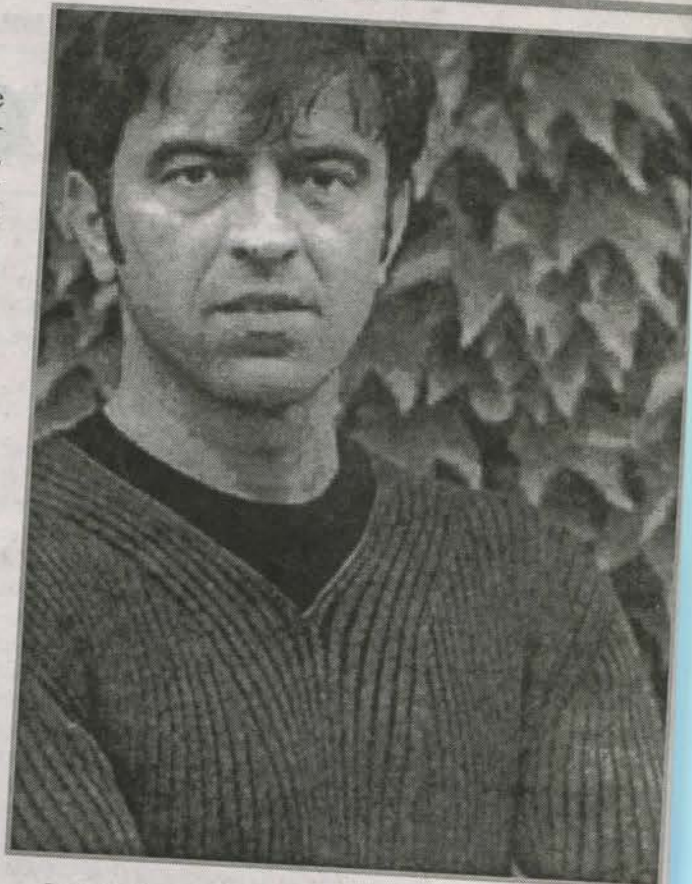
Многобројне малверзације везане су за руководство ове фирме. Супруга начелника ОУП-а Бечеј Каролина Хаднаћев, која је запослена у „Сојапротеину“, негде у септембру, по четврти пут је добила стамбени кредит од ове фирме. Прво је било за кућу у Србобрану, па за кућу у Бечеју... Том приликом су јој неосновано и противзаконито додељени потребни бодови да би добила кредит иако није имала услова за њих. Ово је још више учврстило односе Зарића и начелника Хаднаћева.

Што се тиче начелника Светислава Хаднаћева, он и његова екипа у ОУП-у већ су добро загазили у криминал. Хаднаћев је био активни члан Социјалистичке партије Србије. Пре петнаестак година је радио у Служби државне безбедности, а касније је пребачен у Јавну безбедност. Радио је као командир станице полиције у Србобрану и тамо је од службе добио плац и монтажну кућу. Када је премештен да ради у станицу полиције Бечеј на место секторског оперативца, одлучио је да замени кућу у Србобрану за кућу у Бечеју. За тај посао ангажовао је Симишу Момчиловића који се бавио некретностима. Момчиловић је одрадио посао и успео да Хаднаћеву замени кућу, и постигао је разлику у цени од 5000 немачких марака у корист Хаднаћева коју овај није очекивао. Онда су настали проблеми јер Хаднаћев није хтео да плати уговорену и уобичајену провизију. Да не би морао да плати провизију он је почео да врши притисак на Момчиловића. Почео је да га позива на информативне разговоре, претио му је, а једном приликом га је чак и тукао. Хаднаћев је ангажовао неке своје „жестоке момке“ који су буквално Момчиловића протерали из Бечеја, а овај се није усудио да пријави случај јер му је било забрањено да ће страдати и он и његова породица.

Криминал начелника ОУП-а Хаднаћева

Још неколико случајева у којима је учествовао начелник ОУП-а Бечеј дошло је до јавности. Аркадије Ђурчић из Бечеја продао је моторно возило марке „Волво“ Жикици Кркљушу из Шајкаша, иначе преваранту који је имао више пута посла са полицијом. Кркљуш није исплатио пуну цену Ђурчићу, али је зато у међувремену продао возило Милораду Ромићу из Темерина. Ромић није имао никакве везе ни ти је било шта знао о нерешеним финансијским односима између Ђурчића и Кркљуша и исплатио је Кркљушу пуну купопродајну цену.

Ђурчић није могао да регулише односе са Кркљушем па се пожалио оперативцу Хаднаћеву и предложио му да приморају Ромића из Темерина да врати возило Ђурчићу, иако га је он у потпуности исплатио и није имао никакве везе са њиховим нерешеним односима. Хаднаћев је тада у више наврата позивао Ромића на информативни разговор у ОУП Бечеј и том приликом му претио и уцењивао га, све док Ромић није вратио возило Ђурчићу које је уредно платио. Ромић због претњи није случај пријавио полицији.

Следећи је случај Роже Киш из Бечеја која је Каталани Пензеш такође из Бечеја позајмила 40.000 немачких марака за рад са Цептером. Када Пензешова није вратила новац у договореном року, Рожа Киш је отишла у станицу полиције Бечеј да пријави да је преварена. Случај је преузео оперативац Хаднаћев који годинама није практично ништа предузимао, а сваки пут би госпођи Киш говорио да ће све бити у реду и да ће поднети кривичну пријаву против Каталани Пензеш. У међувремену, Пензешова је продала кућу у Бечеју и преселила се у Сенту а да свој дуг није вратила. Рожа Киш је најавила да ће отићи у СУП Нови Сад да пријави Хаднаћева да годинама није ништа предузимао по питању њеног случаја и да ју је стално лагао.

Још је доста криминалних малверзација у које је умешан Хаднаћев. Он је заједно са Варгом Франјом, приватником из Бечеја, на име дуга од 8.000 ДЕМ изнудио од управника З.З. Мол 18.000 ДЕМ, што овај није пријавио полицији због претњи Хаднаћева.

Када је Хаднаћев добио отказ у полицији бавио се приватним послом. Имао је штампарију заједно са адвокатом Золтаном Мужиком Тотом. Осим штампања четири књиге Хаднаћев и Мужик Тот су у фебруару 2001. (у то време се Хаднаћев већ вратио у ОУП) од више приватника у Бечеју узели унапред новац за штампање телефонских именика

Разбијен ауто Зарићевој љубавници

Због великог незадовољства око малверзација у Сојапротеину група запослених радника је око 20. новембра ове године, на паркингу фирме разбила аутомобил Голф – 3 Браниславе Павловић, правника у овој фирми, иначе љубавнице директора Зарића. Она је била једна од главних Зарићевих људи у вођењу припрема за приватизацију Сојаре. Након тога, Бранислава је изјавила да није важно што су јој разбили ауто јер ће она купити још бољи.

„на црно“. То исто су већ радили пре пар година. Пробили су све рокове, а новац поделили и нису имали за даље штампање. Дошло је до тога да су појединци хтели да их туже, па су позајмили новац да заврше именике како се њихов прљави посао не би открио.

Хаднађев је умешан и у заташкавање кривичног дела које је починио син помоћника командира саобраћајне полиције ОУП-а Бечеј. У току прошле године инспектор Миодраг Мандић поднео је две кривичне пријаве. Прва кривична пријава за крађу против Нандора Нађа, Норберта Нађа, Роберта Тота и Роберта Хорвата, сви из Бечеја, а на штету Зорана Драштина из Бечеја. Друга кривична пријава за тешку крађу против Нандора Нађа, Норберта Нађа, Гелера Верта и Роберта Хорвата, а на штету Владана Петковића из Деспотовца. И све би било у реду да није изостављен један починилац кривичног дела, а ради се о старијем сину Казмера Келера, помоћника командира саобраћајне полиције ОУП Бечеј.

Оба случаја су водили оперативци Мандић и Хаднађев. Пријављени младићи су им рекли да је и Келер учествовао у крађама, али су се Мандић и Хаднађев договорили са Казмером Келером да његовог сина изоставе из кривичне пријаве и тако прикрију ово кривично дело. Пријављени младићи су добили позиве за суд, једино Келер није и онда су схватили да он није пријављен. Младићи и њихови родитељи су револтирани што правда није иста за сва, али се боје да предузимају било шта због Хаднађевог и Келера. Комплетна документација о овоме налази се у суду у Бечеју, где је у току кривични поступак против свих ових младића осим Келеровог сина.

Келеров син је, иначе, прошле године возећи нерегистрован ауто у пијаном стању, оборио бициклисткињу и побегао с лица места. Случај су заташкали Хаднађев, Келер и Милкан Лаврња, иначе кв аутомеханичар.

Уз подршку ДС именован криминалац за командира станице полиције

У јануару месецу ове године, начелник Хаднађев и Келер су у пијаном стању, у службеним просторијама ОУП-а напали заменика Милана Гутића. Вређали су га и претили да ће га убити, јер им је наводно покварио план да Келер буде командир. Келер се чак неколико пута хватао за пиштољ, гађао Гутића пепељаром и претио његовој породици.

Начелник Хаднађев је сваког дана пијан и на радном месту и после посла. Заједно са Келером свакодневно обилази

бечејске кафиће и ресторане, и заједно се опијају „на рачун куће“. У јануару је начелник пијан „као летва“ пао, што су видели дежурни полицајци. Од његовог доласка на место начелника, квалитет посла је знатно опао, као и залагање радника ОУП-а за посао. Све су учесталије поделе на ми, ви, они, које спроводе Хаднађев и Келер. Опструкција посла због Хаднађевог и његових присталица је видна.

Начелник Хаднађев је после годину дана ипак успео, уз подршку Демократске странке, Странке војвођанских Мађара и Демократске заједнице војвођанских Мађара, да се избори да криминалац и алкохоличар Казмер Келер буде именован за командира станице полиције у Бечеју. Ова власт је обећала народу борбу против криминала и корупције, али је апсолутно сигурно да од тога нема ништа.

Остаје нејасно зашто начелник СУП-а Нови Сад није предузео одређене радње на расветљавању проблема у полицији у Бечеју.

Зарић и Хаднађев прикривају доказе о пожарима

У ноћи између 22. и 23. новембра у „Сојапротеину“ је избио пожар у којем је изгорела сушара силоса. Ватрогасци су успели да локализују пожар, али сушара више није у функцији. На лице места је изашла и полиција. Међутим, генерални директор Зарић се договорио са начелником СУП-а Бечеј Светиславом Хаднађевим да напише извештај да је пожар био мали, како би се смањила његова одговорност и како не би реаговала полиција СУП-а Нови Сад.

За последњих шест месеци десила су се већ три иницијална пожара у другим погонима, које су прикрили Зарић и начелник СУП-а Хаднађев. Неки мисле да је пожар подметнут као реакција на малверзације у Сојапротеину, а сазнајемо да неки причају да ће пре да униште фабрику него да је оставе у рукама мафијаша.

Директор Зарић и Станко Поповић су добили наређење од правих „власника“ Сојаре (читај Ђинђић) да хитно направе вештачку докапитализацију путем које би конзорцијум „Викторија“ дошао до већинског удела у капиталу, изградњом непотребног складишта. Тада би се емитовала нова емисија акција, а аутоматски се пропуштају аукције за акције бесплатних акција, односно тежи се да оне буду безвредне. У случају да акционари успеју да смене ово руководство, путем удружења које не би хтело мафијашима да продаје акције, даље пропадање фабрике могло би да се заустави.

МАФИЈАШ КОШТУНИЧИН

Момчило Мандић, власник „Национала” је познати криминалац из Републике Српске који се обогатио на несрећи српског народа – Коштуничино Министарство лажи упорно пласира неистине попут оних да против др Шешеља постоји хашка оптужница, да је донета у Београд, и да се лидер српских радикала састаје и сарађује са Ђинђићем - Полиција располаже подацима да Човић сарађује са шиптарском мафијом

На редовној конференцији Српске радикалне странке, одржане 21. новембра 2002. године, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ новинарима је саопштио следеће:

Даме и господа, како се приближава дан избора, како се приближава 8. децембар, Коштуничин изборни штаб је у све већој паници. Они једноставно не знају више шта ће од

себе и преостало им је једино да пласирају лажне информације, дезинформације, измишљене вести и да бомбардују српску јавност преко медија, не би ли на тај начин Коштуницу представили као јединог озбиљног кандидата.

Две основне чињенице говоре у прилог овој тези. Прво, Коштуничин Центар за пропагандни рат, Коштуничино Министарство лажи које предводе Љиљана Недељковић и Александар Тијанић, већ данима, преко неких медија, износе неистине да сам се састајао са Ђинђићем, да сарађујем са Ђинђићем, и тако даље. Ја се апсолутно са Ђинђићем нисам срео, нити сам се састао од 2000. године. Од 2000. године ми никада нисмо разговарали и нека се Коштуница усуди да напада Ђинђића овако како га ја нападам. Ви пред собом имате једну књигу која је, додуше, посвећена Станку Суботићу Цанету Жапцу, а ви знате да је то један од најближих Ђинђићевих пријатеља. Коштуница не сме ни да сања оне ствари о Ђинђићу о којима ја јавно говорим.

Видели сте, у дуелу са Лабусом, помену само Сурчин, и Лабус му одговори контрапитањем, Коштуница се забезекну, ућута, каже пишу новине, пишу новине. Није смео, ни у то што је најслабија Ђинђићева тачка, није смео апсолутно да зађе.

Друга подвала, подмукла као што је и Љиљана Недељковић, подмукла као што је Александар Тијанић, претпостављам да Тијанића познајете боље од Љиљане Недељковић, али знајте да је Љиљана Недељковић некада радила за Јовицу Станишића, и то је опште познато у политичким и полицијским круговима у Београду. Лансирани су да постоји против мене хашка оптужница и да је донешена у Београд. Злоупотребљивали су војни кабинет председника Савезне Републике Југославије, да то пласирају у неким медијима, јер онда иде ознака из поверљивих извора. Ако је то шеф кабинета Аце Томића, или било ко, па из његових руку то процури новинарима, новинари кажу из поверљивих извора. Александар Тијанић је преко Милана Бечејића ту лаж пласирао и преко радио станице „Дојче веле”, на српском језику. До толико апсурдне ситуације су довели, да је морала и канцеларија Хашког трибунала да се оглашава, да каже да је то нека предизборна ујурма.

Ја сам пре 15 минута звао канцеларију Хашког трибунала, били су присутни новинари БК и Пинк телевизије. Тамо сам, на телефон, добио неку службеницу која ради као преводилац, пошто није шефа било. Рекао сам да апсолутно нема смисла да се против мене било шта пласира, преко „Дојче веле” или других радио станица, или преко новина, ја је два чекам да идем у Хаг, у било којој варијанти, па ако већ немају оптужницу бар да ми ургирају код холандских власти

МАНДИЋ ФИНАНСИЈЕР

да ми се изда виза, да одем мало до Хага. Шта они тиме желе да постигну у јавности, остаје непознаница, само се види колико су се испаметили, јер они мисле да ће демотивисати моје гласаче таквом вешћу. Не, само их могу мотивисати да масовније изађу на изборе и ништа више. Јер мисле да ће некога од њих сада наговорити и убедити да гласа за Коштуницу, апсолутно не.

Обрачун и са Ђинђићевим и са Коштуничиним мафијашким кланом

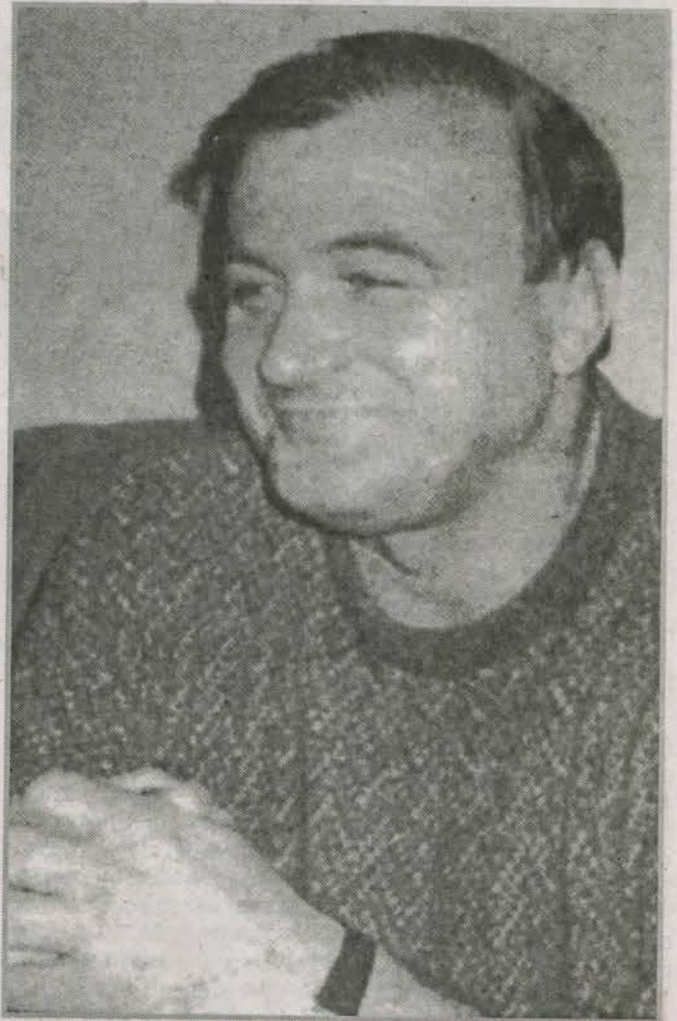
Ја настављам, као што видите, и по овој књизи, обрачун са Зораном Ђинђићем, са његовим политичким и мафијашким кланом, али настављам и да разоткривам криминалне афере Војислава Коштунице и његових пајташа, посебно Небојше Човића. И за данас сам вам припремио неколико егзотичних а помало и сензационалних информација, које су веома поуздане.

Ви видите, већ неко време у Београду излази лист „Национал“. Једно прљаво гласило, преко кога се подмећу разноразне лажи, клевете и измишљотине. Вама су вероватно познати новинари који раде за „Национал“, има тамо можда и часних и поштених, који не лажу, који не лансирају измишљотине, али с времена на време тамо се појаве измишљотине које директно пласира Александар Тијанић или Љиљана Недељковић. И они имају приоритет. Може се десити, чак, и да „Национал“ нормално ради, а онда добију налог из Коштуничиног кабинета, сад има да пласирате то и то на насловној страни бомбастично и тако даље.

Власник „Национала“, главни финансијер „Национала“ је познати криминалац из Републике Српске, Момчило Мандић. Највећи криминалац из Републике Српске, Момчило Мандић, кога смо ми већ пре више година потенцирали у јавности, чак на митинзима широм Републике Српске, као криминалац. Он се обогатио на несрећи српског народа преко Дрине. Милијардер је и сада овде наставља своје мафијашке криминалне послове, али наравно жели и политичку моћ и утицај да стекне. Он је један од финансијера и Војислава Коштунице, и његове политичке партије, и његове дворске камариле. У овом случају морате имати у виду да постоји Коштуничина партија, Демократска странка Србије где има, такође, часних људи али постоји и Коштуничина дворска камарила одвојена од Демократске странке Србије, где главну реч води Љиљана Недељковић, а где је за прљаве послове најистуренији играч, Александар Тијанић.

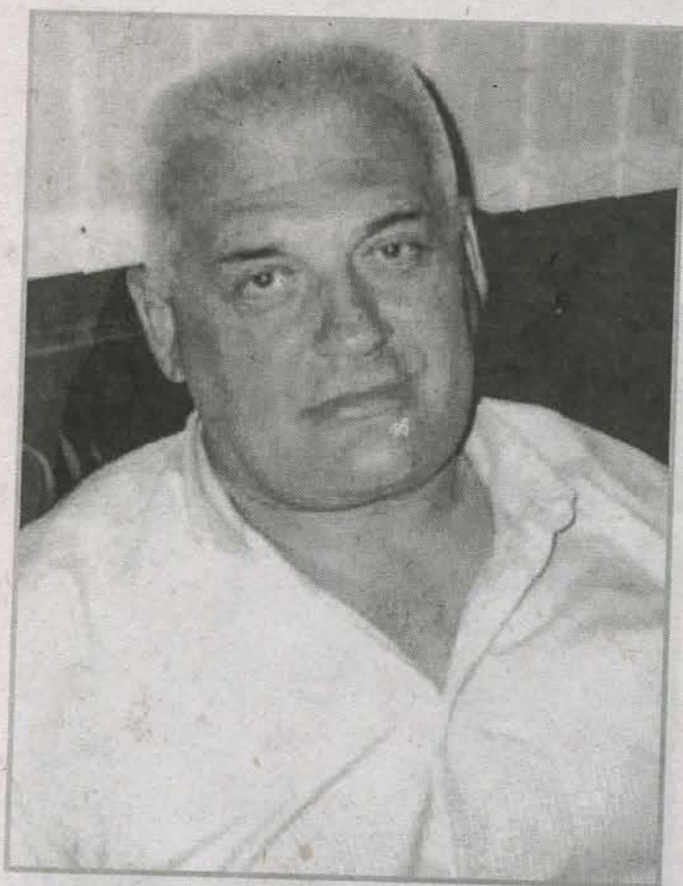
Мандић близак са муслиманским ратним злочинцем Насером Орићем

Момчило Мандић, с тим подацима располаже и наша полиција већ дуже време, од марта 2001. године остварио је више контаката са Малићем Агићем, званим Маком, припадником Министарства унутрашњих послова Муслиманско-хрватске Федерације. Са Маком Агићем, Момчило Мандић је остварио директне контакте, непосредно дакле, сусрета-

Момчило Мандић, највећи
криминалац из Републике Српске

ли су се, а кад нису могли да се сретну онда им је као курир за везу служио Дражен Мандић, Момчилов рођак, који је иначе, службеник фирме „Манк-ко“ у Републици Српској, а Момчило Мандић је посебно био мотивисан да уз помоћ Маке Агића, и уз помоћ Министарства унутрашњих послова Муслиманско-Хрватске Федерације, и уз помоћ ратног злочинца Насера Орића, који је командовао муслиманским злочинцима у Сребреници, у току рата, и извео огроман број злочина над српским народом, побио велики број српских цивила, жена, деца, да на подручју Муслиманско-Хрватске Федерације отму извесног Фериде, Албанца из Призрена, који је својевремено, изгледа, учествовао у отмици Мандићевог брата Велимира. Мандићев брат Велимир је био отет да би се неки новац изнудио од Мандића, а сада у

осветничкој акцији, Momčilo Mandić се повезује са Насером Орићем и Маком Агићем да контраударца изведе, вероватно да поврати новац.

То што је он толико близак са Маком Агићем и Насером Орићем говори да сарадња датира одавно. Нису се они сад на брзину упознали и одмах крећу у овако деликатну операцију, него су већ као превејани криминалци учествовали и раније у много криминалних работа, много мафијашких послова, дешавало се то и у току рата, док с једне стране фронта гину српски борци, с друге стране гину муслимани на првим линијама, а мафијашки са српске и са муслиманске стране веома успешно обављају мафијашке послове. Са српске стране, у тим мафијашким пословима, најистакнутији је био Momčilo Mandić. Заузврат, Momčilo Mandić је уговарао да у Београду изврши отмицу и пребацивање на муслиманско-хрватску територију држављанина наше земље Дејана Марковића, јер га тамо гоне, наводно, правосудни органи Муслиманско-Хрватске Федерације. Ваљда је и оптужница против њега подигнута. А Momčilo Mandić да би себи савест олакшао, да би свом материјалном мотиву додао и неки морални, у кругу својих неких блиских пријатеља је говорио како је тај Дејан Марковић имао улогу типера, како то криминалци кажу, у својевременој отмици Mandićевог брата.

Momčilo Mandić је, на пример, 10. јула 2001. године, контактирао са Малићем Агићем и тада му је Агић рекао да су над неким Дулетом, који иначе живи у Аустрији, и неким непознатим човеком, подигнуте и централне међународне потернице поводом сумњи да је учествовао у отмици Mandićевог брата. То су вам, дакле, неке ствари које говоре о карактеру Momčila Mandićа и његовој спрези са разним криминалцима на Балкану.

Даље, дао бих вам овде неке податке о тим људима, Momčilo Mandić је бивши шеф Бироа Републике Српске у Бе-

ограду, власник је фирме „Ман-ко“ и директор представништва „Привредне банке“ Сарајево АД, Српско Сарајево у Београду. Насер Орић је тренутно настањен у Тузли, командант је такозваних зелених беретки на подручју Сребренице, за време рата у бившој Босни и Херцеговини. Даље, Мако Малић је рођен у Црној Гори, у Бјелом Пољу, отац му се звао Ајдин а мајка Ђулка, представљао се као муслиманске националности, стално настањен у Сарајеву а припада полицијским структурама Муслиманско-Хрватске Федерације, дакле, професионално се бави полицијским пословима а хоби му је криминал. Марковић Дејан је, такође, човек веома мутне прошлости, тако да ово није ни за жаљење над оним што је могло или што би тек могло да му се деси, али је интересантно какви су односи међу овим људима и у каквим они пословима учествују.

Човић сарађује са шиптарском мафијом

Даћу вам неколико података и о Небојши Човићу. Прво, неке податке не могу да вам саопштим јер представљају државну тајну. Ја имам та документа, нећу да откривам државну тајну, али ћу вам рећи под којим су бројем заведени, Ресор Државне безбедности, Начелство Београд, број 011369, то је Београд од 22. јуна 2001. године и друго је опет Ресор Државне безбедности, Начелство Београд, број 012194 од 31. октобра 2001. године. Полиција располаже веома поузданим информацијама да Небојша Човић сарађује са шиптарском мафијом и са многим другим лицима из криминалног подземља. Поставите питање Душану Михајловићу да ли

постоје та документа и да ли у полицији постоје подаци да је Небојша Човић чврсто у спрези са мафијом. Ја позивам Небојшу Човића да ме тужи, свакаква ме фукара у последње време тужи, буквално трчим од суда до суда, а никако Небојша Човић да поднесе тужбу. То би ми било баш интересантно. Иначе, ја спремам још једну књигу, књига ће се звати „Мафијашка пудлица – Небојша Човић“. Ово питајте министра, пошто ја нећу да одајем документа која су службена тајна, осим ако министар каже да не постоје, онда морам без обзира на сав ризик. И питајте министра зашто се ништа не предузима.

Што се тиче Небојше Човића, имам податке о још једном његовом крупном мафијашком послу. Небојша Човић је у спрези са власником фирме „Николас“. То је фирма чије је седиште у Београду, улица Добрачина 39, учествовао у крупном криминалу. „Николас“ дугује држави огромне суме на име пореза, Човић га је од свега тога ослобађао, а Николас је крупне суме новца уплаћивао за Човићев кошаркашки тим. Ја овде пред собом имам записник Републичке управе јавних прихода, организациона јединица Центар-Београд, Одељење финансијске полиције Стари град, број 102/018-47-0067/2001-052 бд 3.јула 2002. године.

То је записник о извршеном инспекцијском надзору у другом поновном поступку код предузећа за производњу готових текстилних производа и услуга у земљи и иностранству ДОО „Николас“ из Београда,улица Добрачина 39. У том полицијском налазу, а видите колико је он обиман, то је неких четрдесет густо куцаних страна, износи се читав низ неправилности у пословању фирме „Николас“. Овде су подаци коме су коју робу испоручивали, по којим фактурама, шта је ту био прекршај, утаја пореза, или се не наводи начин опреме подаци о овоме, подаци о ономе, и тако даље, огроман број појединачних случајева, које је истражила финансијска полиција. Ово ћу објавити у мојој књизи „Мафијашка пудлица-Небојша Човић“. Да вам ове ствари читам, било би опширно, можете после конференције за штампу да погледате.

Међусобне услуге - Човић и „Николас“

Ја пред собом имам документ Републичке управе јавних прихода, Организациона јединица Центар-Београд, Одељење финансијске полиције Стари град, број 102/018-47-00667/2001-6, оно вам је малопре била цртица 052, ово вам је цртица 6, јер је од 19. новембра 2001. године, дакле, број је број списка, а поједина документа у спису су означена овим последњим бројем после године у којој су настале. Ово је нешто старије, овде је решење којим се налаже предузећу „Николас“ да уплати одређене пореске обавезе и припадајуће камате, све укупно неких тридесет-четрдесет милиона динара, колико су му нашли утаје пореза, наравно, ту је његов пријатељ Небојша Човић, који му је ово све поравнавао.

Имам још један записник који је финансијска полиција направила о пословању, инспектори финансијске полиције Свето Сретковић, Соња Ђалић, Даринка Богдановић и Војимирка Лалић. То је од 10. септембра 2001. године, то је контрола која је извршена у седишту са свим неправилностима које су нађене, поготову, по питању неплаћања пореза. То вам је, дакле, што се тиче директне везе Небојше Човића са истакнутим криминалцима. Небојша Човић је са овим Николасом постигао споразум да га ослобађа различитих пореских обавеза, а заузврат један проценат онога што би припало држави, да „Николас“ уплати за Човићев кошаркашки клуб, за његову трговину играчима.

Потврђују се подаци које је о афери „Мерцедес – Бенц“ износила Српска радикална странка

Имамо нове податке поводом чувене афере „Мерцедес-Бенц“ о којој смо вас информисали негде пре годину дана. Заменик Републичког јавног тужиоца, Јован Пријић, сматра да су наводи кривичне пријаве указали да постоји основ сумње, да су извршена кривична дела за која се гони по службеној дужности. Реч је о умешаности много људи у примане мита, злоупотребу службеног положаја, људи који су, пре свега, у правосућу, или који су радили у предузећу „Мерцедес-Бенц“ ДОО, регистровано у Београду, које је раније фирма „Инекс“ основала, сад су га Немци потпуно преузели за неке ситне паре, дакле, нешто што представља велику вредност, сад је најновијом регистрацијом, која је проведена у Привредном суду, односно, Имовинском суду у Београду, проведена на незаконит начин од стране судије Горана Кљајевића, ту је његов потпис.

Јавни тужилац сматра да постоје елементи сумње и основ за кривично гоњење против Биљане Радовановић, Четвртог општинског јавног тужиоца, а о њој смо и раније говорили, ако се сећате један број Велике Србије био је посвећен тој афери „Мерцедес-Бенц“, затим против Војкана Симића, председника Првог општинског суда, његовог заменика Драгана Ђесаревића, Гордане Милошевић, која је некад била судија Трећег општинског суда, Ђорђа Мирковића, председника Четвртог општинског суда, Владана Стефановића, судије Првог општинског суда, Биљане Радовановић, то сам вам већ рекао, затим Душана Симића, мало-

пре сте имали Војкана Симића, Душан Симић је заменик Четвртог општинског јавног тужиоца, терети се због злоупотребе службеног положаја и тако даље. Дакле, оно што смо терали као аферу већ дуже време, сад се полако примице неком свом логичним завршетку и очекујемо од заменика Републичког јавног тужиоца, Јована Пријића, да поднесе захтев за спровођење истраге, пошто је констатовао да наводи кривичне пријаве указују да постоје основане сумње, да су извршена кривична дела за која се гоне по службеној дужности.

Као што видите, наша борба против мафије, против организованог криминала, се захуктава и ми све више података успевамо да добијемо и да јавности упутимо, јер је јавност најјаче оружје у борби против мафије. Тамо где су и политичке структуре огрезле у криминал, у дослуху са мафијом, јавност је једини лек, и ми рачунамо да ће тај лек бити довољно ефикасан да излечи организам и довољно убојит да убије те бактерије, вирусе и све оно што уништава данашње српско друштво. Изволите, имате ли ви неко питање?

Новинар: Зашта ће тачно бити поднета пријава, за узимање мита, коликог мита?

Др Војислав Шешељ: Овде не постоје подаци колико су мита примили, али постоје подаци да су злоупотребили положај и постоји основана сумња да су примили мито, а сад је ствар истражних органа да утврде колико је ко примио мито. Знате ви како се мито даје, али начин на који су злоупотребљавали своју функцију, оставља могућност за основану сумњу да су мито примали, а зашто би неко толико забрљао да није имао и сасвим одређене користи. Некад подмићива-

ње може новцем, некад неком другом привилегијом, материјалним средствима и тако даље, радили су и мерцедеси знате. Овде су умешани извесни Слободан Шаренац, директор предузећа „Инекс“, Клаус Шарпер, др Вебер, извесни Филиповски, директори предузећа „Мерцедес-Бенц“ из Штутгарта, Адмунт Мајер, Дитер Мудрака и тако даље, читав низ лица која су у све то умешана, али на крају потпис заменика Републичког јавног тужиоца, Јован Пријић.

Новинар: А значи у питању је приватизација фирме, продаја фирме?

Др Војислав Шешељ: Знате, то је афера која је много комплекснија. Ако се сећате, о томе смо надуго и нашироко причали, појавила се фирма „Мерцедес-Бенц“ ДОО Београд, као продавац возила на нашем тржишту, која су иначе била намењена Азербејдану, Централној Азији, и та возила су имала многе недостатке, продавана су по нормалној цени, иако су била друге класе или треће класе, и тако даље. Афера је кренула од тога, па се клупко почело одмотавати. Завршница те афере је нелегална регистрација, пререгистрација фирме „Мерцедес-Бенц“ ДОО. Ту је „Инекс“ оштећен за огромну суму новца. Најбоље би било да потражите тај број „Велике Србије“, ми га вероватно имамо овде, како бисте све те детаље сазнали, не би вам ја могао сад то све овде експлицирати, пошто ни ја дуго нисам читао тај материјал, непосредно пред конференцију за штампу сам добио овај документ са потписом Јована Пријића, заменика Републичког јавног тужиоца.

„Животна жеља ми је да одем у Хаг“

Новинар: Како коментаришете то да се обично у време предизборне кампање појави наводна хашка оптужница, и друго питање, уколико вас позову у Хаг, значи на један и други начин, да ли бисте прекинули председничку кампању и аутоматски отишли?

Др Војислав Шешељ: Одмах бих отишао, истог момента, само бих тражио да ми плате карту ако ме они позивају, ако ми дају само визу, спреман сам и да сам плаћам карту. Не треба ни да ме зову, само визу да добијем и идем одмах. То ми је животна жеља, да што пре одем у Хаг, Кад би ме неко питао шта више желим, победу на председничким изборима или да путујем у Хаг, вероватно би ово друго превагнуло.

Новинар: А прво питање?

Др Војислав Шешељ: Па већ сам почео конференцију са тим првим питањем. Знате, очигледно, Кошгуница је потпуно избезумљен, његов изборни штаб. Једноставно не зна како да парира Српској радикалној странци, не зна које средство да употреби против мене као главног противкандидата, и онда тако лансирају лажи и измишљотине. Мисле да ће се народ у Србији уплашити, то стално раде пред изборе, да неће људи хтети да гласају за мене зато што ево само што нисам отпутовао.

Ја и ако будем изабран за председника, ја ћу отпутовати, тек ћу онда отпутовати у Хаг, онда неће моћи да ми ускрате визу, јер као шеф државе имао бих право да обиђем своје суграђане, или би Хашки трибунал морали да пресељавају из Холандије, ако ми не дају визу. Ја бих повео спор пред Саветом безбедности Уједињених нација поводом тога, морали би да ми дају визу. И друго, видите ово што лансирају, па ко се у овој земљи уопште озбиљно борио против Ђинђића и ко се и даље бори, осим Српске радикалне странке. Сви остали га се боје, у мишци су рупи, само ми износимо, само ми нападамо и тако даље. Можда је Кошгуница сад мало криво што је последњих дана он предмет мог интересовања, па то је зато што је он кандидат а Ђинђић није смео ни да се кандиду-

је. Знате, сад бих ја требало као кандидат, уместо да сломим Кошгуницу, да и даље настављам само да се оним другим ба-вим.

Друго, ја сам у последње време дошао у посед веома по-зданих података да су главни људи из Кошгуничиног окру-жења такође повезани са мафијом. Видели сте, на послед-ној седници Савезне скупштине Мирољуб Лабус нападе Ве-лимира Илића због Шљуке. А ја изађох и питам: па ко је Шљуку убио кад вам је толико сметао? Наравно да је ком-промитгујуће за Кошгуницу што је био у спрези са Шљуком, али је и компромитгујуће и за Кошгуничине противнике ко-ји су Шљуку ликвидирали.

Мафија се последњих годину дана поделила и захваљу-јући томе што се мафија поделила, што нису сад сви уз Ђин-ђића, него једно моћно крило уз Кошгуницу, наша борба је олакшана. Знате, дођу информације с једне стране, дођу с друге, и тако даље, али оно што је најважније, ми ништа без провере не пласирамо у јавност, само оно што је проверено, јер нећемо да ризикујемо ништа, боље је и прећутати неку информацију него изнети неистину, само оно што је прове-рено, ми то пласирамо, и ту нема узмицања.

Новинар: Нисте рекли како тече ваша предизборна ак-тивност, кад вам је главни митинг. Друго, ништа друго вас не бих ни питао, помињале су вас неке новине, не могу рећи баш тачно које, да ћете ви пред саме изборе повићи кандидатуру?

Др Војислав Шешељ: Ма то лаже Небојша Човић. Па ваљада више одавно нико ништа не верује Небојши Чови-ћу. Знате, човек који фарба косу, који је пресађивао косу на потиљак и тако даље, какав је то човек? Какав мора бити карактер једног мушкараца да би фарбао косу? Шта треба једном средовечном човеку који је проћелав, и тако даље, то је природан процес, само може мужевну шармантност то да даје.

За жене је то уобичајено и лепо и све остало, мушкарац који има потребу да фарба косу, какав је то мушкарац? То

наш народ каже гњида, фарба косу! Е, Небојша Човић то пласира и он би желео да ја одем у Хар, јер не види други из-лаз из садашње ситуације. И ако одем ја ћу пре тога објави-ти књигу „Мафијашка пудлица-Небојша Човић“. Ја ћу то сад преко викенда завршити. Па да, имам толико докумен-тације, језиком докумената све у чело.

Што се тиче нашег митинга, ми смо вас обавестили на прошлој или претпрошлој конференцији за штампу, да не-ћемо држати велики број митинга, имали смо велики број митинга у прошлом изборном турнусу, па с обзиром на ве-лике трошкове, велике напоре које захтева организација сваког од тих митинга, сматрали смо да је довољно да одр-жимо четири митинга. Један је већ одржан прошлог петка у Нишу, сутра у петак, 22. новембра, имамо митинг у 17 часо-ва у Новом Саду, 29. новембра у 12 часова, у подне у Косов-ској Митровици.

Све смо уредно поднели УНМИК-у, сву потребну доку-ментацију, нема никаквог реаговања, ништа, ви се сећате шта је било прошли пут, и прошли пут нису ништа говори-ли осим што је Сузан Мануел изјављивала, а никаквог доку-мента, ништа није било. Сад сви ћуте и ми очекујемо да ће-мо тај митинг нормално одржати. Нема никаквог разлога да нас спречавају. И завршни митинг ћемо држати 4. децембра у 17 часова, дакле, у пет сати поподне, на Тргу Републике у Београду. И сад смо заказали на Тргу Републике да би се по-казала та маса, знате, и да може да се пореди, да људи поре-де са оним што је било на Кошгуничиним или Лабусовим. Ми смо имали огромну масу пред Савезном скупштином, а због огромног просторства можда такав утисак то није да-вало. Сад смо хтели да покажемо на Тргу Републике управо ради компарације. Имате ли још питања, ако немате, хвала вам.

Наши шверцери оружја главне послове правили са Либериром,

ЧУМЕ И ПАВКОВИЋ ШВЕРЦ ОРУЖЈА

На ванредној конференцији за штампу Српске радикалне странке, одржаној 24. новембра 2002. године, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел новинарима је саопштио следеће

Даме и господа, за данашњу конференцију припремили смо вам само део материјала којим располажемо а који указује на криминалну делатност, пре свега, Небојше Човића, једног од врхунских мафијаша, који је тренутно предмет нашег проучавања, испитивања и тако даље. Ви пред собом имате изворна полицијска документа, пошто је Душан Михајловић прејуче рекао да та документа нису државна тајна, отворио ми је могућност да вам то покажем, показивају вам и убудуће, имамо ми тога још много, нећемо све одједном, правићемо драмски заплет, као што смо и до сад правили. Сом Небојша Човић се упецао на дудубака, ви знате шта је до дудубак, то је једна врста црва, који се користи за лов на сомове, е, напакон се сом Небојша Човић упецао на тог дудубака.

Из ових докумената ви можете видети да је он у дослуху са криминалним подземљем. Кад полиција прати неке истакнуте криминалце онда ухвати да се ти криминалци састају са Небојшом Човићем. Из овога можете видети да је у спрези са швајцарском мафијом, из овога можете видети да рекетира одређена предузећа, директоре појединих предузећа, да се изнуђује новац, да је некада начин рекетирања то што се ти људи принуде да буду спонзори ФМП, његовом кошаркашком клубу и тако даље. И овде имате, такође, изворни полицијски документ о неким криминалним активностима Момчила Мандића, највећег криминалца из Републике Српске, који оперише и по Београду, по Србији. Интересантно је да су и Небојша Човић и Момчило Мандић људи од највећег поверења Војислава Коштунице.

Али, да не би сад опет неко рекао да ја само нападам Коштуницу и да то радим уз подршку Зорана Ђинђића, ја ћу вам одмах, равнотеже ради, дати неке податке који се односе на Ђинђићеве људе, мада ћете видети у овом полицијском документу од 31.10.2001. године, да се говори и о Чумету, о рекетирању, на пример, Милутина Мркоњића. То је претпоставка полицијска овде, да су Милутин Мркоњић и Радослав Секулић били жртве тог рекетирања у овом случају, и тако даље. Ово вам је сад да даље истражујете и да сад питате Душана Михајловића да ли је то истинит, веродостојан документ или није. Каже нема, нису нашли. Па можда нису нашли зато што је све код мене. Што Душан Михајловић и Андрија Савић нису тражили од мене, ако не могу да нађу у својим архивама? Или да ме тамо запосле као хонорарног директора полицијског архива, па онда да им све буде увек на дохват руке кад пожелу.

Ја ћу вам сада рећи још нешто што ће вам, претпостављам, бити веома интересантно а што ће вам доказати да се ми веома озбиљно бавимо истраживањем разних врста криминалних делатности. Ви знате да се сад вештачки отвара афера у нашој земљи око наводне трговине оружјем са Ираком, испорука Ираку и тако даље. И то усмеравање према

Ираку је само бацање димне завесе, јер наши шверцери оружја су главне послове правили са Либериром, а у том послу је до гуше био ангажован Љубиша Буха Чуме, један од главних шефова сурчинске мафије.

Даћу вам само један податак који то документује. У ноћи између 29. и 30. марта 2002. године за Монровију, Монровија је главни град Либерире, Либерире је под санкцијама Савета безбедности Уједињених нација по питању извоза оружја, у Монровији се налази аеродром „Робертс“, одлетео је ЈАТ-ов авион ДЦ-9. Званично, ту је као путовала нека делегација, чији је задатак да прошири сарадњу између две земље у домену ваздухопловства. Можете мислити сарадњу између Југославије и Либерире у ваздухопловству. Зато је као маска у авиону било шест функционера ЈАТ-а, ја имам овде сва њихова имена, нема уопште потребе да вам та имена помињем, пошто они, колико сам ја упознат, уопште нису знали о чему се заправо ради. То је за њих била једна врста излета.

У овој делегацији су били и припадници Војске Југославије, било је укупно пет официра Војске Југославије, имам и њихова имена али вам ни та имена нећу рећи, јер није реч о

афера са Ираком вештачки створена

УМЕШАНИ У СА ЛИБЕРИЈОМ

криминалцима, они су више ту били стручна страна посла и којима је наређено да иду. И у све то је умешан Чуметов пртијатељ, Небојша Павковић, бар што се тиче ових официра који су путовали, они су наређење добили од Небојше Павковића или од неког од његових најближих сарадника, и то је разлог да вам не помињем та имена иако их имам овде на списку. Међутим, у авиону су још били Јован Алексић, он је контакт особа коју је делегирао либеријски председник, мобилни телефон Јована Алексића број 063/8346-658, зовите га одмах да га питате о овоме, затим Едвард Цеховин, држављанин Словеније, Саша Вучковић, генерални директор главног посредника у овом нелегалном послу, предузећа „Дифенс“ из Земуна, чији је власник Љубиша Буха, звани Чуме, један од шефова сурчинског мафијашког клана, и у делегацији је била Јованка Ђуран, пословни секретар предузећа „Дифенс“ из Земуна.

Живковић срушио сто гробова да би изградио тротоар око куће

Да вам још нешто кажемо и за Зорана Живковића, на пример. У нишком насељу које се зове Шведско насеље, за изградњу своје породичне куће, Зоран Живковић је платио 360.000 марака. Због изградње тротоара, леве стране тротоара, у Мавровској улици, у којој сада живи, уништено је између сто и стотопедесет гробова, то је старо нишко гробље, које је познато под називом Пантелејско гробље, због цркве Светог Пантелејмона, поред које се налази. Дакле, нешто и за Ђинђићеве људе, да равнотежа буде успостављена.

Дошли смо до још неких веома интересантних података, које ћу вам сада саопштити, што се тиче пре свега црногорских мафијаша и убица. Дошли смо до још једног имена, реч је о Љубиши Мијатовићу, који је био будвански полицајац, својевремено, а сада је један од главних људи црногорске Службе државне безбедности, главни који обезбеђује Милана Ђукановића. Љубиша Мијатовић је лично на вези држао Воју Раичевића, званог Воја Американац, Ивана Делића, званог Пекар. Ви знате за која се све убиства користе и Американац и Делић, за која су све убиства коришћени. Ми нисмо навели сва, али сте чули за она најзначајнија. Иван Делић, између осталог, убио је министра одбране Павла Булатовића, а Воја Американац је убио Ђанду, Мају Павић, Аркановог пуковника Шуцу и још велики број људи. За податке који се односе на Воју Раичевића и Ивана Делића сазнао је, својевремено, садашњи шеф београдске полиције, Милан Обрадовић, и он је покушао да води неку истрагу, проверите код њега веродостојност ових података, и хтео је сарадњу са црногорском полицијом. Обратио се Љубиши Мијатовићу не знајући да су Воја Раичевић и Иван Делић заправо Мијатовићеви сарадници и егзекутори. После тог разговора, Мијатовић је обавестио Раичевића. Раичевић је дошао у службене просторије трећег одељења где је радио Милан Обрадовић и претио му да ће га ликвидирати, јер иде унаоколо, прича глупости против њега, и тако даље. То је било

пре убиства Воје Раичевића.

Мијатовић из СДБ Црне Горе држао на вези Воју Американца и Делића

Раичевић је сазнао од Љубише Мијатовића да београдска полиција већ доста зна о његовим убиствима и да због тога мора да се чува. С обзиром да се радило о веома опасним људима и разним криминалним комбинацијама, а и због проваљеног рада са Службом црногорске Државне безбедности, тадашњи шеф криминалистичке полиције, начелник криминалистичке полиције Милорад Влаховић, преместио је Милана Обрадовића за инспектора у станицу милиције Стари град, да би га на тај начин заштитио. Недуго после тога, Милорад Влаховић је ликвидирао. Овде се сад намеће питање ко је ликвидирао Милорада Влаховића и с којим мотивом, то још ни данас није разјашњено. Милорад Влаховић је очигледно био на трагу црногорској мафији и њеним београдским сарадницима, и због тога је ликвидирао, вероватно се неким чудом тада спасао сам Милан Обрадовић.

Покушали су да убију и Милана Обрадовића, с обзиром да је после овога што се десило, Обрадовић постао велики проблем за црногорску Службу државне безбедности. Он још није знао да је Љубиша Мијатовић испричао директно Ивану Делићу и Воји Раичевићу шта је добио из београдске полиције о њиховим криминалним активностима и то лично од Милана Обрадовића. Љубиша Мијатовић и неки други његови сарадници из црногорске Државне безбедности, позвали су Милана Обрадовића да им буде гост у Будви, па су једне ноћи излазећи из кафане „Стара Црна Гора“ намести-

ли да Обрадовић падне у јаму дубоку неколико метара, на чијем је дну био пободен метални шиљак. Пуким неким чудом Обрадовић је избегао да се убоде на тај шиљак иако се тешко повредио, повредио је колена ноге, пребачен је у болницу у Котору, а самоиницијативно је побегао из те болнице, јер је тада већ посумњао у своје дотадашње пријатеље и сараднике.

Жугића из СДБ Црне Горе убио Тони Пецовић

То вам је што се тиче црногорске мафије и данас ћете добити још један податак. Морамо на различитим местима да држимо ту документацију, с обзиром да се ови, изгледа, и у Министарству унутрашњих послова и у БИ-и, у овој политичкој полицији, мада се из петних жила труде да докажу, веома неуверљиво, да нису политичка полиција. Полиција се сад само бави истраживањем ко мени даје информације, изгледа да ништа друго не ради, чак не контролишу ни ко прође на црвено на семафору. Горана Жугића, високог функционера Службе државне безбедности Црне Горе, који је био умешан и у неке мафијашке делатности, под сумњом да је сарађивао са Службом безбедности Војске Југославије, убио је Тони Пецовић. То вам је ново име. Тони Пецовић је убио Горана Жугића по налогу Белог Распоповића. После је и Бели Распоповић ликвидирао. То смо вам већ рекли како стоје ствари око улоге Вукашина Мараша у томе свему и тако даље. Изволите ако ви имате неко питање.

Новинар: А јесте ли добили одговор да ли ће бити дуела са Коштуницом?

Др Војислав Шешел: Не. А видели сте, ми директан одговор нисмо добили, али је Маршићанин јавно саопштио да они сматрају да не треба да буде телевизијског дуела у првом кругу, него тек у другом кругу. Не знам зашто не би било у првом кругу? Можда они мисле да се не може изоставити Пелевић? Ево, ја немам ништа против. Нека Коштуница прво иде на дуел са Пелевићем па онда са мном. Па ево, ја бих најрадије да директно Коштуница и ја идемо у дуел па макар Пелевић победио на изборима. Шта то значи? Видите како је то измотавање. Зашто не може у првом кругу дуел? Или сучељавање три кандидата, немам ништа против? Овог пута сва три кандидата испуњавају услове, то смо проверавали. Видели сте од 18.000, Коштуничиних, да му је Изборна комисија одбацила више од три хиљаде, додуше и нама су довели у питање, али стотинак потписа и то су увек деси. Од тих стотинак највећи број заборави судски писар да удари печат или онај ко оверава потпис не потпише се заправо, или тако нешто. То се дешава, у великом броју од 15.000 потписа. Али код Коштунице да се деси да једна шестина буде фалш, ипак је то нешто друге врсте. Али није битно, проверили смо, овога пута, дакле, та наша главна примедба више не стоји, главна примедба из првог изборног турнуса.

Ми ћемо и даље да инсистирамо на телевизијском дуелу. Ево ја и данас, пошто сте ми то поменули, позивам Коштуницу да не бежи са мегдана, да лепо изађемо на било коју телевизију, нека он одабере у које време, и да сучелимо своје политичке ставове, своје председничке предизборне програме, а и своје разноврне информације.

Поддршка Милошевића и Социјалистичке партије

Новинар: Да ли мислите да ће после подршке Слободана Милошевића вашој кандидатури, СПС коначно да прихвати вас као председничког кандидата?

Др Војислав Шешел: Па можда ви нисте информисани. Јуче је заседао Главни одбор Социјалистичке партије и они

су одлучили да ме подрже на изборима. Дакле, овога пута мене подржава и Слободан Милошевић и цела његова партија. Надам се да овога пута неће бити растурања гласова њиховог бирачког тела, као што је то било на септембарским изборима.

Новинар: Да ли је могуће, господине Шешел, да МУП поднесе кривичну пријаву против вас због тога што ови документи имају ознаку строго поверљиво?

Др Војислав Шешел: Да ли је рекао министар да нису државна тајна? Је ли рекао министар? Јесте ли чули министра неки дан, да та документа, на која се ја позивам, не представљају државну тајну? То је рекао на конференцији за штампу. И на свим вестима је то било и у свим новинама. Према томе, он је мене разрешио обавезе да чувам државну тајну. То није тајна, ево ја вам показујем, иначе вам не бих показао. Прошли пут вам то нисам показао, рекао сам да располажем информацијама, и препричао сам вам те информације, а пошто Душан Михајловић каже да та документа нису државна тајна и пошто је БИА у свом саопштењу рекла да та документа не постоје, што бих ја сад чувао државну тајну која не постоји. Баш би било лепо да ме сад туже. Али и ово што су ме тужили прошле године, изгледа да су се покајали. У септембру прошле године су покренули истрагу против мене, кад сам јавно саопштио да су тадашњи шеф Државне безбедности Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић организовали убиство Момира Гавриловића. Поднели су захтев за спровођење истраге, покренута је истрага и до данас истрага није окончана, више од годину дана. Дванаест пута министар унутрашњих послова Душан Михајловић избегава да се појави пред истражним судијом. Тражили смо више пута да се приведе Душан Михајловић, истражни судија се боји да га приведе. Шта да радимо сад? Имате ли још питања, ако немате, хвала вам што сте дошли.

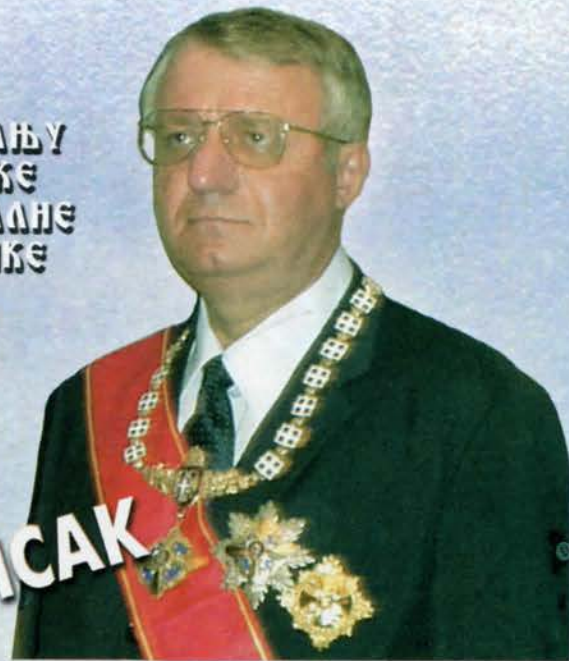
Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ТВРДИ ПОВЕЗ ЗЛАТОТИСАК

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио

огroman број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију "Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића". Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" КАО И СВЕ ДРУГЕ КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ "САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА" МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 8. ДЕЦЕМБРА 2002. ГОДИНЕ.

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЗАВРШНИ ПРЕДИЗБОРНИ МИТИНГ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

4. децембар 2002.

БЕОГРАД, среда у 17 часова

ТРГ РЕПУБЛИКЕ

ШЕШЕЉ

за председника

Србија и савурне руке!